

وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د ایشنگ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره یې بیر سر جیټکه خوړله. تابه ویل په پښو کې یې تورې څپلې. نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کرښې باسلې. تورې مېرې او سړې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښه و اچوله. مگر د سست خاوند لپاره به بیا سستې شوې. سړي غټې سترگې د غونډۍ تر شا سپره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره وریاده شوه «زویه! مانډلو غریخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امداد خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شازاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړی په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکې شو. شاته یې د کوم شي خړپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. ورپرېدېد. ژر یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سیگرېټ لوگی یې تر برگ د شمال لاندې پر گلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطر نه لرله. یو وخت یې په ډنډ کې دومره غوږې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مگر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غږ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په مور اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولگېد. اوس سړي د تیرو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ و تخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېرې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غنډي. سړي غټې سترگې برکې کړې. په سور غږ په پزه کې وبنگېد:

— بلا! چیشی دی؟ خوابې!

ځوان واورېدل. سړي جیگ کړ. نیم نېغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیگرېټ سره کړه. و نیوله:

— اوو، اوو، اوو، لالته دی لالته!

سړي سیگرېټ ته لاس و غځوه. نار ه یې کړه:

— ډیز، ډیز، ډیزرز، شامتی دی شامتی!

ځوان په خندا سیگرېټ ورکړ. د مای په ند مع سولو وین.

— وه خوار شې! زما نوم شامام دی.

سړي له سیگرېټ څخه دوه اوږده کښه وکړل. له خونده یې سترگې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوگی یې په بېرو برېتونو، بېرې

بېرې او بېرو وېښتانو کې تیت شو. لکه په ځنگله چې گردلې تېرېږي. سترگې یې پراښستې:

— زما نوم لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لاپیدا نه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

— هاو، پیغمبر ورته ویلې وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم یې لال مامد خان کېده. که چا لالته وویلې خدای یې وهي.

— ډک یې که مه! اغه دی خبر یې.

— هاوکنه. دا ډوزه خوته هره ورغ ولې.

— اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

— آهاها ښه څا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لږلو خو وکه کنه!

- اوح اوح! د ابادې شو نو کران دي؟
- خوارشي! ته اباڅه کي؟ پيسې درکومه.
- ډک يې کههه! چې په کاسه کې يې راکي په غلبېل کې يې راکه!
- بڼه څا! چرس درکومه.
لالتی يودم سر تپت کې. شاوخوا يې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه يې لور واخېست. وپسېد:
- ورو غېږه! ته خويې جنتي مخ راو بڼيه کنه يارو! چې دا زړه مې يې ټکور شي.
- هاهاها، ته کار شرو که! جنتي مخ به يې پيدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالتی لور وغورځوه. نېغ شو:
- ډک يې کههه! د پردي خيرات کې سپي په ډانگ وهي؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولگېدل. لالتی يې ټپل وه، هغه د غنمو په ستري، ولوېد. سيگرېټ چخپت شو. ځوان وويل:
- اله پاسې! لو وکه! اله! سيگرېټ خو خوشې ندي. پاسې پاسې!
د لالتی رنگ داسې و تښتېد ته و او س يې دار ته خېږوي. په دروغو يې ملا ونيوله. له زگېږويو سره پاڅېد:
- وى الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کى ح. مر شومه ح.
ځوان يې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپين ټيکري بڼه د سرک څنډې ته راغله. غږ يې کړ:
- د پروانې ابا! دلته چيشی کي؟ کور ته رى شه! زرکوه!
د بڼې گرد مخ له غصې پر سپدلى و. د هغې حوصله او غيرت هرچا منل. ويل يې د قسمت کارونه دي. که نه دا بڼه ددې سړي
لايقه نه وه. شاه محمد د لالتی لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زگېږوي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه يې ټک وهله. په بڼې
پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې بڼه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلى نه شي. غوا او مېړه هم په خاوند پسې
بېرته وگرځېدلې. سړى د غونډۍ په لمنه کې په لرگينې دوه پټه دروازې ننوت. بڼه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته
روانه وه. پېغلې لوريې پر پلاستيکي فرش جامې قيچي کولې. بڼې مخ راوگرځوه. پېرې شونډې يې ورپرېدلې:
- اله خداى خو دې وځله! چې دا ته بيا څه مصيبت يې؟
لالتی و تښتېد. مېرې او غوا هم ورسره منډه واخېستله. هغه د حويلۍ په نا هواره برخه جیگ شو. ويې ويل:
- وه ما چيشی کړي؟
- تا چيشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وي؟
- وه خومرو ويلې مالونه وري دي. اغه خويې څرولى نشي کنه. پېغله جلی ده. اغه ده پوښتنه وکه!
- وى الا، مروه دروغو ته مه مجبوره کنه! نا، داما سبايي وخته د درمنځي اخېر ولې شرو که؟ چې مال ته رى شمه کنه. شرمېږي
خو نا. بڼه کار کى ته بې ننگه مړې سترگې ناست يې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
- وه د چيشي غمونه؟
- تاته مې ويلې نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
- ډک يې کههه! چرس چېرته دي؟ په سپينه ورځ دروغ وايې.
- داح! په ټوله دونيا کې د دروغو بيرق دده جگ دی، دروغجنه زه شومه. اى اغه لوگي د چيشي و، آ؟
- کم لوگي؟ څه څا! غلې! له خېټې گډه يې.
- وه خدايه! نېغ په سترگو راتنوځي. ما کتلې بڼا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلی د خلقو نوکري پرېده! راڅه چې څو!

- ودرېره! بنځې ودرې کنه! اغه سيگرېت وکنه.
- وی، وی، ی، ی، تبا شې! بیا دې چیشی خرخ کړي؟ اله جلی! دا کالی وغورځوه ویمه! نغری وگوره!
- مروه د کوټو شاته د نا هواری برخې بره کونج ته وختله. تر څپرې لاندې پر پلاستيکي فرش یې لوبښي وکتل. غزبې کړې:
 - نا دې. کاسې، پیالې، څمڅی، دیگونه، چاییر، ټول شته.
 - اح، بنځې! څنگه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ایرابو سپی؟
 - سپی ته یې. بل شی به دې پت کړی وي. وه جلی! ککری، دې وخورمه! زر کوه کنه! څه چې هاشم لالا کره ځو!
 - وه د دا هاشم ټی نوم مې په کولمو درد راوړي. خدای دې مردار کي، چې زما د پروزره په قبر کې یخ شي.
 - بس که بس! لالاته مې ښېرامه کوه! لورمې تا ووجهله تا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنگ نه کوه. اخ سړیه، ویمه خدای خو دې یا تا وخلي یا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه لیدله.
 - بنځه په ژړا په سره لمر کې پر کت کېناستله. لالتي د دېوال سیوري ته مېړه او غوا په مورېو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
 - خیر دی ادې کنه! ته غلې شه! گټه نلري.
 - لالتي وگنله چې د بنځې قهر سوړ شو. هواری حویلی ته کېوت. هغې په سلگیو کې ورې نری، سترگې آسمان ته جیگې کړې:
 - وه خدایه پاکه! څنگه مردار قسمت دې را کړی دی؟
 - ډک یې که هه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جینکې تښتېدلې.
 - کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
 - ته امراته بوخه بوخه کېدلې. هېر دې شو؟
 - هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. بنځه پاڅېدله. مېړه ته یې په ملا کلکه سپېره ورکړه:
 - خاورې دې په خوله شه! چپرته ونه وایې! خلق به وایې چې رښتیا.
 - د لالتي په خښتگ کې یو څاڅکی متیازې لارې. ایله یې تریخی پیدا شو. په بنځې یې چېغه کړه:
 - مه کوهه! ډرت واروکې.
 - تریخی یې همدومره و. روان شو چې د حویلی په کونج کې په تشناب کې خښتگ و مینځي. بنځې وویل:
 - ای تبا مریه! ما ویلې د ښکارځي پټی هاشم لالاته ورکه! په شاړه چیشی کوو؟ للمي ام نه کئ.
 - چیشی؟ چې زه جوندی یمه ولا که یې پکې ولگئ.
 - ضد مکوه! اغی خپله گونا منلې. په خوشې درته شاړه ابادئ. ویلې لوت ته امر احو. نور چیشی وکي؟
 - مروې غږ کړ:
 - ادې مې ښه وایې. وریې که! ښې پیسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټیه کېږي. زمنې پکې گټه ده.
 - غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وایې، ادې مې ښه وایې. سبا گل راته اغه نه ډېرې پیسې راکئ.
 - دروغ وایې. ما ما خو مې پکې قلا اچئ. سبا گل پې چیشی کئ؟ خوشې گرمول کئ.
 - دې کې د دروازی گږ ز شو. ډله ماشومان ننوتل. یو غږ کړ:
 - ای اغه کندو بیا راغلی. وایې لالتي ته نارې کئ.
 - ده ورپسې منډه کړه:
 - هی د سپی زو! ادې ته دې دسې نوم واخله!
 - ماشومان په خندا و تښتېدل. لالتي بنځې ته وویل:

- لار شمه، که مېمله ته ام ته غېره ورکي؟

بنځه وبنگېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:

- ابا ودرېره! تنې دې بيا خلاصې کړي دي. کولمې دې ورسره گنډه دي.

هغې د پلار گړېوان وتره. په سراو رېره يې نرم لاس ووهه چې وېنستان يې سملي. د لور مينه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالتېي ته لکه د قود بېکو کتو. د پينځو حواسو ستړيا يې ورسره ورکېدله. دی ووت. يودم يې له تعجبه وروځې بره لارې. بېر سر يې وگره. بنځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډ کروزان له ډېر پيا کولي ځلېدل. څنگ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې گاډي دلته ماشومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما بښېنه نه لري، په سترگو رانده وي، پمپ يې څرپړي، د رنگ ځای سم نيم گلگل نيولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قيمتي موټرو سيل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالتېي د چاغ سرې د شتري واسکت له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فيل چې په غېر کې نيسي:

- وه سباگله! په خپرونه يارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې ياد کړې. چې راتلې ټلېفون به دې کړی و. پسه مې درته چپه کوه.

کليوالو هررر وخنډل. د دروازې شاته بنځې اسويلی وکړ. لور يې په ملا لاس کېنود چې آرامه شي. په خدا کې د سباگل د

پوکاڼې په شان غومبري او گردې سر مې لا وپرسېدلې. غوند منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:

- وروره گله! هېواديار صيب په کابل کې ډېر غټ ريس دی. هېواديار صيب! د شربت څپلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټيو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډی له راختلي دي.

لالتېي هېواديار ته هم غېره پرانېسته، خو هغه تش لاس ورکړ. د سپين واسکت له جبهه يې غټ موبایل وياسه. مسېچ يې وکوت. بېرته يې کېنود. سپين پکول يې په تکو تورو وېنستانو سم کړ. دروند غږ يې له ستوني ووت:

- سباگل ويلې په سالاو کې يو ځای دی، بنکارځی يې بولي. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه گورمه نه کېږي.

- ډک يې که مه! تاسې نو د هوسيو بنکار ته راغلي يئ.

- نانو، الله هوسى شته؟

- چې نشته نو بيا ولې ورته بنکارځی وايي يارو؟

کليوالو بيا په زوره وخنډل. ماشومانو نارې کړې:

- لالتېي دروغجن، لالتېي دروغجن!

ده بې له مخ تاوولو په جيگ غږ ځواب ورکړ:

- څوک غاږ يې؟ د سپي زامن! څوک غاږ يې؟ د سپي زامن!

هېواديار او سباگل پخ وهل. ماشومانو بيا بيا نارې وهلې. لالتېي تنگ شو. تيره يې واخېستله. هغوى وټنټېدل. تيره يې څنگ ته ولگېدله. لالتېي مخ بېرته راوگرځوه:

- هېواديار صيب! داد بې سپواده بچيان دي. تربيه نلري. تاسې مه خفه کېږئ بنا؟

- نانو، خیر دی. واړه دي. نه پوپېږي. څنگه؟ بنکارځي له څو؟

لالتېي د کور بندې دروازې ته وکتل. د بنځې عکس العمل يې ونه ليد. سر يې و خوځوه. مخکې شو. سباگل ورباندې غږ کړ:

- چرته چرته؟ وروره گله! گاډي له وڅپجه!

لالتېي له خدا شين شو. د شاتني موټر په مخکينې سيټ کې کېناست. د کلي د غټو او ورو خولې وازې وې. لالتېي پزه جيگه ونيوله. دده لپاره د بري شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاره کاره يې هريو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوى حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېواديار شاوخوا ته نظر واچوه:

- نانو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.
لالتی وخنډل:
- پخوا او ار میدان و یارو. دا نوم یې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېنوه.
- نانو ستا غورنیکه دونه غټ سړی و؟
- هاو کنه. خلقو یې مخکې تیرت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.
- نانو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الله به مو پخه څپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.
- ډک یې که مه! د چرگ نه د مالګې څټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوښېږي؟
هېواد یار او سبا گل وخنډل. دوی روان شول. د تورو ترو پر کنډو و او بنټل. هېواد یار ټوله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې ږیرې
لاندې د پېرې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښو تیرېو پښه
اړولې وای، له کنډو کېرو ځان بچ کړی وای او په ترو ختلی او کېوتی وای. سبا گل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې
واخلي. مګر د لالتی چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و.
هره تیره او کنده کپړه ورته معلومه وه. پښې یې اتومات او بنټلې. بالاخره بنکار ځي ته ورسېدل. هېواد یار شاوخوا وکتل. د
غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاک و. د ختیځ خواته د برج په شان د نېغ او یکره غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره
کې هر چیرته خلکو د ځای جړولو ته تیرې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم بنکارېده. لالتی وویل:
- هېواد یار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق و جلو ته راوستل.
د هېواد یار یا خبره خوبه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سبا گل د غره بېخ کې نیمجوړ پټی ته اشاره وکړه:
- وروره گل! اغه تیرې چې پکې ماتې دي، امداد لال مامد خان ځای دی. کنه؟
- بالکل. سورنگان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غر ټول ابادومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده اوبه وځي.
هېواد یار په خندا پټی ته ورغی. د ماتې تیرې ټوټه یې سترگو ته جیګه کړه. دلته لالتی سبا گل ته په غوږ کې وپسېد:
- ای! په قسم مې شومه. تیلیم تیلیم یمه. چرس را که چرس!
سبا گل په سپین خادرد مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:
- اغه بله ورځ مې یو بلا در کړل. ختم شول؟
- نا، اغه مې ماڼو کې پټ ایښی. بچي راباندې پوه شوي. الله مې نه پرېدي. خیر دی کنه. دوووونه پټه راکه!
- وروره گل! څه مشکل دی؟ اوس خو دې بنځه نشته. ددې ځي نه راسن ماڼو ته لار شه!
- نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله د ونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!
- تنا، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډاگانو ته وایمه؟ وهي دې.
لالتی د هېواد یار باډیګاردانو ته وکتل. ژر پاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته و اړولې. مخ یې آسمان ته کړ:
- اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږته دوووونه ذره نه رسیږي؟
سبا گل له خندا شین شو. هېواد یار په ټول پټی کې وګرځېد. آن غره ته و خوت. یوه تیره به یې په پښه اړوله. بله به یې سترگو ته
جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیره وکیندله. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالتی ورته دومره پام نه و. خو سبا گل ترې سترګې نه
اړولې. هېواد یار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:
- یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاهي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.
- صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکځ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

- اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک يې غواړي وريې که! ځان تې خلاص که!
- بنه ځا، وبه گورمه. اغه يو خود سپي زوی دی بنا؟ چې خپله ادې ام راکي ولاکه يې پکې ولگئ.
- څوک؟ ولې؟
- ياسين، د هاشمې زوی. تاسې نه خو پټه نده. خپل خلق يې. ما لور ورکړې وه. دسې جلی. وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته گوره کنه. دغه د سپي زوی راته وو جلله.
- دلته سترگې ډکې شوې. هېواد يار د لاس تيرېه وغورځوله. ويې ويل:
- اااااا! ولې؟
- په خپته کې يې په لغته وهلې وه. بيا مريضه وه وه وه. اخبر يې قرار سر کېښوده. امدسې لاره.
- ويشششش! خدای دې وښي! ته نو مه چاره! اوس ياسين درنه مخکې غواړي څه؟
- هاو. بنې پيسې ام راکئ. که يې بدله کمه، په بنه ځای کې دوه برابره پټی ام راکئ.
- ساده سرپه! وريې که، چې جزا وويني.
- نايارو، دلال مامد خان يوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ايزت لرمه. په دا يو د سپي زوی يې نه خرابومه.
- نا نو خلک به وايي آفرين! خپلو غليمانو له يې داسې گوزار ورکو. که څنگه؟
- هېواد يار صيب! مه کلکېره! د نر سړي خبره نه بدلېږي بنا؟
- نا نو، نر خو بدل اخلي.
- منمه. بالکل منمه. مگر پټی ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپي زوی ته نه ورکئ. بنا؟
- هېواد يار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته ورله. يا دلته يې عقلۍ ته حيران و، يا غصه ورتلله چې ولې يې خبره نه منل کېږي؟ سبا گل ته يې اشاره وکړه چې ته هم څه ووايه. هغه لالته ته مخ واړوه:
- وروره گل! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.
- ډک يې که هه! ته ام وايې؟
- سبا گل يې تشی چوندې کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وويل:
- هاو کنه! يوزه او ريس صيب نا، هر سړی درله امد او ايې.
- دلته يې په ياد شول چې هغه ويلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مگر له انديوال څخه د پټولو کار يې خوښ نه شو. هېواد يار ورته معصوم او غولېدلی وېرېښېد. يو دم يې سپين غونډاری له ځمکې واخېست:
- هېواد يار صيب! داسر په تيرېه ووهمه؟ آ؟ امر وکه يارو! امر وکه!
- ننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!
- ویمه ستا دپاره سر ماتومه سر! خو ياسين ته د پټي مه وايه! دا د سپي زوی چې جوندی گرځي شو کړدې وباسي.
- دلال مامد خانه! ته بيا هم چورت ووهه! خپله په گټه او تاوان پوی يې. مونږ به تا غونډې شخصيت له څه لاره بنايو؟
- هاو، ډېره مننه چې زما د شخصيت قدر پېچنئ. د زرو قدر په زرگرو وي.
- سبا گل وخنډل. لالته ورته تړيو شو. د هغه له لاسه يې تشی سوزېده. دوی بېرته وگرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتگ چې پېښمانه وي. يا دلته انکار خفه کړي وي. د تورو تړوپه کنډو کې يې پام بېر سړي ته واوښت. د خيرو له لاسه يې مخ لکه د موټرو مستري، ککړېکې ښکارېده. وېښتان يې غوړ وو. لالته ورته اشارې کولې چې لېرې ځه. ريس وپوښتل:
- دلال مامد خانه! دادي انديوال دی؟

- گل مامد خان؟ هاو یارو. ظاهر ته یې مه گورئ! په ټول سالو کې دویم شخصیت امدقه دی.

- بیا ا؟ نا نو، په دغه لوی شخصیت کې څه بڼه والی دی؟

- ویمه د خدای نه جار شمه، د زړه غږ دې اوري. په سخته کې درسره درېږي. سبا گل په خدا شو:

- ریس صیب! دغه شخصیت له دلته خلک گلته وایي.

لالتی وبنگېد «خه د خلقو بڼه» سبا گل چونډي کړ. دده چیغه پورته شوه «مه کوه هه!» تشی یې وسولوه. هېوادیار له خدا شین و:

- مه یې پاڅوبه کنه! لوی شخصیتونه نازک بدنه وي.

مېلمانه بیا په کنده کپړه لاره کې په سختی روان وو. خولې یې کولې. سایې سوزېدلې. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتا و

وو. پوښتنې یې کولې چې له کومه راغلي یی؟ دلته څه کوی؟ هېوادیار او سبا گل موټر ته وختل. لالتی پوه شو چې هغوی یې

همدلته پرېږدي او ځي. مگر دغه غوښتل چې تر کوره یې ورسوي. ژر یې سرد موټر په کړکی کې دننه کړ:

- هېوادیار صیب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به څنگه په پښو ځمه؟ آیا تاسې دا لازمه گڼئ؟

- هاهاها. نا، کښه صیب!

لالتی هم وخنډل. شاتني موټر ته وخت. بښښه یې ټیټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو یو بل چوڅول. ده

ته یې گوته نیوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته یې لاس جیگ کړ:

- ډېره مېرېاني! منږ او تاسې بیا ملاقات کوو.

د خلکو خولې واړې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برگ شو:

- چیشی دی؟ کله مو اینسانان لیدلي ندي. وحشیانو!

سریې وڅوڅو، کور ته ننوت.

∞∞∞∞∞

لالتی په کټ کې لکه مارتا وږه راتا وږه. دا یې په خوب کې په چرسو بار خر لیده. له نژدې کېدو سره به خرد سپي غپا وکړه. ده به

پښه ونيوله. بیا به سپي وځغاست. خرد کلي د ملک څنگ ته د سرو زرو په صندوق بدل شو. دی نژدې ورغی چې وایې خلي. ملک

پرانگ شو. حمله یې وکړه. لالتی په کټ کې ټیغ کېناست. بدن یې رېږدېده. سایې سوزېدلې. په دوو نورو کټونو کې مور او لور پر

ځانونو ټیکري کش کړي وو. په درانه خوب ویدې وې. په گاونډي کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مگر د

لالتی زړه تر چوږدو تنگ و. لکه جهان چې ورباندې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې یې یو شی غوښت، چرس. مجنون به هم

په لیلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو یې نه د ښځې د قهر خیال ساته، نه د لور د خفگان. خر خادری یې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه

پچو بوی و. مېړه و بڼېدلې. ده وهم نه کتل. دروازه یې خلاصه کړه. پرسرک چپ لاس ته وڅوڅېد. تر تورو څپلیو لاندې شگو غږه

هار کوه. لږ مخکې په نری لاره د غره په لور وگرځېد. د موبایل څراغ یې ولگوه. د وچ خوږ په غاړه روان و. نری شمال یخ ولگېده.

ورسره یې د زړه تنگون ورو ورو کم شو. ایله یې شپه او ډار وپېژندل. پښه نیولی شو. مگر نن یې بېرته گرځېدل په خیال او خاطر

کې هم نه راتلل. یا په چرسو شهید یا غازی. له خښو تپو یې اتومات پښه اړوله. هرڅومره چې یې فکر وښانه کېده هغومره یې

وږه زیاتېدلې. غوږ ته یې شریه هار راغی. زړه یې وږېد. ودرېد. شاوخوا یې رڼا واچوله. د خپلې نیاد شیشکو کیسې وریادې

شوې. اوس هرې غټې تپې ته ځیر کېده. بالاخره د ماڼو خوږ بوی ولگېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنگل ته ورسېد.

ملایانو آذانونه وکړل. سودا یې شوه چې ښځه او لوری یې وښه نه شي. په ماڼو تېز ننوت. د چینې په نریو اوبو کې یې خپلی

وشرېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د گڼو بوټو منځ ته یې رڼا واچوله. نه زېړ پاکت و، نه چرس. زړه یې بیا هماغسې تنگ شو.

په جیگ غږیې کنځا وکړه. مخ یې شاته واړوه چې ووځي. نابره دوه تورې او جیگې بلاگانې یې خولې ته ودرېدلې. درنده سپرپه یې په مخ وخورله. له چیغې سره یې موبایل له لاسه ولوېد. چررر میتیازې یې له خښتگه تویې شوې. درب شو په ځمکه ولگېد. سیمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غټې تیرې لاندې پټه شوه. دلالتې د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدل. لکه پر توره تخته د تباشیر رسم. مخ یې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نایي څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه یې نه وه. رسم په هوا کې یوې او بلې خواته لاړ. لکه سرگردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نیمه لاره کې یې دوه تنه ولیدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نیالگیو پر سر تېر شو. کورونو ته ورسېد. ترسرک لاندې په ویالې کې سړیانو او د سونه کول. په حویلیو کې یوه نیمه ښځه گرځېدل. مروې له کتونو توشکې ټولولې. مور یې له بهره راغله:

— میراثمې ایچېرته نشته. خدای خودې زړه تخته کي چې تې خلاصه شمه!

بیګ یې له کوټې راوباسه. لور ته یې وغورځوه:

— مړیه! چیشي ته ولاړه یې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلی زړه نازړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خیر نه ویني. له فلزي بکس څخه یې یوه غږپه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته یې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره گډه وه «غوا او مېرې ام په تورې. خرخومه. د خپلو بچو سره به یو ځای شي. دی دې سنکتیا و خوري!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې یمه» د تباشیر رسم د مور او لور په غوږ کې چیغې وهلې:

— لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږ یې انگازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د یوې له مخ سره ځان جنگوه کله د بلې. کله یې له مټیو د کښولو کوشش کوه. مگر چانه احساسوه. نجلی درگرده په بیګ کې جامې منډلې. د رسم زړه تنگ شو. د کوټو د پاسه لاړ. په کلي کې وگرځېد. یوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راوان وو. رسم یې مخ مخ ته کېده. خو چانه لیده. اوس بېخي رڼا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو دلالتې جسد پر څادر سمه تخته اچولې و. یو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. دلالتې وریام شو:

— چیشی دی؟

د رسم دروند غږ انگازه وکړه:

— ته مړ یې.

— وی. بنا. ته ایزرایل الی سلام یې! سترې مشې یارو! هی په خدای! ای پام دې دی؟ منډ واره بېخي غبرگونکي ښکارو.

ونیسه نو! خپل ورور ته یو سگریټی خو پیدا که کنه! گران درباندي نه یمه؟

— اخله هه! عزرایل چېرته دی؟ زه ستا اروایم.

— ډک یې که هه!

— بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته یې ورسولې. نور دې نه پرېدم.

— چیشی چیشی؟ ته کم د سپي زوی یې؟ لوښتینکه!

— داح، یو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړیتوب خبره به ترې وانه وړې.

— څه ستا په سړیتوب...

— چوپ! کنځا نا!

— او هو! او هو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خیریت دی؟ لوی واره ښه دي؟

- بس! ماسره به سم غبرېږې! يو مې په نشې، بل په کنځا زړه تنگېږې. سر مې گرځي. سا مې بندېږې.
- اها! خپله قواره دې ليدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاهاها
- دادی نو! د ونيان په لېوني پورې خاندې، لېونی په د ونيان پورې. ای! زه نیم په تا کې پاتې يم. چې بدن دې خوشا نشي.
- هاهاهاها، ډيز، ډيز، ډيز زرزرز، هاهاهاها
- اروا حيرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووايي؟ اسويلی يې وکړ. پر خېټه يې کېناستله. لالټي سترگې تېرې کړې:
- ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لگېږې!
- نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟
- ډک يې که هه! ته څنگه اروا يې؟ زما درد نه احساسی.
- درد احساسوم. خو سبا گل په څه شي ژوبل کړې؟
- وه خدايه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه يوځای کې چوندې نه کړمه؟
- اروا په چورت کې سروڅنډه. په ټټر راچنگه شوه. لالټي غږ کړ:
- وه وه! چيشی کی؟
- ننوځم. د نه سریتوب دې دا گټه ده چې د عزرايل نه هم هېرېږي. پرېده نو چې ننوځم!
- نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کوڅه ډبی سپی بې سته راروان يې. څه ورک شه! ايجازه نشته.
- وا! ته څومره کم عقل يې؟ قاتلان پيدا که! جزا ورکه!
- ډک يې که هه! بلاگانو ته؟
- بلاگانې؟ نه نه، هغه مخپټي بنيادمان وو. پرېده نو! زه چې در ننوځم، څه چې ما ليدلې ته يې هم وينې.
- ناء. نه غواړمه. رنگ دې ورک که!
- بڼه؟ همدا سې؟
- نو چيشی؟
- پښېمانه به شې. بيا چې زاری وکې، دغه مردار مخ ته دې گورم هم نه. پوه شوې؟
- هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا يې. کنځا کوه! زړه يخنه يارو!
- دا کنځا نده. حقيقت دی.
- خير دی! چې ماسره گرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها
- نه. زه به تا د کنځا نه راگرځومه.
- چيشی؟ ستا اغه پلار يې نشي کولی، ته خوي يې لوېشتينک بچي يې.
- وبه گورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې در ننوځم کنه؟ هلته زما او ستا بڼځې کالي ټول کړي. روانه ده.
- په مخه يې بڼه! چيشی چيشی؟ اغه زما بڼځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!
- زه ستا اروا يم! زما هم ده.
- غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!
- ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غيرت له کومه شي؟ ای خبر يې؟ هغه غوا او مېږه هم بيا يې.
- ډک يې که هه! ته خو ترځانه ام قمقل يې ولا! ټول کور دې په شا کي. مړی يې چيشی کی؟ هاهاها.
- وه دا څه وایي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او ياسين کره. پوه شوې که نه؟

- بلا وړپسې!

- وه! وه! هغوی زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟

- چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما بڼېرا واورېدله. مېرېې چېه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.

په کلي کې د ماڼو خواته کورونه خیر شول. سړي له یو مخې وروځغاستل. تا به ویل لالتي یې د سترگو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد بڼکاري. مگر نه، په دې کې یې خپله گټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړې په سمبالولو کې ثوابونه وگټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوو خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماڼو ته ورسېدل. د لالتي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړې بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالتي ته کړ:

- وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدلې. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.

- هاهاهاها، بنا نو چا وگټله؟ څوک زاری کړ؟ آ؟

- اخله هه! زه ستا دپاره وایم.

- ورک شه! زما دپاره مه وایه!

جنازه کور ته ورسېدلې. کټ یې په حویلی کې کېښود. د بڼو شور او انگولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مړې د پلار په بېره برېره مخ لگولی و. چيغې یې وهلې. مور یې په کریکو زانگېدلې. ویل یې ژوند مې تبا ه شو. اروا لالتي ته کړ:

- دا وینې؟ ته چې هرڅومره ډېر ان خلی وې، مگر دې ته منلی وې.

- هح، اسې خود کلي بڼې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ماته نصیت مه کوه بنا؟ زه تانه ډېر پوېږمه.

- بالکل بالکل. سړی چې هرڅومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم بڼکاري.

- اغه ته یې بنا؟ هاو، په لورگران یمه. او داد مېرې او غوار مبارې اورې؟ اغی ام خفه دي. مگر دا بڼخه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی ومه سمه خبره مې تې وانه ورېدلې نو. پرېده چې زما قدر ورمالوم شي!

- نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟

- هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کړ. او په جنت کې چې هرڅومره چرس غوارې شته. اخ چې زور شمه.

چې د چرسو په ډېرې ولوغو پرېمه. چې د ډانگ غوندې سیگرېټې ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سگریټیان سازلمیان غیرتیان ملایان مکتیبیان اسې خوشې کدوان.

- اخله هه! ته فکر کی جنت د چرسیانو ځای دی؟

- هاو کنه. دا نور خود جوند په خوند نه پوېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راوړلي. الته به ام پروس ناست وي. چې او بڼیار بڼکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کړ.

- توووبه! بڼه څه! ته چې نه یې، لور او بڼخه به دې څه کړ؟

- خوشالي به کړ، گډوېږي به. څوک په مړې پسې مړ دی یارو؟

- دا نو د سړي خبره شوه؟ هور بڼتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لري. هغوی یوه لکی لري، ته دوه.

اروا ترې روانه شوه. ده وړپسې غږ کړ:

- ډک یې که هه! بڼه ده چې ته بې لکی خړیې. هاهاهاها

∞∞∞∞∞∞

په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازار ته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر باپسکل انډی انډی کېده، چا رپه تپل وهله، څوک په رکشا کې تنگ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کرسه هار او د آهن چادر غره

هار جيگېده. سباگل د دکان په ويترين، جعبو او دېوالونو کې د سرورزو گانې وشمېرلې. احتياط يې کوه. هابله ورغ د خوراکي توکو د سرای چوکيدار په غلا نيول شوی و. هغه دومره بڼه سپری بڼکار بده چې وروسته تر نيول کېدو هم ځينو باور نه کوه. د غله کار له ورايه بڼکاري. قلف الوتې او دکان تش وي. مگر د چوکيدار غلا څوک ليدلی نه شي. لکه د پيسو له بڼل څخه چې يو زرگون وباسې. يوازې د بڼل په شمېرلو معلومېږي. اوس گانې پوره وي. له شتري واسکتې يې موبایل وباسه. ډاکټر خوشال غريز پيغام پريښی و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره بڼه ده. رايه چکرې به ووې. نوي ماینات به دې وکم. له غور سره گوره ډېر پام کوه!» سباگل اسويلی وکړ. په موبایل کې يې شمېرې وړولې. د لالتي په نوم يې گوته کېکارله. بڼځينه غږ وويل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، يا گل ده. د پښو تړی شو. پلن ټيټکی گا ونډی يې د دکان مخ ته راغی:

- الکه سباگله! نن غرمه دې د ډوډی واری. د پسه کړایي به راکي!

- وه وروړه گله! پروډ دې وخورله. د وينو غور به پيدا کړي. نن به درله لونگينه ترکاري راوغورمه.

- بنا؟ زمڼ په وار کې د وينو غور نه پيدا کېږي، ستا په وار کې پيدا کېږي؟

- په ايمان که دروغ وایمه! دغه دی داه! امدا اوس مې ډاکټر زوی راله ويلې چې غور ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړایي خورو، کړایي خورو...» سباگل سپينه خولی په سر کېکارله. شایې وگرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته و شپږم حس يې وایي چې پر لالتي کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره يې بيا گوته کېکارله. اوس هم بڼده وه. تندي يې راټول شو. په دکان کې وگرځېد. موبایل يې لکه پکی خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته يې بيا کوشش وکړ. زنگ تېر نه شو. سپين څادري يې له چوکۍ څخه واخېست. دکان يې بند کړ. روان شو. گا ونډي ورپسې نارې کړې:

- اله چې سباگل و تښتېده! وه الکه ای! راوگرځه! د کړایي نه تېر. بيا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هرررر وځنډل. خو سباگل لکه فيلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې يې بيا د لالتي شمېره ووهله. بڼځينه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دی ورته برگ شو «غلي د چرچري لوري!» د سالاو ډې ته ورسېد. ميدان تش و. د سورلی موټر نه بڼکار بدل. نيم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار د اوږو او وريجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په ليدو يې غږ کړ:

- سباگل ماما! خبر شوي؟ لالتي بېچاره خولاړ.

- وی. نا. انا لله و انا اليه راجعون، دا اوس رښتيا ده؟

- هاو. ا. امدا اوس مې ابا ټلېفون کړی و. بېچاره! ځوانه لوراو ځوانه بڼځه يې پاتې شوه.

- اخځځځ، خدای دې وبښي! وروړه گله! ډېر جانانه سپری و. قاتل څوک دی؟

- خلق وایي نيمه شپه کې پېريانو ماڼو ته ييولی. البته يې زندی کړی دی.

- نا، پېريان ناحقه په چاغرض نلري.

- اغه نيمه شپه کې متيازو ته وتلی نشو. نو ماڼو پورې څنگه لاړ؟ ته وایي چا به وچلی وي ماما؟

- ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له څی؟

- هاو کنه. په دا سبايي کې دوکان خوشې ترمه؟ وه الکه شپرو ای! منډه مېر وباسه کنه! څه ته ولاړي؟ زرکوه!

- وروړه گله! زه هم درسره ځمه.

- هاو کنه ماما. ستا خوانډيوال و. ته لږ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞∞

دوه سپينې پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زينه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصوراي بڼښې په کتاره يې تنکي لاسونه بڼويول. پر دېوال رنگارنگ منظرې شاتې پاتې کېدلې. پېغلې د دويم منزل سالون ته کېوتلې. د نصوراي کوچونو په منځ کې د نصوراي بڼښې پر مېز خواړه منظم او بدل شوي وو. دوی په زېړچکه قالينې قدمونه واخېستل. په کوچ کې

څنگ په څنگ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نېکته يې داره عکس ته وکتل. څراغونو روښانه کړې و. د کور لويوالي، بڼکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کړس شو. له څلورو دروازو څخه يوه وازه شوه. هېواديار سندرې زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنگېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېواديار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمځۍ نجلۍ د پښې ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

– پلار جانه! سپين پکول له سپين واسکت او شتري جامو سره اور لگوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منی!

– امم مگر په داتک تور پېکې کې بيا سمدم شازاده بڼکاري.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناگاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. د ارازي يوازې ښځو ته معلوم و.

که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوبو ته ويلې دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نانو، زما په وېښتانو کې کوم وړانې دي څه؟

د چکۍ وېښتانو نجلۍ څو مياشتې له خور څخه مشره وه. هغې د مرېد مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

– هو کنه. د الکانو سټايل دې لگولی دی. دسې بڼکاري لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وځنډل. هېواديار هم ورسره په خندا شو. دوه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواړه کمکيان يې پراوړه اچولې

وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سرور ودرانده سیتونه ونه شکوي. هغوی د پاچا د وزيرانو په شان د هېواديار دوو خواوو

ته کېناستلې. ده کمکيان واخېستل. بڼکل يې کړل. هغوی د تل په شان دده په مخ منگولې ولگولې. ځکه خو يې پرانگان بلل.

جیگې نری، ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خویندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدایې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس

ډله ماشومان راکوټل. چا سترگې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خواته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه

قومانده گيلا سونه له جوسو ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جیگې نری، ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

– واخلى جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، غورنډې ککړې مړې و خوځولې. هېواديار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وځاندي! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړۍ لکه گولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو ورنگ خراب نه شي. نری، مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

– څنگه به وځاندي؟ مکتب ته تگ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېواديار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله

مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار د ومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي

وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل

مخې واړوي. اوس هېواديار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نری، ښځې ته يې وکتل:

– ای جینی! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ، چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ بڼکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د گيډرې له

وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېواديار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پېغلې پاتې وې. نری، ښځه په غصه شوه:

- داڅه کي؟ دوونه نازولي يې مه بلدوه! بې تعليمه بچي مې نه خونېږي.
چاغې بنځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پغلې ته يې کړې:
- وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بيا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نړۍ بنځې غږ کړې:
- کترې مه وايه! کاسه دې په بويين سرارومه!
- وي خور بي بي. ته چې کوم دی سمه شيشکه يې! تاله ماڅه ويلې؟
- اوح اوح اوح، مکارې ته گوره؟ زه چې تا غوندي مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شوکر وباسه! پويه شوې؟
- څه څه؟ مردار خوره دې خپله ممي ده! د شومپړک لورې!
مېړه يې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
- بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ يې چاغې ته کړې:
- گوره! که دې بل وار کترې ويلې وي...
- څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بڼه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
- گوره! سل واره جوول شوې جاوولي بيا مه جووه! خوندي نکي. او دامه وايه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانه مه گوره، بنا؟ ونيسه ته ام تکړه شه! دې غوندي په خپلو بچو درس ووايه!
دې کې ټيټه نړۍ بنځه له پتنوس سره په زينه راوختله. هېواديار په شونډو وگوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لري. پوهېږي چې پردي خلک تر هغوراز ساتي څو چې يې پکې گټه وي. وروسته بيا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټيټې نړۍ بنځې نيمې پنځې هکۍ دده مخ ته کېښودلې. هېواديار سترگې جيگې کړې:
- فاطمې خاله! تاله مې ويلې وو بنځو سره مې بازار له څه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدلې. مگر له نژدې يې مخ گونجې و. هغې اول بنځو ته، بيا هېواد يار ته وکتل. ويې ويل:
- امداسې کومه ريس صيب.
- پرون دې نه وو کړي.
- دلته کار ډېرو.
- پرې يې ده! چې راغلي بيا يې وکه!
- صيبي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ يې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښې ونکې کړ کېچ اټکل چې يې کړی وي. هغوی ليدل چې د پلار او ميندو تر منځ يې نا اعلان شوې سيالي روانه ده. دی غواړي هغوی په کنټرول کې وساتي.
هغوی غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه بنځې تروې وي. د چاغې د خال والازنه و خوځېدلې:
- د خبرې نه رومبې لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
- ايڅ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نړۍ برکه شوه:
- تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زور شوی يې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سړی هم برگ شو. بنځه يې ټپل وهله:

- د زور شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
- وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوي. حوصله دې نشته.
- پيغلو سر نه جيگوه. لکه کتل چې يې مداخلې ته مجبوروي. او دا بيا مشکل غټولی شي. چاغه بنځه موسکي وه. هېواديار هغه هم په تېره منگو له په مخ چوڅه کړه:
- ته څه له خاندي؟ هه؟
- د بنځې موسکا لاره. تکه سره شوه. پيغلو خوراک ختم کړ. کمکيان يې له ميندو واخېستل. اول منزل ته کپوتلې. هېواديار مخ بنځو ته واړوه:
- گورئ! بنه يې واوړئ! د ناموس خبره کې يوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
- چاغې سترگې جيگې کړې:
- ته چې کوم دی لهونى شوى يې. دا څه وايې؟
- آو، سمه مې به په لاره ځئ! پېغلي لورگانې لرمه. چې اغې بې لارې نشي گورئ!
- يه پرورد ييگاړه! اى ته غره پر مه پتوه، بنا؟ خپله چې هر څه کى اغه په مونږ ماچوه، بنا؟
- نرى بنځې چاغې ته لاس جيگ کړ:
- ته صبر صبر! وه سرپه! کترې کنايې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوى؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې ليدلي؟
- هېواديار په سره سينه، په دروند غږ وويل:
- نانو، بد کار چې وشي تاسې به جوندې گځئ؟
- بنه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره يې؟
- بې باوره نه يم. خو ما ليدلي. پيسه داره بنځې چې هر چرته واره برابره شي، يارانې جوړئ.
- سوچ دروغ. بنځو کې سړو غوندي اور بل نه وي.
- ما په خپلو سترگو ليدلي.
- چرته؟
- ته يې څه کى؟
- چاغې غږ کړ:
- په خوب کې يې ليدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهي.
- په وينه مې ليدلي. په خپل دکان کې.
- د دواړو بنځو له خولې «وى، وى، وى» وخت. هغوئ هر کله د مېړه خوله او موبایل لټوه. خو د هغه نارو ا رابطه له بلې بنځې سره ومومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېړمنې تر هغو پورې مېړه لکه قيمتي غمى ساتي چې دا يې يوازينى بنځه وي. د بلې بنځې له کولو سره مېړه لکه د خيرات کاسه شي. په دوى يې فرق نه وي چې چرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن بنځو غوښتل د مېړه ناروا پکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. خو په کور کې يې قومانداني ختمه شي. مگر هېواديار هېڅکله کيسې نه کولې. خبرې يې ټولې د کور په روانو مسايلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د بنځو په څېره کې خوشحالي وېرېښېدل. ايله موقع په لاس ورغله. نرى خپل تندى تريو ونيو:
- الااااا! په تا موڅونه ايساب کوه. ته خو دسې مردار خورشى وختلې.
- خوله سمه خو څو ه! زه نه ومه.

چاغې كړې:

- غلى غلى! اوس چې كوم دى خبره دې د خولې نه ووتله؟

- نا، څنگه وويمه؟ بڼه څا، اوس مې دى. خداى دې وبنسي نو. پلار مې و.

د بڼخو سترگې تنگې شوې. په سوري سوري زينتې دېوال كې دننه يې د خسر نېكتيايي دار تصوير ته وكتل. هېواديار وويل:

- په خير خانې كې زمونږ د خياطى دوكان و. د بڼخو جامې مو گنډلې. د يو پيسه دار سړي بڼخه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پيسې راكړې. لرې هوټل به يې وبنودو. ويلې څه كباب راوړه. وايه زما مخ كې يې پاخه كه! زه به كباب له خوشاله ومه.

چې بېرته به راغلمه بڼخه به تلې وه. گاونډي الك پوى كړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نزدې هوټل كې كباب واغستل. د مار كېټ مخ كې به ولاړ ومه. چې بڼخه به په زينه كېوتله، زه به دوكان ته وختلمه. بيا د بڼخې مېړه پوه شوى و. په پلار پسې مې گرځېدو چې ويې وجني. مونږ ډك دوكان، ډك كور پرېبنودو. پېښور له وتښتېدلو.

بڼخو يوبل ته وكتل. دا هم ورته لويه كاميابي وه چې سړى په كيسو راغى. خير دى. وروسته به يې خاميانې راوونځي. نرى كړې: - كه ته وې كه دې پلار، موهمه نده. مونږ اسې بڼخې نه يو بنا؟

- پويېرمه. ټولې سمې بڼخې وي. سم جونډ لري. بس په مغزو كې يې ډز وشي. گورئ چې دا قيصه بچوله ونكئ!

بڼخې په خوراك اخته شوې. هېواديار چې ډوډى ختمه كړه د پينځم منزل تالار ته وخت. هلته هېڅوك نه و. دروازه يې بنده كړه.

د پينگ پانگ تر مېز تېر شو. له سپين واسكت څخه يې نوى سيمكار ت په وړوكي موبایل كې واچوه. واسكت يې په سپينو كوچونو وغورځوه. د سنو كر مېز ته ودرېد. په غټ موبایل كې يې نوى شمېره مسېج كړه. بيا يې زنگ ووهه. دواړه موبايلى نه يې د مېز په ژى. كېښودل. غلې غلې يې زمزمه كوله. د سنو كر لرگي يې واخېست. سپينه دانه يې ووهله. هغه كړس له شنې سره

ولگېدله. د كرنې هاخوا سړى سورور مېز ته ناست و. په كمپيوټر كې يې كوم څه لوستل. شاته يې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وكتل. وروسته يې په اوږدو گوتو د مېز له جعبې كتاب واخيست، چې د كمپيوټر د معلوماتو كره والى معلوم كړي. دې كې ترنگه هار شو. د مېز له سره يې غټ موبایل جیگ كړ. شمېره يې وكتله. له موسكا سره يې اوږد مخ گونجې وکړې:

- هېواديار صيب! بڼه وخت كې دې ټېلفون كړى. مراجعين څه چې مامورين لا راغلي ندي. چې بيا دې زړه د سنو كر بايللو ته شوى څنگه؟

- وزير صيب! تصافات كله كله پېښېږي.

- هاهاها، تېر وختونه باد يوړل. نور به يوه لوبه ونه گټې.

- ته لږ اوصله و كه كنه! پته به يې ولگي. ما ويلې نن نه درځمه. كه زه هيره كېږې نا، له آفيسه ووهه! واش روم ته شه!

وزير پاڅېد. مېز يې ترزنگنو و. د تورې كورټى لاندې د سپين كميس لمن يې په منگوله ووهله چې هواره شي. ويې ويل:

- يو خوتا دا پېښورى لهجه پرېبنودله. كابلې. ته شه! ته په اصل كې د پروان ولايت يې، كنه؟

- هاو. پېښور كې مې سكول كړى. شناختي كاپ لرمه.

وزير د جیگري كوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د بنېښې پر مېز له رنگارنگه مېوو څخه يې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوى تصوير څنگ ته دروازه يې ټپل ووهله. وړوكي دهلبز ته ووت. ويې ويل:

- په ياد مې دي. ته خداى وهلى د امغه سړي د بڼخې سره جوړ وې چا چې درته زوى وويلې، په مكتب كې يې واچولې، شناختي كارت يې درجوړ كه، د تاريخي اثارو په تجارت يې پوى كړې، ستا كورنى يې له غريبى وباسله...

- نا، اغه بڼخه شنه وه. خاوند ته يې د دويم واده جزا وركوله. زه خام ومه. ورك يې كه! مه يې رايادوه!

- هاهاها پخوا دې راته هره خبره كوله. اوس پې شمېرې. دا د مقام تاثير دى. د مقام دپاره كابلې پښتو هم ووايه!

- څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انگرېزي. ښه ځا، پويېرېمه. دا کابل دی. دلته به کابلې ویمه.
 هېوادیار د سنو کرانه بیا ووهله. کرس شو له نورو سره ولگېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. ټلېفون یې بند کړ. هنداري ته
 ودرېد. په شنوای ډیرې یې لاس کش کړ. د سرد لڼو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کارېله. ونه شوه. د الماری دروازه
 یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخېست. گوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي
 موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړو کې موبایل څخه
 ټلېفون وکړ:

- هېوادیار صیب یې؟ هاها، دا دی خوږ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوږ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟

- احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمري لگېدلې نه وي.

وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او څراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:

- پیسه داري او مقام د ځنگله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره گړۍ د حملې امکان وي.

- او د ډارل کېدو حوصله به هم لري! ما ویلې لالته بېچاره وفات شو.

- خدای دې وښيي! څه پوه شوي؟

- یاسین فون کړی و. بیا سبا گل ام تپوس وکو. رښتیا وه.

وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:

- ښه نو اوس؟

- اوس به یاسین د جینی سره واده وکړي. مځکه به او تومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.

- ښه نور؟

- مونږ به مځکه د یاسین نه واخلو.

وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. اوبه یې بندې کړې. ویې ویل:

- خدای دې وکړي چې په دې وازي.

- بالکل وازي.

- هېوادیار صیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېری ډېری منې!

- نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خو وروړي ده. ځکه مې اخېر ځل سنو کر در له بایلو دوهاهاهاها.

∞∞∞∞∞∞

د سالو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خپلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالته یې کسي، عاجزي او

مجبوریتونه یادول. او دا چې څومره رېږې یې وگاللې. د معتادی علت یې هم همدا ښود. ویل لونه ته ښه پلار و. خلک یې په

خپلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په

اورېدو به نابنده سړي ته لالته سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندونې همدغو خلکو د هغه همدا ښېگڼې نه

لیدلې. هر چا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخېست. کټ یې پر سرک کېښود. په

سلگونه سړي ترې راتا و شول. ډېه شکله موټر تېز راغی. د کلسري ماشوم څلور توري وزې و ترېدلې. سره چرگه په تېښته کې

وکړې تېدلې. سپین سپي د چنار له سیوري وغپل. موټر تش شو. سبا گل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خواری وباسه.

کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپین څادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. سترگې

یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل شواب لري. نورو موټر ته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

غټه تيره جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته يې پوښتنې پيدا كړې. نژدې ورغله. ياسين د خټ د برگ د شمال څنډه خولې ته نيولې وه چې څوك يې وانه وري:

- ولاچې بيا ام وير پرېمه ابا.

هاشم د غټ څلور كو نجه مخ شني سترگې ځمكې ته واړولې. غږ يې ټيټ و:

- غلي شه! اي څوك نه خبر پرې؟ ملاذان سره ماڼو كې څوك څه كئ؟

ياسين د تورو سترگو له كو نجه سبا گل ته وكتل. بېرته يې مخ پلار ته واړوه:

- هاو، بل څوك خونه و، خو ووو، نورې لارې وې. و جلو ته ضرورت نه و.

- وه خدايه! زه درته وييمه ايڅ خبره نشته. د بنځو غونډې پرنگېدل بس كه نور! خلق يې اورې.

د اروا سترگې ټپغې ټپغې وختلې «بڼه بڼه هه! قاتلان دوئ دي» خلكو جنازه موټر ته جيگه كړه. د لالتي بڼه او لور ورسره

كېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته يې اخبر ځل وگوري. اوس يوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلك غلي وو. نه

معلو مېدل چې له لالتي سره په خپل چلند پښمانه وو، كه دهغه بې روحه جسد د خپل مرگ صحنه وريادوله. موټر ورو حرکت

وكړ. تابه ويل درنده فضا په سختۍ له ځان سره كشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ كې اروا لكه مرمۍ لالتي ته ورغله:

- هله چې پيدا مې كړل. پيدا مې كړل.

- چيشى؟ چيشى؟ چرس؟

- داه! ملامت نه يې. نشه اوله حمله په مغزو كئ. وايم وگرځېدل، قاتلان مې پيدا كړل.

- اووو بنا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منكۍ منكۍ كېږي. پسي شا كنده كيني.

- چا ته؟ خلك ما نه وينې. نه مې غږ اوړي. زه ستا اروا يم! زه او ته چې يو ځاى شو مكمل انسان جوړېږو.

- بد بختانه.

- څه شى، څه شى؟

- بڼه څا پرېده! يو خو ستا اواز، لكه د خيرات د بند دېگ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

- بس كه بس! ستا په پزه كې بنگېدلو څخه اوس هم صفا دى.

- ډيز، ډيز، ډيزرز! بڼه ځا، د چا قاتلان دي پيدا كړل؟

- وه وه وه! ما غزه دي بيا چارج نه لري؟ ستا قاتلان كنه.

- اووو، بڼه بنا، څوك دي؟

- ياسين او هاشم.

- ډك يې كه هه! هاشم ټي؟

- هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پيدا كېږي بڼه؟ زوى يې ويل وپرېږم چې خلك به پوه شي چې موږ وژلى دى.

- بناااااا! دسې دسې زامن دي اى.

- بڼه نو څه كئ؟

- ايڅ، بلا ورپسې! ما ويلې ته بل كار وكه! دا خلق وگرځوه! ما دې پاس د غونډى په سرخښ كې! نېټ كې زمږد يو ليكوال ام

امدقه ارمان و.

- حمم! جالبه ده. د ليكوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

- زه؟ چې نر غونډې سيگرېټې وهمه، او ټول كلي راته جينگې داړې گوري.

- هاهاها، ای تاخه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
- بالکل! تا قمقل ام پویومه. دې ته وصیت وایي بنا؟
- هو. درواني مریض د غچ اخیستلو وصیت. دومره نریې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
- وه په تا پورې څه؟ ومې ویلې نه یې اخلمه. ډېر یې ښه کړي. نه یې اخلمه.
- دلته زړه ډک شو. بیا یې وویل:
- ښه یې کړي. د دنیا کې چیشی دي؟ هر څوک به راباندې راخوشې و. این ماشومانو په تیرو ویشتمه. چا ورته نه ویلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه یې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سردې و خورمه پتی دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مې که غنم جرندي ته وپسه! ...
- هاهاها، ته اوس په دې ژارې چې په تا یې کار کوه؟
- ناااا! په دې جارمه چې دا د سپي لور بیا په ما ډېره گرانه وه. پوېرې څو نه سخته ده چې یو څوک په تا گران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته یې په یوې خوږې خبرې پسې مړې، او دا غې ښه خبره ښېرا وي؟
- نو څه یې کړي وای؟ ته نه د ځانه خبر وي، نه د جهانه.
- څنگه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادي کول؟
- ادي ته څوله مه اچوه!
- ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. یوه ورځ یې ونه ویلې چې زویه! کښه لږ سگرېتی ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
- اخله هه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو یې د چرسو په یو کش دومره ووهلې چې پرتوگ دې لوند که.
- ای قمقله! اغه اسپ د توقو کش و. لوگی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
- هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
- وه ته خو بېخي د عقله رخصت یې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړی بنا؟ څه مالومه ده؟ که امدقه وهلو زه چرسی کړی اوسمه.
- دا، تا غوندي کچه به بل په دنیا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچی؟
- نو په چایې و اچومه؟ خپله لار. زه یې حاجي چمن ته یوازې پرېښودمه. څو نه سختې راباندې تېرې شوې؟
- ښه هغه؟ لږ شرم و که! پتی یې هم ستا نیولی و، پت هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
- نا، اغه خو وایي پتی زمنږدی. ستا نیکه په زوره جر کړی و.
- هه، څوک چې غصب کي خامخا به دلیل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننگیه پت وې. بیا له دقیته دې نشه پیل کړه.
- پاسې لوېشتینکه! په یوازې ځان د شلو سره جنگ کېږي؟
- چې ابا ژوندی وای تا به لیدلی و. جنگ د خلکو په تعداد نه، په عقل گټل کېږي. ته او عقل خو سره وران یی.
- تیرت! نا، ستا ولې ما سره ورانده، آ؟ زور در کي چې غټ غټ خلق مې صفت کي؟
- څوک؟ هېو اديار او سباگل؟ هح، هغوی درپورې خاندی.
- ډک یې که هه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کي، آ؟
- یاره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به یې را کوله نو.
- زما ام ولا که خوښېږي. وربوز دې هوښیار نیولی. لکه ته چې خټک خوشال خان یې او زه بېرا خان.
- هاهاها، فوق العاده مقایسه.

- ډيز، ډيز، ډيز زرز. څه ځا، ورک شه! پرېده چې مرو لور مې اخبر وار بنه وگورمه! اخ د اوبنکو نه يې قوربانکه شمه!
اروا ورڅخه بيا لاره. موټر تخت ته ورسېد. شاته يولنسکر خلک هم راغلل. د تخت په هکله لالتي هېواديار ته باټې وپېشتلې وې.
اصلن امير حبيب الله خان ته چا د سلاو صفت کړې و. هغه په فيل سپور د درې سيل ته راغی. دلته يې دمه وکړه. وروسته بيا دغه
ځای د تخت په نوم ياد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل ليدل کېده. هر چا
کوشش کوه چې د مړي کټه ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب يوازینی انگېزه وه چې خلک يې نیکو کارونو ته هڅول. جنازه يې
د جامع جومات حويلی ته ننوېستله. اروا د ياسين او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی يې له جوماته بهر
وباسه. د لالتي بنځه او لور په کړيکو د هغه وروستي ديدن ته راغلي. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه يې آوازونه ډډ شوي وو.
هاشم او ياسين هم په بغارو پيل وکړ. اروا د هغوئ مکاری ته په غټو غټو کتل. له قهره يې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان
ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام يې شو چې د باري بابا د زيارت مجاوران سقات ته په دوو
پښو ناست دي. ملک ياسين څنگ ته کړ. ويل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل.
سمدلاسه يې له جبهه پېسې وباسلې. د پنځوس گونو بنډل يې تيار جوړ کړی و. په غريبانو يې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره
د هغه مرسته وستايه. يوازې اروا وه چې له قهره لکه لټو څرخېدلې. سترگې يې تکې سرې وې. خلکو کټ جیگ کړ. د باري بابا
د زيارت هديرې ته يې راوړ. ملا صاحب وروستی دعا وکړه. خلکو له امين سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د
جنازې د خښولو وخت شو. د لالتي د تره غوټ زوی د تېرو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا يې سوزېدله:

- داځ! دا کړې وږې تختې چا راوړي؟ وړوند و؟

د ياسين نظر د هغه په غټ مخ کې خښ و. هاشم ته وېنګېد:

- ای ابا! ما ويلې چې مروه مې واده کړه، د لالتي د تره زامن به يې په ځمکه دعوا ونکي.

- ناکنه. لور ته يې ميراث رسېږي. ویمه مه غږېږه! خلق يې اوري کنه.

- بنه بنا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. گټه به ام وکو.

ياسين پلار ته موسکې شو. دلته اروا بيا لالتي ته ورغله:

- بله خبره واوره بله خبره!

- نه يې اورمه. تا د سپي زوی نه مې يوشی وغوښته، اغه دې ام ونکه.

- ای ته اوس رښيتا ځناوري، که ځان داسې ښيې؟ زه او ته خود يو پلار اولاد يو. خپل پلار ته څوک سپی وايي؟

- کېنه لو پښتینه که! زه مې د ابا اولاد یمه. ته تشه هوا يې. پوففففففف.

- راشه نو! وه کم عقله! دا زه یمه چې ته يې. که زه نه یمه ته مرداره غوښه او مردار هډو کي يې بس.

- ټرت! بنه ځا، خبره ماږه!

- کومه خبره؟

- داځ، دسې مکار دی. د غونډی په سر خښېدل مې درته ويلې نه وو؟

- خو مې ويلې زما خبرې يوازې ته اوري. ته خښېدل پرېده! پوهېږې ته يې د څه لپاره وژلی يې؟

- ویمه بلا ورپسې!

- وه ته خو يو وار خبره واوره!

- ومې ويلې چې نه يې اورمه!

- هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

- بلا وړپسې!
- او هوووو! بلا وړپسې بلا وړپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې ځمکه څنگه اخلې؟
- ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!
- هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چيغه کړه:
- ای بې غیرته! یاسین غواړي زموږ مروه واده کي. ځمکه به په خپله دده شي.
- ډک یې که مه! زما مرو؟
- هو هو! ستا مرو. داغې یاسین څومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.
- ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!
- نه.
- وه دا څه ردیل دی؟ تېري ته اوبه بڼي بیا یې په ځمکه تویی. اله زرکوه چې اوس مې خښی کنه!
- نه، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.
- وه د سپي زو! ارزښت لري، د مرو جوړند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!
- اروا په خدا ننوتله. لالتی د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چيغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کېناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وار خطا وار خطا یو د بل په ملا وختل. د غاړې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پېښې وباسي. لالتی تل له نورو وپېرېده.
- اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زني ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونيول. غږ یې ډډ کړ:
- هی هی هی یی! ودرېږئ یی! ولا که مو پرېدمه مه مه!
- خلکو په چيغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خدا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن د پاسه یې لکه لنگ و تړه. روان شو.
- لاندې د ویالې په غاړه بڼې هم وتښتېدلې. یوه نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه ناز په پاتې وه. مګر د روان مړي په لیدو هغوئ په منډه کې ترسړیو هم مخکې شوي. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لږ زېدلې. لالتی غږ کړ:
- اسی خوشې مه وېرېږئ، بنا؟ زه صیې سلامت یمه.
- بڼې په لږ زنده غږ وپوښتل:
- اغه، اغه مړی د چا و؟
- زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام بڼې او بڼیاری یی. نه گورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ پړینګ.
- لور یې کلکه غاړی واچوله. بڼې په موسکا کې او بڼکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:
- ته دسې بڼکارېدلې چې سا درکې نشته.
- ها وکنه. امدقه سې وي کنه نو.
- ولې بې سده شوې؟
- اغه خو سبایي ماڼو ته د اوداسه دپاره لارمه. چې گورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.
- وئ ځا! الله یو ټکی اوبه نشته.
- دا، د بلاګانو نه اوبه ام تېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو وار یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې دارې. تېره تېره بڼکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

- څه غلی! ته هرکله دروغ وایې. د ماڼو شاخ دې په تورتم کې لیدلی. پرتوگ دې لوند کړی.

- چیشی؟ اغه اوبه وې.

- هاو، زه اوبه او میتیازې نه پېچنمه.

دی غلی شو. درېواړه د ویالې په اوږدو پرلاره روان وو. د شربت خېلو د زاړه کلي له پاسنی برخې تېرېدل. انسانان نه بنکارېدل. مگر سپین غوايه له ویالې اوبه خښلې. تورې غواد ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خر سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوی په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پتېرې، او یا په بوڅو غوړونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئی کورته ورسېدل. مېړه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. دلالتې په لیدو یې پښې وتریولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لوریو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مگر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرگ هم شته. هاغه لږڅه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالتې خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولگېدل چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالتې مالونه سیوري ته په نورو مورېو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذې گلانو د پاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:

- ابا! دسې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټلېفون وکه چې بې سده ومه.

د ښځې آواز غی:

- د کمه شي؟ چې د ماڼو نه یې راوړ مو بایل او پیسې یې جپ کې نه وې.

- ای اورئ؟ چا به رانه باسلي وي.

- باسلي ندي. چرس دې یې اغستي. ماڼو ته د نشې دپاره تلی وې.

- ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟

- ادي بس که نو!

- چیشی؟ بس که! بس که! بس که!

لالتې له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لوریې د کور مو بایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنگونه ووهل. هغوی اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئی هم ورغلل. حویلی ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالتې هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کې کاروله. ویې ویل:

- یاره خوووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.

ټولو هرررر وهل.

∞∞∞∞∞∞

د مهترام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه گنی وزېښه. مگر له تکرېه د کاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوبنیار. سباگل د قطارو کراچيو مخ ته په گڼه گونډه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنگ ته نري نري برېښېدل. هر د کاندار ته غوړه مړی. ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مگر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاره وکتل. خودده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباگل هېوادیار ته ټلېفون وکړ:

- وروره گل! خبر شوې؟ لالتې جوندی شو.

- نا مړه!

- هاهاها باور وکه!

- نا نو، مړی څنگه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
 - قبر ته چې بې کوزو، یو دم نېغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام و تبتېدلېم. چا ویلې پیری ورننوتی دی، چا ویلې شیطان، چا ویلې بلا ده. اوس مو تر کي مهترلام بنار ته راتلمه، یو کلیوال ته یې تېلفون راغی. ویلې دا یې ضوف کړی و.
 - او هو، ضوف یې څنگه کړی و؟ یاسین خو ویلې مړ مې کو.
 - دروغ یې ویلې. یه الکه! رېره څنگ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅی؟ خلک څنگه تېر شي؟ اورمه ریس صیب.
 - ما ویلې په دروغو کې د یاسین رذیل ګټه څه ده؟
 - اغه د اوله خوشاله نه وکنه. څوک چې ځان باسي او ته یې راتینګی، کار د غسې وړانېږي.
 - دا څه مصیبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سرې پیدا کو؟ آچې دلته سره یې د مخکې خبره کړې وه.
 - ناکنه، اغه ام یاسین دروغ ویلې. بل څوک دا شاړه مخکه څه کړی؟
 - نا نو، هرڅه له دروغ مه وایه! که اغه سرې رښتیا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
 - زه درته ویمه کنه، نشته. زما په خبره باورنکی؟
 - ګوره الکه! زه پوېږم ته خپله د کار نه ځان باسي. ما سره چل مه کوه! که نه، خیر دې نشته.
 د سبا گل رنگ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې یې کیلي ورکه وه. شونډې یې وچپچلې. ویې ویل:
 - وروره گل! د خبرې نه مخکې سوچ کوه! دا ځای پیدایږي کړی مادی. پتو پتو پتو ته کی.
 هېواد یار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندي یې راټول شو. ویې ویل:
 - دا څه تر توري درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې پروسېدل پرېده! نرشه! کار وکه!
 د هغه سپکاوي سبا گل لا سور کړ. لنډ یې وویل:
 - د خدای پا پیا پامان!
 تېلفون یې بند کړ. د دروازي آهن چادري په لغته ووهه. وبنګېد (د سپي پی پی بچیه!)

∞∞∞∞∞∞

یاسین د لښتني په غاړه د ولې سیوري ته ناست و. کاغذ یې لوست. سترګې یې جیګې کړې. مخامخ ځینې پتې له لوڅخه پاتې وو. زېږ غم له نري شمال سره نه نڅېدل. زړو هلو ونو یې پخوانی نرمښت بایللی و. د منځ کلي سیند د شربت خېلو په شان دواړو غاړو ته جیګ جیګ کمرونه نه لرل. هلته سپینې او شناوی تیرې له لېرې بنکارېدلې. لکه څاروي چې هر لوري ته پند او ویده وي. یاسین د پښو بنکالو واورېدله. ژر یې وکتل. پلاری یې و. په لپه کې یې توت راوړل. ویې ویل:
 - الکانو را کړل. اغی ویلې ولې بنار ته سورلی. نه وړی؟ ما ویلې زمنډر من غوبل ته برابر دی.
 یاسین یو موټی توتان واخستل. خوار څلور کونجه مخ یې مخامخ درمند ته ونیو. په ډکه خوله یې وویل:
 - ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالته پېجندلي نه اوسو.
 دواړه د لو شوي پتې په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جیګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
 - زمنډر خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
 - که ری شي چیشی کوو؟
 - چیشی کوو، منکرېږو. خلق زمنډر مني که د چرسي؟
 - که موبایل پیدا کي؟
 - موبایل؟ چرته دی؟
 - زما چپ کې.

- نوولې وپرېږي؟ بيا يې ايسته وغورځوه!
ياسين د موټي وروستي توتان خولې ته واچول. چېب ته يې په موبایل پسې لاس کړ. هاشم په څنگله ووهه:
- چيشی کی؟ اوس نا. لالتي کې دونه غيرت نشته.
- نا، کليوال يې نه پرېدي.
- د کليوالو څه کار دی؟ بنه ځا، چې راغی بيا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چيشي دی؟
- دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دو بنمني شوه، ام د اريس خبيث سره بند پاتې شوو.
- نوتا ولې ورنه خط اغسته؟ بيا دونه ظلم؟ ليکلي يې دي چې په دوو مياشتو کې به دوه برابره پيسې راکوي. که دوو نه تېرې شوې هر دوو مياشتو کې به دوه برابره نور زياتېږي. ته څونه قمقل يې؟
- خو اغه ويلې دا اسي د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وايي پيسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
- اوس يې بيا امداد خط کلک نيولی دی.
هاشم په درمند وخت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. يو وږی يې په ورغوي کې و مروره چې دانې ترې وځي که نه؟ پوي يې کړ.
پشړې هواته والوتلې. دې کې تېلفون راغی. د ياسين رنگ لاسپين شو. خط يې چېب ته کړ. پلار ته يې وکتل:
- د ريس تېلفون دی. چيشی وکمه ابا؟
- چيشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
ياسين تنی ووهله. ريس په دروند غږ، له خپلې دايمي آرامتيا سره وويل:
- الکه! دا د لالتي خبره رښتيا ده؟
- هو ولاچې ريس صيب. بېخي بل ډول کار دی.
- نا نو، تا دروغ ويل؟
- نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.
پلار يې زوی چوخ کړ. د سيند په غاړه د غنمو لوت ته يې گوته ونيوله. وپسېد:
- ورو غږېږه! کليوال يې وانه وري.
ياسين سر و خوځوه. د ريس غږ راغی:
- نا نو، دا څنگه امکان لري؟
- هاو کنه. ټوله دونيا حيرانه ده.
- درباندي پوه شوی خوندی؟
- ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
- لالتي اوس چرته دی؟
- شربت خېلو کې. ای ريس صيب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ يو. ته لږ کومک وکه! دا پيسې خوتا د لالتي پټي ته را کړې وې کنه. اغه ونشو. خير دی. د سود نه تېر شه! بېرته يې واخله! ولاچې دسې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړي.
- زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه يې اوښتی.
- ولې نه يم؟ اغه...
- اغه اېڅ کولی نشي. دا وسنجوه چې څنگه تې لور راوړي؟
- لور راوړمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

- څوک وايي نه کېږي؟ د چرسې نه لور راوستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدان پيسی د سود سره راوړه! گوره! که ددې خبرې نه څوک خبرام شو امغه ستا اخبره ورځ ده. بڼه ځا، چورت دې وووه! زه کار لرمه. الله پامان!
ياسين هاشم ته کړې:

- اوس چيشی وکوبا؟

د پلار يې هم رنگ تښتېدلې و. په غټ څلور کونجه مخ کې يې شنې سترگې بې واره تاوېدلې.
ماښام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خېل و، هماغه يې خېل. مگر د مړې د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربيل کېدله. چا خندل او څوک اوس هم په دې عقیده و چې پېړۍ پکې ننوتې دی. د بې سدی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړ و. لالتېي د دېوال بېخ ته د مېړې او غوا غاړه گروله. هغوی به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده بڼې لگېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه گوري چې زه خان يم، غريب يم، خوښ يم، خفه يم، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی گرځېده. د نغري د لمبورنا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. بڼې تر څپرې لاندې په دېگ کې خمځۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يوازيني گروپ رپا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لگولې وې. هر چاته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو گروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبایل يې هم چار جولی شو. لالتېي غلی په مروې غږ کړ:

- دا موبایل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترگې په زاری تنگې کړې:

- خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

- نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی گوري؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

- ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې گورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

- ډک يې که مه! ليکل دې بڼه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

- هاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالتېي هغه په تندي ښکل کړه. په موسکاروان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د گوتو په څو کو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيرو پر بارې پټي ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لار. د چار مغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شگه کېناست. د ونې بوی پرې بڼه ولگېد. خو په تيارې کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولگېد. هغوی دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباگل ته يې ټېلفون وکړ:

- انډيواله! زه يم. لال مامد خان.

د سباگل تندي راټول شو. پر توشکه بڼغ کېناست. وړې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

- وروره گل! کم لال مامد خان؟

- وه! انډيوال دې کنه. د سالود شربت خېلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

- اوووو بڼه بنا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالتېي وايه کنه مړه! هر څوک پوپېږي.

- ډک يې که مه! د سپي زامن خو په هر چا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

- نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه مोजيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

- هاهاها، ها وکنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه بڼيمه.

- بنا؟ انډيوال له يې ام نه وايې؟

- څه يې کي؟ ډېر دي يارو. کوم يو درته وويمه؟ امدا اوس دسې ځای کې يمه چې تاته د زمري زړه درکي نه راڅڅېږي.
- نا، رښتيا؟ يه جيني مه چغېره! څه بلې کوټې له لاره شه! زه خبرې کومه ځا! بنا لال مامد خانه! تا ويلې چرته يمه؟
- اغه جيگه ونه نده؟ زمېر د کور نه لاندې، د سين د جيگ کمره په سر. زه يې په اغه جيگه څوکه ناست يم.
- بنا؟ په دا شپه کې نو البته څه کي؟
- تاسره خبرې کومه کنه يارو. مه وپرېږه! ماته دسې بنکاري لکه په ځمکه چې گرځمه.
- نامره. هاهاهاها! وروره گلله! د قسم حق راباندې نلرې، ستا په مرگ سخت خپه ومه.
- هاو کنه. انډيوال مې نه يې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر يې؟ زه امدا اوس ام چوندي نه يم.
- هاهاها. څنگه؟
- ويمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سين ته وغورځېدلمه ايله به پوه شې چې انډيوال دې رښتيا ويلې.
- خدای دې نکي! څه خبره ده؟
- پوه شه کنه! وريت وريت يمه يارو. ستونې مې خارښ کئ. بدن مې مېرې مېرې کېږي. چرس غواړي چرس.
- دې کې اروا ورڅخه ووتله. درب شو د لالتي سرد ويالې په غاړه په اوبو کې ولگېد. موبایل پر شگو پروت و. اروا برکه شوه:
- ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وایم چرس ونه څکوي، ته يې بيا غواړي.
- څه ورک شه! ځان راته ابا مامه کوه! ما ټوکه وکره. بل شی تې غواړمه. اله ری شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.
- بڼه، که دې چرس وغوښتل بيا ونه وايې!
- اروا بېرته ننوتله. لالتي پاڅېد. اوبه يې توکرې. وټوڅېد. سا يې سوزېدل. لکه منډه چې يې وهلې وي. سباگل نارې وهلې:
- ای وروره گلله! چرته ورک شوې؟ اورې؟
- هاو، هاو. پښه مې خطا شوه يارو. وولېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټينگ که.
- نارښتيا؟ بلا سړي يې ولا. بنا نو چرس خو...
- نننا. يو خوته په ټوکه ام نه پوېږي. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کي؟
- ولې، ولې؟ بڼه دې د ونې سرله راغله څه؟
- نا، دلته بل موزيگي پيدا شوی. په نيم ځان مکمل خبيث دی.
- دا څه وايې؟ څوک دی؟
- يو څوک دی نو. ويلی نشمه. بنا، ته کله راځي؟ اغه امانت ام راوړه!
- آ؟ بيا وايې؟
- او هوووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي يارو.
- آآآآ! بڼه بناآآ. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خودې ويلې راسره شته، اغستی يې نشمه.
- هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړي وو. په بلا واوښتلمه.
- يره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره گلله! نوته بيا امانت اخلي څنگه؟
- لالتي چورت يو وړ. له قهره يې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي يې وسوزېد. دې کې يې بلې خبرې ته پام شو «دا
- اروا ولې ونه ليدل چې سباگل چوندي کرمه؟» دلته يو فکر ورغی. سباگل غږ کړ:
- بيا چرته ورک شوې؟

آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلې ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه بښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما چپ

کې کېده! پوه شوې؟ گوره امدقه سې به کی بنا؟

آآآآآ! بښه بناآآآ. وروره گله! بې غمه اوسه! پوه شومه.

نابیره له نژدې څخه بښخې پر لالتيې پرک وهل:

— خدای خو دې پښې ماتې که! ز منږ پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟

لالتيې ژر تېلفون بند کړ. سبا گل کت کت و خندل «سخت وړان دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچي»

∞∞∞∞∞∞

لالتيې په کت کې وینې پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنگ کتونو ته یې

وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منگولې خښولې. سترگې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له

وېرې په گرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو

او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مگر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د بښخې ځای اروا نیولی و. دا بیا

هر چیرته ورسره گرځېدله. هېچرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنگ و. چورت یې وه چې څنگه ترې ځان خلاص کړي؟ د

د پوال په بیخ کې مېړه وبغېدله. هغه په تیاري کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترگې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نړۍ

سپورمۍ شاوخوا گڼ ستوري تیت وو. لکه د څراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ور څخه اروا ووتله. ده وویل:

— چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پر توگ ندي. ډرت واغونده! ډرت وباسه!

— نه! تا ولې بښخې ته ونه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟

— چیشي ته؟

— وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟

— دا یې پوه! گټه یې څه ده؟

— گټه؟ هغوی خو مروې ته دام ایښی. بیا به مور یې ډېر پام کړی.

— هاهاها ای موزیگیه! دلته نو وښو پیدلې.

— پوه نشوم.

— قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. گوره! زه چې جوندی شو مه خبره ختمه شوه. نه جنگ ته ضرورت شته، نه غچ ته.

— هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مریې نه کړې؟ بیا دې مړ کړی.

— ته دې د نیم ځان غمه و خوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.

— ستا خبر بدل مهم ندي بڼه؟ د هغوی ډار مهم دی.

— وه موزي گله! ودې نه لیدل؟ څنگه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.

— نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هماغه سړی یې. ای زه ووايم چې بښخې ته ولې نه وایې؟

— نا. ضرورت نشته.

— که ووايې بیا مجبورېږي چې په هاشم پسې ورشې.

— جنگ د سپي کار دی بنا؟ اینسان په خبر ولانجې حل کړی.

— بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنگ وکه؟ زه وایم له جنگه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې

خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکړی چې راتلونکی یې ځان ته بد وويني.

— بنا؟ نور څنگه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي بنا؟

- ياره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! بنځې او لورته وایې که همداسې دې مړ پرېدم؟

- ډک یې که مه! ته اوس لکه ډاکو سړی پر غمل کی؟

- هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟

- وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالا و راباندې ظلم کړی، د شپې ته لوېشټینک پیدا شوی.

- په هوښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کړی. ښه نو چې نه وایې زه لارم.

- وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیبي ده وایمه. صیبي ده. ری شه کنه نو!

اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالټی ښځ کښاست. سايي تېزه تېزه اڅپستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنگ و. نشې ته یې زړه کېده. مگر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټیری یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېړه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولو. ده ورسره غاړی، واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېړې بوی کړ. وبغېدله. ته و مور بچي ته تسلي ورکوي. دده او ښکې یې وختلې.

سبا لالټی پر سرک بره روان شو. سبا گل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه میین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېړه ورسره نښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خواته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غږ نه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا او بښتې نه وي» د گوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالی ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالټی ته خپل د شارو بچی وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورغ ملخان نیول. یوه ورغ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راو لوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورغ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترگې لاغې شوې. یو دم یې تیرې ته لاس کړ:

- هی د سپي زو! کته کېږي که نا؟

کړس شو تیرې د هلک څنگ ته ولگېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالټی بله تیرې واڅپستله. لاندې نیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیگه و، هم په وسلو مالا مال. هلکان مات شول. مخ په بره و تښتېدل. پاسني له جیگه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واڅپستله. مرغۍ آرامه کښاستلې. د دوه لښکیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالټی ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واڅپستل. غوا او مېړه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برگ شو:

- ای د څاروي اولاده! ماسره چیشی دي آ؟ خو پاس ډډې ته شی! سنکتیا منکتیا و خورئ! زه نه تښتمه.

هغوی یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو د کان ته ورسېد. د توت نیالگي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وپرېده چې بیا یې په تیرې ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده رېږه له خبرو سره و خو ځېدله:

- وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېدې؟ ستا خو ندي.

دې کې ټول هلکان د دېوال له شاخه راووتل. لالټی ورته غابڼونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:

- ته کون وي؟ د مرغیو بغارې دې ناوړېدلې؟ اغی ويلي دغه د سپي زامن مې بچي و جني.

- ما! ما! سترگې برکې برکې مکوه خوار شي! مرغۍ په څه پوېږي؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېري ده.

- ډک یې که مه! ما ويلي که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیبي ملا یې.

- دا څنگه؟

- ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې گلانو ته څوک نژدې نه پرېدې. او د مرغۍ جاله پروانکۍ.

- آهاهاها، وه خوار شي! گل خو گل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

- ډک يې که مه! نا، دا گل نو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنگونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوی د ماغ تازه کي، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کي. که د گل په رنگ کې خوند دی، د جالي په منځ کې جوند دی. بنا نو، کوم یو ښه شو؟ دکاندار بیا کټ کټ وخنډل:

- یاره ته سم شاعریې. تاسره نه ویل کېږي. ای دا پرېده! په ماڼو کې د بلا کیسه وکه!
له دې سره ماشومان ترې راتاو شول. یوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری یې پیل کړې. ده وویل:

- ناء! نه کېږي ناء. ماشین کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

- ملا ماما! ته راکه یو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالتي ته ونيو. هغه سمدلاسه یو غږپ وکړ. وې ویل:

- بنا نو غوږ کېږئ! ونه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه یو غیرتي ځوان گرځېده. لال مامد خان نومېده.

ځوانانو او ماشومانو هرررر وخنډل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپین دسمال یې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته یې وویل:

- ملا ماما! بابا مې چې پټي وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله گوته کېښودله:

- سرداره چشششش! ته غلی! نه گوري؟ مېله ده.

لالتي غږلا جیگ کړ چې سردار یې هم واورې:

- نو لال مامد خان به نیمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ یوه شپه ماڼو ته لاړ چې اودس وکي. البته یو

واري غااااا ته بلا پیدا شوه. ویمه خدای دې چاته نه ښيي نوووو. بده بلا وه هه هه. دېو و دېو. جیسییگ! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترگې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لویانو په یو غږ حیرانتیا وښودله «بناااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل یې دلالتی کیسه لنډه کړې:

- هح، ماڼو یې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟

- ډک يې که مه! قیصه خو واوره سوډا بې توږی!

خلکو هرررر وهل. سردار برگ شو:

- غلی یابو! اوس دې په ځمکه منډمه! ټوله ورځ وړکیانو ته ډوزې ولې.

لالتي لږ شاته شو چې سردار په رښتیا حمله ونه کړي. وبنگېد:

- ډوزې ندي! بنا نو چې نه یې منی قیصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ویل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالتي بیا نیالگي ته اوږه تکیه کړه:

- ای دروغ ندي بنا؟ په قسم په دقو سترگو مې ولیدل یارو.

هغه له جوس څخه بل غږپ وکړ. مخ یې آسمان ته ونيو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

- نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. او هو هو هو د خدای قدر تونه دي، دیستک دیستک ښکرونه. څو کې یې تېرې ې ې تېرې،

او نری، نری، نری، لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

- ټسسسس! نر غولانځې لري؟

لالتی ورته کاره وکتل. په موسکایې سر و خوځوه:

- ته به بڼه شې بنا؟ مه ور خطا کېږه!

خلکو په زوره و خندل. سردار تک سور شو. لالتی بېرته مخ نورو ته راوگرځوه:

- ای دا پښې یې ندي پښې؟ لکه سراچه مو تیر. هره گوته یې لکه د تېلو بو شکه.

لالتی لاندینی. شونډه و چپچله. خپله سینه یې په سوک وډوله:

- زه ورته مخامخ ودرېدلېمه. ما ویلې زه درنه نه وپرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وایي. نیمه شپه کې چاته د فیل زړه ورکه دلته

راتلی نشي. زه د نیمو شپو شاهین یمه بنا؟

کلسري ځوان غږ کړ:

- دقه سې! د نرررر بچیه!

لالتی د جوستو تش ډبی و غورځوه. لاس یې جیگ کړ. لکه په کریکېت کې چې وېکېته واخلې. کلسري ورسره ورغوی و جنگوه.

ده سردار ته کاره وکتل. خبرو ته یې دوام ورکړ:

- هاو کنه. دې ویلې یاره منم دې لال مامد خانه. مانه رښتیا یې زمريان خښتگ ډکې. خو ته داسې زړور غږېږې. مگر ما سره یې

نشې کولی. ما ویلې څنگه؟ ویلې اوس گوره! دسې خو ونه وپرېدلېمه. نور اټیت شو. دم یې راباندې پوکه. زما زړه لار و تښتېد.

هلکانو بیا د دروغو خواشیني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ د کاندار ته کړ:

- ملا ماما! ته دا چرسولا پرېده! زمڼر او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.

څنگ ته د تورو جامو تنکي ځوان تایید کړه:

- رښتیا وایي جنگونه یې وکړل. گږې اونونه و شکېدل. این په ټوپکو پسې یې منډه کړه. خلقو پرېښودل.

د کاندار اوس د خبرې په جدیت پوه شو. سترگې یې تېرې شوې. اوږده ریره یې ورپېدلې:

- بنا؟ په چیشي؟

- په پټي کنه.

- اوووو بنا! په کوم پټي؟

- د کلي د پاسه ندی؟ زمڼر نیم پټي یې په خپل کې گډ کړی دی. ته خو الته وې. ستا خو وېش په یاد دی کنه؟

- نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واره غټ شوی. اوس مو بچیان گرځي.

لالتی د سردار اوږې ته ډیکه ورکړه. ځان ته یې گوته و نیوله:

- د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپیوټر دی.

- لرې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خوشې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پند و س جوړ کمه.

- ډک یې که مه! عقل دې لکه چې متيازو کې تلی.

خلکو بیا هررر وهل. سردار غاښونه وچپچل. ورپسې تاو شو. د کاندار لاس واچوه. له مټې یې کلک و نیو:

- ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا ام و. ته ودرې چې چیشی وایي؟ بنا، لال مامد خانه! نو الته وېش څنگه و؟

- نه یې ویمه.

- ماشین دې تېل غواړي؟

- نا، ځینې تېل زهرجن وي.

- هاهاها خیر دی زاری درته کوو.

- پٽي ستادي که دده؟
- نا، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری، چې سپری حاجی ته وکي لور ورکئ. الکه سرداره! ته ورته ووايه کنه!
سردار کاره وکتل:
- ملا ماما! زه پوقې نه کومه. د د بنمنی خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کی. ریشخند وهي؟ داد خپل گروانه خبرندی، زمنږد
وېش نه به څه خبر وي؟ څه بابا!
سردار روان شو. لالټي دکاندار ته د سرپه اشاره وویل:
- زما تر مخې وشو. زما د مور مېړه شو.
- هاهاها، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دو بنمنی اوړي.
لالټي سردار ته نارې کړې:
- په پاسنیو دوو پټیو کې ستاد ابا برخه ډېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره و خوځوله:
- ددې نه خود کلي غوايان ام خبر دي چرسولا. په هر پټي کې څو بیسپې چاته ورسېدلې دا وایه!
- په اول پټي کې ستاسې اته بیسپې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخنډل:
- هاهاهاها، وینې؟ دده ذهن ډېر بڼه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونيو:
- لالټي ماما! ته راعه! چې...
ده ترې لاس کش کړ:
- ورک شه! ادې ته دې دسې نوم واخله!
- آ؟ نننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راعه امداد خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالټي یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوږ ترڅنگ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او گوره کېنودل شوه.
کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د ټوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مگر د سردار د تره پینځه زامن بیرناست وو. د لالټي شاهدي
یې نه منله. ویل په لږو چرسو هر څه وایي. له نندار چیانو څخه غږ شو «لالټي دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي
زامن» هغوی له خندا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان ټینګ نه کړ. نورو بیا د چرسې شاهدي ځان ته توهین وگڼه.
پاشېدل. سردار زاری وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. نندار چیانو د ساعت تېري د اورډولو لپاره د
سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالټي کاغذ او قلم راواخېست. په هر پټي کې د هر وروړیو یې بېلې ولیکلې. په
موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خنډل چې دا څه ټوکاني جنگ و، د
چرسې په خوله بند شو. سردار په ابلتو پسې سر نه گرځوه. انډیو الانو ته یې د شورو او وعده وکړه. لالټي یوې غاړې ته غلی ولاړ
و. سر یې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لاهم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وویل:
- غم مې یې کم که. د خوشالی. نه یې لاندې باندې خنډل.
ټولو هرررر وهل. لالټي پزه جیګه ونيوله:
- په اخېر کې سردار کلک نښتی و چې شورو درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیي ده. که نا، ستا اغه شورو نه خورمه
چې په غوښې پسې به ذره بین راوړې.

بیا خندا گانې شوې. له لېرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډبه شکله څلور سیتېه موټر و. دوی نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوره پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورايه پکې وړانې ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هر څوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپړ سرک کې داسې ځغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالتيې واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېروو. له سوږ اسویلي سره یې سترگې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خویې ژوره سا واخېستله. شپه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډی وهلې وه. د لالتيې د کور مخ ته د ټایرونو د ښوېدو خړپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیگه ونيوله. نارې یې کړې:

— ای شربت خېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کړنگ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنگ برېښېده. یونیم نارینه چې له لتيې یا وزگار تیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالتيې ښځې د وراره غږ وپېژند. دروازي ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

— زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوایې ډزې وکړې. مرغی له ونو والوتلې. چرکان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالتيې ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاگانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوبې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. څو اوس یې کټمټ پېښه په خپلو سترگو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له مټې کش کړ:

— وه! دا چیشی کی؟

هاشم خپله خور ونيوله. ويې ويل:

— ته مه وار خطا کېږه خورې! هر څه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چيغې وهلې. یاسین خلکو ته وويل:

— گورئ! دا زه بیا یمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېږوله. هاشم هغه کلکه ونيوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالتيې ښځې په دروازي زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالتيې خوله کړه ونيوله:

— ډک یې که مه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالتيې هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده پښې وړېدلې. تېز ورغی. ويې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې تورې وويل چې یاسین مروه بوتله. دده زړه سست شو. دننه حویلی ته یې وکتل. تشه وه. ويې پوښتل:

— څنگه یې بوتله؟

— څه ورک شه چرسولا! څنگه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه گرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوغي. هغه خو په منع کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سبا گل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالتيې په غېږ کې ونيو. په غوږ کې یې وبنگېد:

— وروره گله! تا یاسین ښه پېچندلی و. رښتیا د سپي زوی دی.

لالتی تری لہری شو. همدا شهبه د خلکو تماس شه چې تش کتل پرې بد لگېدل. لکه خوري چې يې. پر ذهن يې تياره خپره وه. نه يې څه ليدل، نه اورېدل. او نه يې سر کار کوه چې څه وکړي؟ يو دم په کورنوت. ويې ويل:

- ولاکه يې پرېدمه!

خلک هم لکه سېل حويلی. ته ور وبهېدل. دی هرې خواته گرځېده. وسله يې لټوله. اول يې د غره له تورېل شوې برخې غونډاری وباسه. خلکو و خندل. هغه يې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه يې واخېستله. روان شو. هماغې تورې له دروازې غږ کړ:

- اغه ځوانيمرگ ويلې هرڅوک چې راغی ولم يې.

دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس يې بېخي سپين و تنبېدل. گلابي مخی شاه محمد د حويلی منځ ته راغی. تورې ته برگ شو:

- ته چيشی وايې؟ پرېده چې لاړ شي! دده لور يې وړې ده. خوشې خبره خونده.

لالتی ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته يې وکتل چې څه عکس العمل بښي. ځوانانو سرونه و خوځول:

- هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمئ!

سباگل نه هو ويل، نه نه. دلالتی امید يوازې زړې بڼې ته و. نژدې ورغی:

- بڼانو، ته ووايه تورې! چيشی وکمه؟ نه نا، يا به ځان مړ کومه يا اغه.

خدای خدای يې کول چې تورې ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدل چې له ځوانانو وېرېدل، که يې ويل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالتی ټپل وهه:

- ځه کنه! چيشی ته ولاړ يې بې ننگه؟

دده په وس نه وه، که نه سل مرمی يې په دا تندي ويشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه يې په جېب کې ټلېفون وترنگېد. تا به ويل ډز پرې وشو. شت يې وهل. ماشومانو بيا و خندل. لالتی نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه يې ولرېد. کوټې ته لاړ. موبایل يې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې څلور واړه يې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وويل:

- غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده بڼا؟ چې لور دې زما اينږور شوه، ځمکه ام زمڼره کېږي. څه مخکې څه پسته، يوشی دی. نو امدا اوس يې راکه! اوس گوره پيسې ام درکومه. ته گټه کی. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.

لالتی بيا داسې لږ زېده لکه سرې تې چې نیولی وي. ميتيازي يې په سختی ټينگې کړې وې. ژوند يې پرمخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که د بڼمنی کوي نو شپه او ورځ به يا د بل د وژلو لار لټوي، يا ځان له مرگه ساتي. د پخوا په شان به يې غمه گرځېدلی نه شي. که د بڼمنی نه کوي نو په هر قدم کې به پېغورونه اوږي. په دره کې به نه يوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټيټې سترگې گرځي. په دې سر بېرله يا سين څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور يې دلته زاړه وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل يې دلالتی په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلېفون کړی دی، او څه وايي؟ مگر دی لکه په سکروټو چې گرځي. په يو ځای کې درېدلې نه شو. بېرته انگرې ته ووت. بڼځې يې ويل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سرېداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلېفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالتی ته يو چورت ورغی. غټې سترگې يې وځلېدلې. لکه په ټيټې تيارې کې چې رڼا وويني.

وړې سېرمې يې وپرسولې. په جېب کې يې په ټلېفون کې وويل:

- ای ای هاشم ټيټه! ای پيوسه! ای بې غيرته! زه پو بېرته چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جېگې کتلې نشي. مگر چرا اوزاری دې نه منمه. هاو.

هاشم په شنو سترگورو ډر موبایل ته وکتل:

- او هو او هو! دا څه گنگس دی؟ وه قمقله! زه چيشی ویمه ته چيشی وايې؟

لالتی يې خبرو ته غوږ کېښود. مخکې لاړ:

- تا ماسره بد و کرل. بی غیرتی دی و کره. پرېدم دې نا! او لور نه درکومه. چې مرام شې بنا؟ او ولاکه تا حرامي پرېدمه!
تلېفون يې بند کړ. خلکو ته يې وکتل. د هغوئ له سترگو معلومېدله چې د موضوع په تحليل کې گډوډ دي. ايله يې زړه ولگېد. د
اوس لپاره په هاشم پسي له تگه خلاص شو. خو چې خلک دده په چل پوهېږي خبره به سپه وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړي وي
چې مروه بېرته راولي. هرڅه به په آرامه ختم شي. سبا گل ته يې وکتل. تندي يې تريو ونيو. نژدې ورغی:
- وينې؟ دا يې ماما. دقه سې بې غيرتو حراميانو سره بند پاتې يم يارو.
- خير دی وروړه گل! ته لېر خان آرام که! بيا وگوره چې څه وکې.
لالتې همدا شېبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خپته چرس ووهي. بيا په يخ سيوري کې پرېوځي. نه د چا له پېغورونو ډک مخونه
وگوري، نه له زهرو ډکې خبرې واورې. ان د لوڼو غمونه پرېږدي چې د نشې خوند خراب کړي. د سبا گل سترگو ته ځير شو. نه
پوهېده چې چرس يې راوړي که نه؟ سر يې نری و خوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه بنود. لالتې وويل:
- راځه دننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟
- اوصيله وکه وروړه گل! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لېر ليدلې. بېرته ځمه.
د لالتې سودا شوه چې تش راغلی څنگه؟ تندي يې راټول کړ. ويې ويل:
- نا، چېرته ځې؟ چيشی دې راته ويلې؟
- ما ويلې تاسره به لېر خان ته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې يې.
لالتې نژدې چيغه کړې وه چې چرس دې څه کرل. خو ځان يې په واک کې ونيو. ککړې او لاسونو ته يې ټکان ورکړ:
- وه خدايه پاکه! ته يې څه کی؟ تاته څنگه وويمه؟ خو...
دا وخت سبا گل نيمايي لاس د شترې واسکت له جېبه وباسه. پکې زېر کاغذ بنکاره شو. تېر ځل يې هم په همدا سې پاکت کې
چرس راوړي وو. لالتې ايله د هوسايي سا واخېستله. شاوخوا يې غلی نظر واچوه. لسگونو سترگې په دوی کې وې. لکه هره
خبره چې څېږي، څو منفي ټکی ومومي. ده کتل چې پاکت ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازي غږ کړ چې څه خبره ده؟ د
ټولو سترگې ورواوبتلې. ځوانان پرې راتا و شول چې له موضوع يې خبر کړي. لالتې و وېرېده چې ملک ورته ونه وايي چې په
لور پسي لاړ شه! بڼه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سبا گل يې له مټې ونيو:
- راځه دا شور نه مې لرې بوځه يارو! په قسم چې سا مې بندېږي.
په سترگو يې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته يې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځينو وخنډل. ځينو ويل ويې
گورئ! بيا به بې سده شوی وي. سبا گل يې نبض وکوت. سپين او بنسټی مخ يې خلکو ته واړوه. په نري غږ يې وويل:
- انا لله وانا اليه راجعون.
يو دم شور شو. خلکو ويل په لور پسي يې سا ورکړه. د لالتې بڼه بيا پر مېړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چيغو چيغو يې
وژړل. څلورو ځوانانو جسد کت ته جيگ کړ. ده په هوا کې ولاړې اروا ته وويل:
- ای ای ای! جوند ته مې پرېدې که نا؟ بيا څه خبره ده؟
- خپله بڼه پوهېږي.
- په چيشی پوېږمه؟ گوره دا خرتوب دې پرېده! زه ستا دادي پندوس نه يم.
- ادي ته خوله مه اچوه! تاته ځان ډېر چالاکه بنکاري کنه؟ زه ستا په ځان کې يم، بڼه؟
- ډک يې که مه! د شادوگي بچيه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی يې. ته خو ووايه! خبره چيشی ده؟
ملک سپينه ټوپي په غټ سر سمه کړه. ويې ويل:

- ورونو! د خدای کارونه دي. تقدیر نه بدلېږي. خدای پاک چې چیشی کئ د بنده په خیر یې کئ. لالتي کاره وکتل:
- داح! دا ز منږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وایه خدای دې امدقه سې خیر ستا په نصیب کي. اروا کوم عکس العمل ونه بنود. ملک پر گلابي مخي ځوان غږ کړ:
- الکه شامامده! ته لار شه وگوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی. دلته لالتي اروا ته وکتل:
- وه د سپي زو! قبر تیار جوړ دی. اوس مې خنښئ. - ښه کئ!
- وه دا څه خبر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالي مرغی غوندې سرگردانه یې. زما ځان به نه وي. چیشی به کی؟ - هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدی دي چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کینه، غولول، بې وفايي، بې رحمي، عقده، د تخریب شوق، د کنخلو او رټلو شوق، د زنا او تېري شوق، د قتل شوق... څومره درته یاد کمه؟ او پوهېږې د نېکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې نېک خپلې ځینې بدی تر یو حده کنټرولولی شي، بد یې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداریو سره ستاسې د بدن په زندانو کې اوسېږو.
- لالتي په غټو غټو کتل رښتیا هم په بېلو بېلو وختونو کې یې دا هره ښه په ځان کې لیدلې وه. بیا یې خپل کوشش ته دوام ورکړ:
- ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کئ.
- په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.
- نه یې دي راوړي.
- خدای ته وگوره! هر چاته دروغ وایه. ما ته یې مه وایه!
- ډک یې که سه! ته نو د کومې شا ډولې سمنډولې زوی یې؟
- لاحولو واللہ! گوره! ماسره دې خبره کړې. چې یې نه درېږي زه هم داسې کوم.
- د چیشي خبره؟
- چې چرس به نه څکوي.
- نه یې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟
- همدا اوس روان وي. او گوره ښځې ته دې هم ونه ویلې چې چا وژلی وي. ودې لیدل نتیجه یې څه شوه؟
- هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار رښتیا ویمه.
- ستا په قسم باور نشته.
- وه دا څه خبیث دی؟ بنا نو بل چیشی وکمه چې ته یې ومنې لوښتینکه؟
- خو له سمه خو څو!
- دلته د لالتي پام شو چې هغه کنځا بده گڼي. ویي ویل:
- ای! بېرته راننوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه گوره! هی ستا...
- وکه څه! بیا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.
- اروا روانه شوه. لالتي غږ کړ:
- تننا، ودرې! ودرې!

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولېږه چې قبر وگوري. هغه بېرته په تېلفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

- الکه! ته امدلته یو سورت ووايه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ما ویلې کفن خو تیار شته کنه؟

غږ شو چې هو شته. له لالتهې څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه خبره ونيوله:

- ای یارو! بنا، ته ووايه! زه او ته یو بدن نه یو؟

- خبره کوه! هدف دې څه دی؟

- ما ویلې مانه تاته، تانه ماته څوک نژدې شته؟ چې منږ یو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

- کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلې. زه به له تا څخه په تنگ نه وم، ته له ما څخه.

- خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله وړانده ده. وبښه نو! ته خو زړه سوانده او مېرمانه یې. ونیسه نو!

- هاها، زه دې په چل پوهېږم، بڼه؟

- نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه بنایسته یې، امدقه سې دې زړه ام بنایسته دی. ما خو گوري. دقه شی یمه.

- بڼه بڼه ډېر بیوزي مه وهه! مگر دا دې اخبر واروي. بیا دې زاری هم نه منم.

- صیي شو، صیي شو. زر کوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خودا ځل هغوی یوازې تر دروازې و تښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خدا شو:

- مه وپېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنگ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولورنگونه التوي وو. بڼې یې په ژړا کې خپل سر ونيو چې دا څه بلا سړی دی. لالتهې سترگې وگرځولې:

- ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولوزېر مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شاوخوا وکتل. سبا گل یې شاته ولید. د هغه گرد غومبري او گردې سپرې سړې وې. دده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالتهې وړاندې ورغی:

- ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ څه چې ځو!

سبا گل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونيو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلی کې هیښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالتهې بڼه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي و خوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلی تشه کړه. یوازې مېړه او غوا پاتې شوه. لالتهې او سبا گل په زینه ډوله پټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تېرو په سخته باره کې لالتهې لاس ورکړ. ورو ورو سبا گل ډار ورک شو. دوی سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تېرو تر منځ ایله یو لښتی او به کېږي وږې تللې. دوی پر پیته تېره کېناستل. د سبا گل سا سوزېدله. لالتهې وویل:

- خوله دې ولې وازه ده یارو؟

- وروره گله! ما ویلې دا ته څنگه کی؟

- چیشی؟

- مړ کېدل او پاڅېدل.

- هاهاها. سر مه گرځوه یارو! ما کې ډېر کمالونه دي. بنا څنگه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

- وروره گله! لکه لوی تونل. غټې غټې تېرې، جیگ جیگ کمرونه، له ځورندو وښود او بوڅخېدا، ایرکنډیشن دی.

- هاو، دلته ماغزه ارامېږي. سړی بڼه فیکر کئ. ما په تېلفون کې چیشی وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

سباگل سر و خو څو ه. ده ته يې په سترگو کې کتل. لاس يې جېب ته کړ. چرس يې وباسل. شونډې يې و خو ځېدلې:
- ما ويلې وروړه گله! مځکه دې څنگه کړه، مځکه؟

لالتې هم د هغه له مخه سترگې نه اړولې. خو فکر يې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب يې ورکړ:
- د غم دانه قراره پرته ده يارو. دا غې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.

سباگل دده د خړواسکتې جېب پيدا کړ. د چرسو پاکتې يې پکې کېنود. شونډې يې و خو ځېدلې:
- کليوالو له دې وويلې چې که په دا قيمت يې ناخلي سباگل له يې ورکومه؟ چې بيا ونه وايي.

په جېب کې د چرسو پاکت محسوسولو د لالتې زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل يې تېز شول. ويې ويل:
- اخ خدايه! ناکنه. وخت پيدا نشو. اوس د لور په غم واوښتلمه.

هغه ليدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ويې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس يې ټول حواس وپارول. يودم يې په ناستو
په خوله ډول او په لاسونو گدا پيل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډم ډمبک...» سباگل له خدا شين و:

- اى لال مامد خانه! دا څه کوډې دي اشنا؟ زه پوى نشومه. په دې ډول چرس...

- چشششش! مه وايه کنه يارو! زما خو يو غم ندی کنه. اوس په بله بلام اوښتى يمه.

- وروړه گله! ته خو ووايه! څنگه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.

- بڼه څا! يو سړى چې د ځان سره په جنگ وي، ته يې د ځانه خلاصولى شي، آ؟ وينې؟ دقه سې غم دى. غلى کېنه! دا ستا د شان
نه غټې خبرې دي.

- يره نو ته اجيبه سړى يې. زه دې بېخي گنگس کړى يم په خداى.

سباگل د سيند په سر خلاصى لوى تونل کې کوز او بر وکتل. څوک نه و. سيگرېټې يې وباسه. لالتې ژر وويل:

- چيشى کى؟ غم راته مه گوره! زه يې نه سکمه.

- ننا، ځان له يې لگومه. وروړه گله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند يې راکو.

- ډک يې که نه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دى يارو؟

- هى اشنا، ته څه خبر يې؟ په زړه مې يو لک پولى ولاړې دي. گوگړه در سره شته؟

لالتې اور لگيت وباسه! تيلى يې ووهه. سباگل له سيگرېټې څو کشه وکړل. د لالتې بدن ورسره ويلې ويلې و. مخ يې يوې او بلې
خواته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله يې په هوا کې د لوگي کښول شروع کړل، چې د نشې تنده يې ماته شي. مگر
نه، هغه لارياتېدله. دې کې يې اروا هواته کښه شوه. بېرته ننوتله. د لالتې زړه لاړ او راغى. هواته يې وکتل:

- نه يې سکمه وا. نه وينې؟ دا ح! په لاس کې مې اېڅ شى نشته.

سباگل هم په هوا کې سترگې وگرځولې. کوم شى يې ونه ليد. لالتې يې چوخ کړ:

- اى چاسره غېرېرې؟ خداى پاک سره؟

د لالتې پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حيران کړي. په ژوند کې ورته يوازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصيت ورکولو
هڅه کوله. سړيې و خو څو ه:

- ها وکنه! ته نه يې خبر؟ ما د خداى پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.

- بڼه بڼا!!!! اووووى يى. نو بله وعده نه وه؟ دا خودې په زوره ځان د خداى له نعمته محروم کړى دى مړه.

- ها وکنه. نو چيشى کولى شمه يارو؟

د لالتې هسې هم زړه تنگ و. د غې خبرې نور هم وسولوه. ستونى يې ډک شو. چيغه يې کړه:

- وه خدايه نوووو. د قدرتونو دې جار شمه نوووووو. دا موزيگيان ولې نه ورک کی ی ی ی؟
غږپه تونل ډوله سیند کې انگازې وکړې. سباگل غټ غومبري و خوځول:
- پوږپږمه وروړه گلله. خواخوږی دې نشته. د مور او پلار یې یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالتی یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباگل یې په بیر سرلاس تېر کړ:
- خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو له ووايه چې کومک وکړي!
- ته چیشی وایې؟ د چیشی کومک؟
- چې لوردرسره واپس راوړي. ورله وایه دا خود ټولو شرم دی. لږ غیرت وکړ!
- نا، پرېده! اغی کې څوک نشه نکړ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ما ویلې بنا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
- هاهاها نرره خبره دې کړې په قسم.
سباگل له سیگرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
- اخ خوند یې وکه. ای وروړه گلله! مځکه به گوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډیپېره گټه ده.
- او پرېده ورک شه! زه په څه کې يم، ته کندو مځکه مځکه نارې وهي.
سباگل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوې ارزښت نه درلود. ټول په سیگرېټې رامات و. اوږده اوږده کښونه یې کول. لکه د ژوند وروستی ساگانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیگرېټې اخېرته نژدې شوی و. دلالتی بدن مری مری او ستونی وچ وچ کېده. ټول لږزېده. دلېونیانو غوندې یې بې واړه مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندی کمره ته لاس ونيو. چیغه یې کړه:
- اوووووو! الله گوره الله! او هو هو هو هو ووو! وی الا! دا چیشی دی؟
سباگل سترگې و اړولې. هلته د پېغلي د خوړو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالتی کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباگل څخه سیگرېټې تېز و اخېست. د سترگو په رپ کې یې دوه کښه وکړل. ژر یې او بوته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
- اغه دی اغه دی. او هو هو هو هو! گوره گوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لورته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. دلالتی په لاس او شونډو کې سیگرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترگو گوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نه ویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مگر ددې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباگل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خدا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
- یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیگرېټې ډک کمه؟
لالتی پاڅېد:
- غلی کنه! سور تنور ته لږګي ماچوه یارو! څه چې څو!
- چرته څو، چرته؟ بنااااا، غرمه شوه؟ ډو ډی راکي؟
- هاو، څه چې ښځه دې نارې وهي. ډو ډی تیاره ده.
- یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

- زه يې د بناړ نه غږ اورمه.

- بناااااا؟ وروره گلله! تا کې ابڅ شک نشته. نا اشنا سپری يې په قسم. ای ته وگوره څه يې پځ کړي؟

- د پسه کړايي.

- اخی! اله اله! زرمې ورسوه چې سپره نشي! اله اله!

لالتی سبا گل له لاسه ونيو. د کمره د نښتو تیرو په نری لاره يې روان کړ. لکه میږی چې ترخان خو ځله غټ بار کسوي. هره شپبه د سیند پر غټو تیرو د سبا گل د غورځېدو او چوږېدو امکان و. بالاخره د کمره سرته ورسېدل. سبا گل کېناست چې سا واخلي. وروسته تخت ته لاړ چې د بناړ په موټر کې ځان د پسه کړايي ته ورسوي.

∞∞∞∞∞∞

لالتی ما بنام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سرناست و. کله هاشم وریادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله یاسین چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسی او تنهایی يې زړه وپرسوه. سلگی يې ووهلې. بنځه يې دننه پر تو شکه سسته پرته وه. دده ژړا يې واورېدله. راووتله. څنگ ته يې کېناستله. ده گمان وکړ چې رټلو ته راغلي ده. سلگی يې وتښتېدلې. بنځې وویل:

- ای! تاسره چرس نشته؟

- چیشی؟

- بوی دی.

- څه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.

لالتی ترې لېرې شو. هغې په پلو سترگې پاکې کړې:

- بڼه دې کړي. ماته يې امراکه!

- ډک يې که شه!

بنځه يې ټپل وهله:

- لېونی يې؟

- څوک چې چرس سکي لېونی وي؟

- نا، ویمه ته بنځه يې کنه.

- بنځه نو لېونی کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.

- نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.

- بڼه ده کنه. ددې شرمونو، غمونو، جراگانو نه به خلاصه شمه.

سلگی يې ووهلې. لالتی يې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټپل نه وه. ده وویل:

- ته غلې شه! هرشی به سم شي!

- څنگه؟ څنگه به سم شي؟ ته سم شوي؟ آ؟ بنا، چیشی و کمه؟ نه نا، نشه کومه.

دلالتی نظر د هغې د پښو په زخمي گوتو ولگېد:

- دا چېرته وينې شوي دي؟

- دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه یمه. په لاره کې په تیرو لگېدلي.

دلالتی سترگې غټې غټې ووتلې:

- منځ کلي کې دې چیشی کول؟

- ماويلې زارې به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېږدي. ناء. د بنځې نه د چا سترگه سوزي؟ سرې شته نا. هغې په زوره وژړل. لالتي يې گرد او لوند مخ ته کتل. خپلې اوبنکې يې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خويي څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ويې نه وينې. بيا به يې نشه وکړه چې له سترگو يې لېرې شي. اوس يودم پاڅېد. چېب ته يې لاس کړ. چرس يې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولگېدل. د پاڼو او پاکټ شريه هار شو. اورلگيت يې بنځې ته ونيو:

- قسم دی که بيا يو کش وکمه! صيي شو؟

بنځې اورلگيت واخېست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده ورپسې وکتل. بدن يې سست شو. په زړه کې يې وويل «بنا نو! ما سکروټه و جووله، چرس مې وغورځول. دې د سپي لور دونه ونه ويلې چې خیر وپسې» په کټ کې غلې پرېوت. چورت يې وه چې د نورو لږ بڼه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر بڼه لږ بڼکاري؟ يو وخت بنځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:

- راکه! شپه ده. زه يې راوړمه.

- نا، ته بيا د ويالې مردارې اوبه را نه وړې. بره پکې خلق او دسونه کئ.

- نا، په خدای چې چينې ته ځمه.

هغې سطل ورکړ. لالتي تر سرک، نري پټې او ويالې تېر شو. په تيارې کې يې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره يې وليد. مخ يې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ يې په چېب ومنډه. له ځان سره وبنگېد «و خوره د موزيگي زو!» له ويالې يې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته بنځه او مېړه جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نرۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. بنځه د يوې دروازې تر څنگ د تيرېدو لپاره ته تکیه ودرېدله. لالتي ننوت. مخامخ قطار وکوټو ته يې وکتل. په برق روښانه وې. مگر په حويلي کې تپه تياره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولگوي. هريو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه يې په حويلۍ کې د څراغ لگولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته يو يو د زردالو نيا لگي ولاړو. هغوی په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور يې د زردالو باغچه بلله. لالتي نارې کړې:

- د کاکا زامنو! وه د کاکا زامنو! چېرته ورک يئ؟

خرسپي په منډه راغی. لالتي ته يې لکۍ و خوځوله. گرد ترې تاو شو. درې بنځې د حويلۍ په برسر کې پرتناره ناستې وې.

ډوډۍ يې پخوله. دده په ليدو يې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي وپوښتل:

- داځ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنگه؟ پيسې منږ سره نشته. بنا؟

ټول ماشومان راغلل. ده ته يې په خدا کتل. لکه د لوبو شې چې وينې. د سرې ټوپۍ سړي وويل:

- ای په دا شپه کې په خيرات پسې گرځې. دې نه تر شه حاجي چمن ونيسه! پټې تې بېرته واخله!

- ډک يې که نه! يو وار مې پيسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وپرېږئ! پيسو پسې نه يمه راغلی.

ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وويل:

- داځ، نو دلته چيشی کی؟

- ما ويلې ماسره کومک وکئ!

سړي مخ ورونو ته کړ:

- داځ، پيسو پسې ندی راغلی. وينئ کنه؟

- يو خو ته دې داځ داځ پرېده! خبره سمه واوره! ماسره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه يئ؟

- داځ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه را کوله اوس يې خپله گټه!

يوې بنځې ډکه ټوکرۍ په تخرگ کې ونيوله. کوټې ته په تگ کې يې وويل:

- چيشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امتقو وړې ده. خوشاله اوسه کنه!
لالتی برگ شو:
- ته غلې شه! دا د سړيو منځ کې خبره ده.
- او هو، او هو! ته چا سړی کړې؟ چرسی سړی، نه سړی.
- لالتی يې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکت له جبهه نصوار وباسل. بنځې ته يې وهم نه کتل. بله بنځه هم له ډوډی سره له تناره کېوتله. سپی ته يې گوته ونيوله:
- ای دا سپی وينې؟ تانه دا ام بنه دی. خپل او پردي پېجنی.
- ماشومانو کتکت وخنډل. د سړې ټوپۍ والا سړی بنځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړی لالتی ته راوگرځېد:
- ته نو چيشی ته ولاړې؟
- ځمه ځمه. ما ويلې تاسې به شرم پېجنی.
- د تور واسکت والا غابنوننه وچپچل. لالتی يې تېل وهه:
- وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جيگ کتلی نشو. د شرم پېغورام ته راکی؟
- لالتی په درندو قدمونو ووت. بنځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېری په تيارې کې غلې روانه وه. د هغې چوپتيا له غصې او دده چوپتيا له ډاره وه. دواړه کورته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځير وې. بنځه د توقع خلاف غلې پرلمانځه ودرېدله. دی سودايي شو. هغه به له ده څخه څومره ناامیده شوې وي چې غصه کول هم بې گټې گڼي؟ له ځانه يې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته يې ټلېفونونه وکړل. هغوئ ويل چې د هاشم زور نه لري خبره يې ومنه، مشکل به حل شي. لالتی له ځان سره په آواز کنځا وکړه.
- زړه يې سست شو. درب په کت کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برگ شو:
- ای ای! دسپي زو! بيا ووتلې؟ آرام ته مې پرېدې که نا؟
- غلی کم عقله! سل واره مې درته ويلې کنځا مه کوه! کنځا مه کوه! ته بيا...
- چيشی؟ دا سل واره غيا دې نوره بنده که! دونه دې ماغزه کار نکي؟ دا عادت دی.
- عادت دی که هر شی دی ختم يې که!
- چيشی چيشی؟ هح، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندې په بدچارو عادت څوک اخله ه! شعرته گوره! بد عادت هم پېژني. ای هو بياره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېبنودلی شي. مگر ته کنځا او چرس خپله نه پرېدې. وی بنه شورا ياد شول. تا غرمه په سيند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...
- کله؟ ما ندې سکلي.
- دا ح! يو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوگی و. زړه مې تنگ شو. سر مې وگرځېد.
- بلا مې درپسې! سبا گل سکل. ما سا اغستله. د هوانه به راغلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.
- د هوانه دومره ډېر لوگی؟ بنه څه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بيا دې خير نه شته.
- چيشی چيشی؟ ای لو بشتينکه! دا نه کېري.
- خو بنه دې نو. بيا گيله هم مه کوه!
- وه! وه! ته لېونی شوی يې! الهری شه چې د پروادې مونځ ختم که!
- نه. وعده وکه!

- وه داڅه خبيث دى؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه يمه چې ستا فرمايشونه به پوره كومه. كنځا مه كوه! چرس مه سكه! اين د چرسيانو څنگ ته مه كېنه! سبا به وايي او به مه سكه! ډوډى مه خوره! سم ووايه سا ما خله خلاص!
- بڼه نو چې وعده نكې زه هم نه درځم.
- او هوووو! اى اى! ستا د لاسه ځان وځنمه گوره!
- هع، ټول به خوشاله شي. لوى غم نه به خلاص شي.
- ډېر د كچه زوى يې ولا. البته دې په زوره جوندې كړمه. اوس بيا دا خبرې كې. بڼا نو په چا سپرى باور وكې؟ څه ورك يې كه! يارانو چې نشه كوله زه به نه كېنمه. صبي شو؟
- نه. قسم وكه!
- په خداى كه كېنمه! په قران كه كېنمه! اله نو زركوه د سپي زو!
- خو بڼې سلام گرځوه اروا بېرته ننوتله. دى نېغ كېناست. سا يې تېزه تېزه واخېستله. مگر د بڼې گرد مخ جدي و. هغه تل د خپلوانو په سپك چلند خفه كېدله. كله كله به يې وژړل. لالتي خيال كوه چې اوس هم هغوى ته په قهره ده. بڼې وويل:
- د ماما زامن ملامت ندي. منډور سره چيشى كړي؟ زه د سړيو منع ته تللى نشوم، او ته نه د چا په غم كې وې، نه بڼا دى. كې. تاد گلتي نه غير شو ك پېچندل؟
- گل مامد خان وايه!
- گلتي. هر ډېراني ته خان وايه. خپل پتي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پتي كې دې قلبه او ماله كوله. مانه به دې پيسې پتي كړې. چرس به دې وروړل. اغه به لكه پاچا قرار ناست و. پښه به يې په بله اړولې وه. اوس ورته ووايه چې درسره لاړشي كنه!
- ځي كنه. اوس گوره!
- لالتي سمدلاسه ټلېفون وكړ. دده د شمېرې په ليدو گلتي د حويلې په كټ كې نېغ كېناست. وروكي زوى يې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړې يې واچوله. هغه ټپل وه. ماشوم له كټه ولوېد. سړيې ولگېد. په چيغو چيغو يې وژړل. بڼه په منډه راغله. زوى يې جېگ كړ. گلتي موبایل غوږ ته ونيو. لالتي وپوښتل:
- څنگه يې يارو؟
- نينې نينې يم باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر گران يې. درغلمه؟ چېرته كېنو؟
- بيا به كېنو يارو. دا پرېده! گوره چې تا غږ كړى ما خالي ندى پرېښى. اوس ستا وارى دى.
- چيشى؟ ما سره نشته.
- ها و كنه. تاسره نو كله وو؟
- هاها سخت وړان يې. ويمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت كې يوبلا پيسې راځي. بيا به زما وارشې هاو.
- ته خو دا شل كاله امدقه وايي. پيسې رانغلي. اوس به د كومه شي؟
- په خداى او په رسول چې دا و اړرښتيا ويمه. اى چاته ونه بنگېږي! لور جبار ما ماته وركومه.
- دا وړه جلې اغه بوډا ته؟ مكوه يارو!
- چيشى؟ په غېږه ورځې؟ تانه تکره دى. اى! په منډيې څه؟ مېلې به كوو. هيت، چرسيان سگرېتيان سازلميان غيرتيان ملايان مکتبيان اسې خوشې كدوان هاهاهاها. ونيسه باداره نو، بڼه لږه وڅنډه! پيسې ميسې تې وباسه!
- غلى! ټوقې مه كوه! وړېنډار دې اوري.
- وى نتنننا...

- صيبي شو خا. زه بل کار درته وييمه يارو.

- وايه باداره! هر کارته ولاړيمه.

- ما ويلې راځه چې په دا هاشميتي پسې لکه جوړه بازان لاړ شو! دا ستا ورپره تې په زوره راجيگه کو!
د گلتي سترگې نارامه تا وې شوې. بېر او خيرن سريې وگروه. لالتي غږ کړ:

- اورې يارو؟

- هاو، هاو. خواغه وايي هرڅوک چې راغی ډز تې جيگومه کنه. بغري، به مو کي.

- څه بابا! اغه او دونه غيرت؟ بيا زمريانو ته گيدر چيشی دی؟

- نا، که ما وولي، زما بنځه، زما بچيان به څنگه شي؟

- بې غمه به شي. تا خواغی د و هلو نه مړه کړل. هاهاهاها، توه مې وکړه يارو. بنه خا، که زه جوندی ومه داسې به يې ساتمه لکه خپل بچي. د نرو عده ده.

گلتي يودم برگ شو:

- هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما بنځي ته سترگې پتې کړي. ډېر بې غيرته شی يې.

- ډک يې که سه! دا چيشی وايي؟ ما ورپنډار کله ياده کړې ده يارو؟

- ودې نه ويلې ستا بچيان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ بنه ده چې لوري يې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.

گلتي تېلفون بند کړ. په خدا شو. دلته بنځه له قهره وپشېدل. دلالتې لاس له موبایل سره همدا سې په غوږ کې پاتې و. خان ورتنه دروند، خو پتېر تش معلوم شو. لکه لرمون چې يې چا وپستلی وي. تېر شل کاله يې چې څه په وس وو که نه وو له گلتي سره وکړل.

د هغه په انډيوالۍ يې کلک باورو. مگر هغه دا هرڅه په يوه لغته ختم کړل. آيا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته يې زړه وشو. چرس يې تيار په جېب کې وو. هو ډ يې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه

يخوي. نوريې د اروا هم خيال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه يې وژني؟ نوڅه؟ لوري يې ترې بوتلله، بنځه يې په سپړيو کې نه حسابوي، انډيوال يوازې پرېنښود. تردې ژونده مرگ بنه دی. بنځې د کچالو پياوړه او شړومبې راوړې. ده شو مړی. د زړه په زور وخورې.

سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ويده شي. سره له ټوله قهره يې بنځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لوښي مينځل، کله يې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شپه په شپه د نشې حملې زور اچوه. په کت کې اوښت را اوښت. زړه يې بې حده تنگ و. ډېر

ځنډ پس بنځه په کوټه کې پر بوتله. لالتي ښځ کښاست. په لږ زېدونکي لاس يې له جېبه زېړ پاکت و باسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته يې ونيول. بوی يې بنه عميق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولگېد. اروا يې هوا ته جيگه

شوه. لالتي چيغه کړه:

- چيشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.

- اخله سه! ښځ ښځ هم ته کېږي؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟

- او پرېده! تا پورې څه؟ نرغوندي نشه کومه. په دونيا کې د نشې نه غير نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دارښتيا دروغ دي، دا انډيوالې دروغ ده، دا واده دروغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...

- چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟

- په امدقې چراځي کنه.

- نه. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتيا دي.

- څه ځا ورک شه! ځان اوښيار اوښيار مه کوه! که رښتيا وای گلتي به دسې نه کول.

- داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.

- بد دې وکړل د سپي زو!

- نه، تانه یادوم. ښه څه، نور پرېده! دا ووايه چې د مروې مينه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نيمه شپه وټوځېدې د اوبو گيلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لږ به يخ وو هليې ډک چاپير چای به يې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خيړنې کړې لس ځله يې درته مينځلې. تنکيو لاسونو به يې تڼاکې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به يې کړی، ورځ ژړل، په خوشحالی دې په کوټه کې ځان ته گډېدلې. هغه چې ستا څنگله ورته د جنت غېږه ښکارېدلې. هره لحظه يې موقع لټوله چې سر يې کېدې او ويده شي. آ؟ ووايه کنه! څه خيړ دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.

- اغه ته قمقل يې. زه په هره خبره پوېږمه. دا ټول ستاد سپي زوی د لاسه دي.

- څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟

- تازه په نشې راوستلمه.

- وه وه! شرمېږي هم نه. دا شخې شخې د انسان سترگې دي که د مجسمې؟

- هاو کنه. اوس چې دا د سپي شې ډرت ووځي، ډرت ووځي. امقه اول به وتی وي کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.

- دا يې لابلې. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لورا او ښځې لپاره وځم. هغوی په ما گران دي.

- غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وايي ویمه!

- هه، په خبرو کې هرڅوک غيرتي دی. په لور غيرت وکه! قرار ناست يې.

- ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مې شمه خيړ دی. خو چې مرو خامخا راولمه.

- آهاهاهاهاهاها

- ای د سپي زو! دا خلق خو مې يوازي نه لېږل کنه. که دونه تکره يې خدا پرېده! مطمینه لاره وښيه ځا!

- نه، خوله کې مړی. درنکم؟ هره لاره ريسک لري. ستا هوښياري او زړورتيا يې مطمئنه کوي.

- ډک يې که نه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصيتو نو خبره تېره کې.

- نه، ته وايي لار دروښيم؟

- هاو ځا!

- رښتيا پې ورځې؟

- هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.

- ماته معلوم يې. ښه څه! ملک ته ووايه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنگه مخامخېږې؟ بيا نو گوره! او

چرس دې له جيبه وغورځوه! که نه، بيا خو پوهېږې.

پر ملک دده باور نه و. هغه په کلي کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زيات و د هغه خيال يې هم زيات ساته. هر مشکل ته يې

ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بيا هم دلالتې د زړه په کونج کې د امېد بڅرې پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي

ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو انډېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. يو ماشوم د کلاله کونجه تېره واره کړه. دی

يې په ملا کې وويشت، خپله وټښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چيغه يې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنی جومه

شه!» دلته يې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وگرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. دننه ځای نه و. خلکو دباندي څادر ونه

غږول. امام په خورا قیل و قال د تيخور ماشوم کيسه شروع کړې وه:

- زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت وليدو، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه پرېره! زوره پې ورځه! د الله ج د مبارک او حق دین د پاره زما سره اور ته ودانگه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...
لالتی تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترگې وراوښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:
- ملاکله! که خفه کېږي نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سو داگریز اعلان و اچومه.
ځینو خلکو هرر و خندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخېست. یو سپینږيري غږ کړ:
- ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

- راکه الکه! د الله کور دی گوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.
لالتی یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:
- زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیو الویولې ده. ورته وایي چې دا د شربت خېلیو ناموس دی بنا؟ زما منځ ملک صیب خو پېجنی. که جلی زر خوشې نکې ځوانان به لکه زمريان درپسې درولي. بیا نو ټینگ شی! په خدای چې...
یو ځوان ورڅخه مایک په زوره واخېست. لالتی برگ شو:
- پرېده! چیشی کی؟ بده خبره خو مې کړې نده.
ځوان ډیکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږيرو ولوېد. هغوی په ملا سپرې ورکړې. خلکو بیا و خندل. د لالتی خښتگ لوند شو.
پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رد کتل. د لالتی د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:
- داخ، داخیرن خپله لور په کلي و سپارله. په منږ پورې څه؟
- هاهاها، عجب چل یې و که په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتا و شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننگیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالتی له ځانه وکړه. اوس یې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتیا په نجلی پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږيري د تو تو باغچې ته بوتلل. لالتی په منځ کې پلټی وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باټې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مگر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یوبل ته په غوږ کې پسېدل. په سترگو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته تېل وهله. ویې ویل:

- گورئ! که منږن خپل ناموس ونه گټو سبا به هرڅوک راباندې زړور راځي. نن دا جلی ده. سبا به بله وي. نو منږ یوازې د لالتی په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورگانو یې کوو.
ده غږ کړ:

- زما نوم لال مامد خان دی.

ملک یو دم پیغه کړه:

- غلی پپوسه! پرتوگ ټینګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.
هرڅوک له هرې خوا په لالتی برگ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:
- دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنگ ته ورسېدل چې تیار اوسو.
د لالتی د تره غوټ زوی غږ کړ:

- داخ، بې غمه اوسئ! جنگ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خود سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنوو. دوه دوه به د کور درېو خواوو ته گوري. او پینځه شپږ کسه به جلی په زوره وباسي. او...
ملک سرو خوځوه:

- منږ چې کور ته ننوتلو ایشوک به نه پرېدی چې دننه ری شي! اورئ؟
ټولو ویل صحیح ده. لالتي غږ کړ:

- نده صیبي، نده.

ملک ورته غاښونه وچپچل:

- ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! گوره الته به ام د خولې نه تهرت نه باسي! که دې خبره وړانه کړه بیا دې خیر نشته.
- ډک یې که هه! وړانوی خویې تاسې.

- بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرگ او جوند خبره ده.

- وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مگر تاسې تې جوند کلوی، مرگ ته یې برابر وئ.
یو سپینږیږي غږ کړ:

- د اشی بېخي مه بیا یې!

بل ځواب ورکړ:

- نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

گلابي مخي شاه محمد وویل:

- ملک صیب! چېرته وار خطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدی چې دده کړتې ام واورو!
لالتي سرو گروه:

- کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.
کلسري ځوان سرو خوځوه:

- دا لانه نده. د وښمني ده. لور یې درنه ورې ده چرسولا خانه! وښ شه!
- ډک یې که هه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخنډل. ملک برگ برگ وکتل. هغوی پرته غلي شول. لالتي وویل:

- تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته ووايو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

- گورئ دا خو ټول پېچنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تللی و. ده نه یې بنځه ډېره غیرتي ده.
لالتي کاره وکتل:

- وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلئ وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېښود. ده ته یې تېره وکتل:

- ای نجسه! دا الکان ستا پرتوگ ټینگی پرتوگ. که بیا دې دا خوسا خوله و خوځوله، پرېدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞∞

په کابل کې جیگ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عواید بیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته واپه خپلو سترگو یې لیدلې او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه تر نورو جیگ و نیول چې وزیر یې و ویني. داسې گنگوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشري ته تر نورو غوره کانديد بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عواید و ثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشر شي نو هر څه به تباہ کړي. د خلکو تشويق وزير د و مره په احساساتو راوست چې د دريغ له بې شمېره مايکونو څخه يې يو په لاس ولگېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه بښنه وغوښتله. له ډېرې کمينۍ يې په خپله د مايک ټوټې جمع کړې. تر هغوي يې وينا ودروله چې ژورناليست بل مايک لگولی نه و. وروسته يې د غوره خادمانو په ليست کې عبدالرشيد هېواديار ته هم ستاينليک ورکړ. هېواديار وويل:

- زما قدر منو! افغانستان په نړۍ کې يو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختگ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولايت کې په لسگونه قيمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاچورد دي، نو په غزني کې لیتيم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولايت درواخله. اولنی اټکل وايي چې زمونږ د کانونو قيمت تریو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستی سپړنې بښي چې کېدای شي تردې ام واورې. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزير صاحب او ټول افغان مېرني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر ياد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لزيات خدمت همت راکوي. ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباگل ټلېفون راغی. هېواديار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جيگو دارو ته لامده خيسته ولاړ وو. خندل يې. خلکويې سيل کوه. د ترافيکو پوليس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلېفون د کرښې هاخوا سباگل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر يې څوک وانه وري. په نري غږ يې وويل:

- وروره گله! چې ماسره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېواديار له ستوني دروند غږ ووت:

- نانو، څه خبره شوې؟

- خبره مو خرابه کړه کنه.

- گوره الکه! زه د مجلس نه راوتی يم. اصله خبره کوه!

- وروره گله! ما وويلې چې لور تښتول يې بڼه ندي کړي.

- بنا پروفيسر صيب. خبره کی که ټلېفون بند کم؟

- خبره داده چې لور تې بېرته په زوره بيايي.

- څوک؟ چرسې؟

- نا، ټول کليوال. دا خود کلي شرم دی کنه.

- تاله چا وويل؟

- خپله لالتي ټلېفون کړی و.

- نانو، کليوال يې لور کله بيايي؟

- سبا د ټوپکو سره پسې ورغی.

- بڼه ځا، غم مکوه! نه يې شي بيولی. تا اغه سپری پيدا کو؟

- کوم سپری؟

- نانو، تاله ما څه وظيفه سپارلې وه؟

- بڼه بنا. ومې ويلې کنه د لالتي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د ياسين منئ. او اغه درله دروغ وايي.

- نانو، ته څه پوی شوې؟

- وروره گله! لالتهې مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کړی.

- چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!

- څنگه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالتهې سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.

- گوره! اول خو د چرسې په خوله کې خبره نه ټينگېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنگه اخلي؟

- په پيسو.

- نه کېږي. اغې پردی سړی نه پرېږدي چې په سلاو کې مځکه واخلې. ياسين يوازینی اېشن دی. چرسې بايد مځکه ورکي.

- ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. بنا نو بيا بل کس ورله مخته کړ!

- نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تېته نشي کنه. لالتهې له چرس ورکې هرڅه مني.

- نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.

- صيې ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشې کولی سم ووايه!

- نور څه وکه؟ زه پوېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.

- سبا گل د وتيرين شاته لار. د بنيسې له سره يې د سروزرو گوته واخېستله. ريس غابونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:

- فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تراوسه خو زموږ په کارونو کې خبرې کې بس. ما ستا عمل ونه ليدو.

- د سبا گل پرسېدلي غومبري او گردې سړمې تکې سړې شوې. د سروزرو گوته يې د ويترين منځ ته واړه کړه. ويې ويل:

- وروره گله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کې. زما سلاو له په په په تگ راتگ پښېښېښې وشلېږې.

- تگ راتگ مو هم ندی. نتيجه مو همه ده.

- هېواد يار تېلفون بند کړ. سبا گل موبایل ته ټېڅ ټېڅ کتل. خپل تندي يې په گوټو کې کاره. له جېبه يې گولی وباسله. ويې خوړله.

∞∞∞∞∞∞

سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو گامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله

چې په خیر بېرته راشي. د بنځو په سترگو کې اوبه ځلېدلې. د سپړو د غلطو فيصلو زور تل له دوی وځي. دلته سړي په لږڅه يودم

په احساساتو راشي. وره خبره په دښمني واړوي. د ماشومانو په جنگ، په تشه کنځا، په يو لوېشت ځمکه بنايسته قامتونه د

خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمني څنگه ختمه کړي؟ مگر بيا هم د بنځو

نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندني چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالتهې تر ټولو شاته و. له هر قدم سره

يې سرزانگېده. د زړه دربه هاريې د لسگونو پښو په دربه هار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته

ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښويېد. د ملک هم رنگ بدل شو:

- اووووی! جنگ ته ولاړ دي. د ټوپکو لټ ووهی! غوټه مه ځی! تیت شی!

د څادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالتهې لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوی گوته په ماشه نژدې ورغلل. له

حويلې څخه يې د ژړا غږ واورېد. لالتهې وار خطا شو چې په لوري يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنگه کور ته ننوت. د

هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي بنځې پرې راتاوې وې. ده وپوښتل:

- چيشی دي؟ چيشی دي؟ مرو چېرته ده؟

نورو بنځو شاوړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:

- وی وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مروه يې په زوره بوتلل.

- چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟

- څه خبره يم؟ خدای دې تبا کي!

- و نه نو تاسې ورته كتل؟ هاشم چېرته دی؟

- اغه ورپسې لاړ كنه. اله خیر كې خدایه! اله په خیر یې راوړلې!

د باندي د موټر غبر شو. لالټی په منډه ووت. د منځ كلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالټی شربت خپلیو ته وویل چې ماته به مو غبر كړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه كړ. هغوئ غلي غلي غبرېدل. هېڅوك نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا كړكېچنه كېدله. حیران وو چې پرديو خلكو په سلاو كې څه كول؟ هلک او نجلۍ یې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنگه خبر شول؟ ټولو فكر كوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او یاسین سره وي. دوی د كور مخامخ د انارو په باغچه كې منتظر شول. یخ سیوری و. د انارو د بوټو بوی یې دماغونه تازه كړل. ځای جیگ و. شمال لگېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو.

منځ كليوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښین لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټلېفون كې ویل چې لایې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ایله مازيگر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپینې پټۍ لگېدلې وې. ویې ویل:

- زه لاړمه چې بچي تې راوړلمه. د بازار څنگ ته په ایخېلو كې مې گير كړل. سخت بې درېغه یې ووهلمه. ویلې كه دې بل قدم راغستی و و جنو دې. پولیسو كتلې. ایخې یې نه ویلې. ټول ځان مې درد كوه. وینې رانه تلې. دا گربوان مې گوره! موبایل ام رانه پاتې و. بیا ایخېلو د غونډۍ د پاسه شفا خانې ته بوتلمه. دا الكان راپسې سرگردانه گرځېدل. اخبر یې الله پیدا كړمه. منځ كليوال ورو ورو زیاتېدل. لالټی لكه خدایي چې ستړی وي. سا یې سوزېدله. سترگې یې بې هدفه تاوېدلې. غږ یې كړ:

- داد سپي زامن څوك دي؟ زما لوري یې ولې وړې؟

- نه یې پېچنمه. ډېر ظالم خلق دي.

ټولو یو بل ته وكتل. هریو ویل دا نو څنگه چل دی؟ اټكل دا شو چې د دولت كسان به وي. د شربت خپلو ملك هاشم ته كړ:

- الكه! تابه ونه كړل. زمنږ په ماصومې جلی. دې ډېر ظلم وكه.

دلته د لالټی تاوده ماغزه په ایشېدو شول. بیا په ځان پوه نه شو چې څه رنگه یې پر هاشم حمله وكړه. څو سپرې یې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی كس یې پر زخمی كليوال واړونه كوي. ډيکه یې وركړه. لالټی شاته واړ شو. په ځمكه ولگېد. منځكليوال وړاندې ورغلل چې ویې وهي. دده سترگې له وېرې ډې ډې وختلې. په څكېدو شاته روان شو. شربت خپلیو له ځمكې جیگ كړ. شاه محمد په منځكليوالو پسې ټوپك ووېست. هغوئ پښه ونيوله. ده هم ټوپك بېرته پټ كړ. لالټی چې د خپلو خلكو ملاتړ ولید، زړور شو. په هاشم پسې یې زورونه وهل «ولاكه دې جوندی پرېد مه! مه مې نیسئ! خوشې كئ!» كليوالو یې كلک نیولی و. په پای كې ملك هاشم ته گوته وڅنډله:

- ای الكه! چې هر څنگه كېږي ته به زمنږه جلی. پیدا كی!

لالټی غږ كړ:

- په قران چې په لور مې چیشی وشي كنه، جوندی دې په ځمكه منډه جوندی!

هاشم غلی و. دوی شربت خپلو ته روان شول. په چړایي نېغ ډاك ته وختل. د لالټی د تره غوټ زوی په ستړیا كې وویل:

- داځ، تا خو منږته ویلې جنگ مه كوی! خپله مست شوې.

لالټی غمجنه موسكا وكړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتیا ته ډېر زیات خوشحاله شوی وای. باټې به یې ویشتي وې. مگر اوس یې دلورد ورك كېدو خفگان پر ذهن لكه غر پروت و. زړه یې ډك شو. ستونی یې تنگ تنگ كېده. ملك تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځكه یې سا ډېره سوزېدله. غږ یې كړ:

- نر كاری یې وكه په خدای. دقه سې!

شاه محمد نارې كړې:

- لالتی... ننا، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هررررر وهل. دلالتی د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:

- ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پوپېرې کار یې! البته دې چلئ!
خوانانو تایید کړه. ملک هم څه ونه ویل. خو لالتی لاخته شو. هېچا یې د زړه درد نه احساسه. سر یې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره یې چورت وه «دولت څنگه خبر شو؟ ولې یې مرو او یاسین بیولي؟ اغی خو اول تحقیق کئ. ولې یې ونکه؟ هاشم یې ولې وهلی؟ دولت ولې دسې وکي؟ که دا خلق دولت یې نه وي نو څوک دي؟» سر یې گنگس شو. دوی مابنم قضا شربت خپلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا یې سر جیگ نه کړ. سهار د ویالې تر څنگ ناست و. غټ چنار ته یې شا لگولې وه. مخامخ یې په پتیبو کې د ربېل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همداسې رېبل شوی ښکارېده. سترگې یې ډنډ وې. ښځه یې راغله. دی ښځه کېناست. رټل کېدو ته تیار شو. مگر هغې په پسته ژبه وویل:

- ای سر یېه! بېگا دې ام چیشی ندي خوړلي. وږی به یې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مریض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. یو دم سلگیو واخېست. هغې وړې نړۍ سترگې نورې هم تنگې کړې:

- ولې؟ ولې؟

- امدسې.

ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په ژنگانه یې نرم لاس کېښود:

- خپلې ښځې ته ام نه وایې؟

لالتی له سلگیو سره موسکی شو:

- بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بیا اول وار مې تانه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټینګ نه که!

- پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سر یېه» غږ کړه.

لالتی په اوبنکو لوند مخ و خوځوه. ښځې وویل:

- هاو کنه. چې ته راته سپری شوې زه به خامخا ښځه کېمه.

- ډک یې که مه!

- ما ویلې زما زړه دې په هاشم لالا یخ که.

- چیشی؟ چا درته وویلې؟

- په ټول کلي کې امدقه قیصې دي. کشکې زه البته ولاړه ومه.

- خو ته هرکله نه ټینګېرې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.

- هی لېونیې! ته مې وېرولې. ما ویلې چې چرس ونسکې. زه نو تا یوازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالتی یې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وویل:

- چیشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ یې مېړه ته کړ:

- څو؟ چای سوړ نشي.

لالتی په سلگیو روان شو. خلکو یو بل ته په وازو سترگو وکتل. هغوی هېڅکله دا دواړه په سوله کې لیدلي نه وو. هر ورو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېړه به قسمونه خوړل او د دروغو دلایل به یې راوړل. په کور کې لالتی د دېواله سیوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالتی هغې ته کتل. د تورو گلانو په سور کمیس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. گرد مخ

او پېرو شونډو يې دى هماغسې بې طاقته كړ لکه نوې چې يې كوژده كړې وه. كله كله به خواښې له زامنو پټ دوى د بوسو او لرگيو كوټې ته ننوېستل. چې مخكې تر واده له يو بل سره خبرې و كړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوى بلد نه و. ددې په هره خبره كې يې منفي هدف لیده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټكول به يې و خوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالتيې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اڅېست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

- ماته ولې گوري؟ وخوره كنه!

- ناء. اوله مړۍ ته وكه!

هغې سر وڅنډه. ده په خپل لاس مړۍ په خوله كې وركړه. ښځه له خوشحالي ويلې ويلې شوه. پر گوتو د هغې د پستو شونډو لگېدو پر لالتيې زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو كړ. دى په رښتيا وږى و. كوچو بيا بېل خوند كوه. تېزې تېزې مړۍ يې ووهلې. غوا او مېړې ورته كتل. كله كله به يې يو نيم غږ و كړ. معلومه نه وه چې واښه غواړي، كه دوى ته خوشحاله دي. په پاى كې ښځې دسترخوان كوټې ته يوړ. په ټوكړۍ كې يې كېښود. بېرته راغله. د مېړه څنگ ته كېناستله. ويې ويل:

- اى سړيه! ما ويلې اوس به چيشى كوو؟

- اوس به هاشمى زما مرو پيدا كئ. په خداى چې چې پيدا يې نكي كنه...

دې كې هاشم په دروازه ننوت. دده رنگ زېر شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به وركړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليك كړ. هغه مخامخ كېناست. د كټ غړيچى و خوت. د ډيټول او دوا بوى ترې جيگېده. هاشم وويل:

- زه عذر ته راغلى يم.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخواني هاشم نښې پكې وې. لالتيې زړور شو. تندى يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

- ماسره مه غږېږه!

هاشم څلور كوچه مخ ښځې ته كړ:

- خورې! مانه ډېر بد شوي.

- بس كه بس! دوه واړې دې په لوى غم كېنولو، دوه واړې. داسې دوښمن نكئ. ته څنگه وروړيې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالتيې ماغزه په خوتېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مگر جرئت يې نه كوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دى وهلى شو. د بېلولو لپاره هم څوك نه و. هاشم مخ ده ته كړ. لالتيې د خپلې ښځې غوندي پاڅېد، له كوره ووت. د سر كې غاړه په غټه تېره كېناست. شېبه پس ښځه راغله:

- اى سړيه! اغه ناست دى. راځه نو څنگه يې كى؟ اوس خو مېلمه دى.

- هاو كنه. ځكه مې ونه وهه. دا دې راوؤځي!

- اغه امد او ايي چې عذر ته راغلى يم.

- ډك يې كه مه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروگۍ دلته رانه ولي، بيا مې په پښو كې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

- نه پوېږمه! اغه خودونه بد سړى نه و. چې اوس يې څه بلا ولگېدله؟

دې كې هاشم راووت. ښځه مېړه ته وېنگېدله «پړېده! وار ونكې!» د هغې باور لالتيې نور هم زړور كړ. هاشم يې تېل وهه. ويې ليدل چې هغه عكس العمل نه بښي. دا ځل يې سپېره واړه كړه. ونه لگېدله. هاشم دى په خپله غېږه كې لكه ماشوم كلك ونيو:

- ته يو وار زما خبره واوړه، بيا واړونه كوه!

لالتي چې خومره د هغه په عاجزي، مطمئن کېده، هغومره يې جرئت زياتېده. اوس يې په زنگنو او لغتو گوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وويل:

- تا گيدران ليدلي. د زمريانو سره مخامخ شوي نه يې بنا؟ په خداي که دې پرېدمه!
ماشومان او ځوانان راټول شول. بنځي د ورور لاس کش کړ:

- چيشی کی؟ پرې يې ده!
هاشم هم خوشې کړ. لالتي پاڅېد. بيا يې وارونه شروع کړل. هاشم بيا سملوه. ويې ويل:

- ويمه زه جنگ ته نه يمه راغلي. خبره کومه.
- ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېدمه!
خلک ډېر شول. يو بل ته يې ويل چې زموږ کليوال يې سملولي، موږ ورته گورو. هاشم ورو د لالتي په غوږ کې وپسېد:

- ستا په پټي کې د قيمتي تيرو کان دی.
ده يو دم زور وهل پرېښودل:

- چيشی چيشی؟
هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

- تور مالين پکې دي. ډېرې قيمتي تيرې دي.
هاشم پاڅېد. لالتي په ځمکه پروت و. سا يې سوزېدله. يو قرار يې کتل. په فکر کې يې تېرې پېښې راوستلې. اوس ورته هرڅه بدل وېرېښېدل «بنا!!!!!! دا ټول چې زما پټي غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم يې له لاسه کور ته کش کړ.

يوازې بنځه يې دننه پرېښودله. دروازه يې بنده کړه. د باندې خلکو له يو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حويلۍ کې مېرې او غوا هم خپله اندېښنه په رمارو وښودله. لالتي هاشم په کښولو کښولو په کوټه کې په سرو توشکو کېښوه. ويې ويل:

- تا چيشی ويلې؟ تا چيشی ويلې؟
- ما ويلې اغه ستا د بنکارځي پټي کې د تور مالينو کان دی. ياسيني چې الته سورنگان الوزول د الوبالو قدر تيره يې پيدا کړې وه. لکه تکه شنه بنښنه. الک سپری دی. امقه سې يې بنا ته وړې وه. زرگر ته يې ښودلې وه. امداسباگل ته.

لالتي غږ کړ:

- سباگل ته؟
- هاو. دونيا ډېره ورانه ده. مخ او شايې نشي پېچندلی. بيا نو سباگل هېواديار ته ټلېفون کړی و.

- ډک يې که هه! هېواديار ته؟
- هاو، اغه په وزارت کې لوی سپری دی کنه. د کانونو سروې او تشخيص ورته وايي که څه بلا ده، الته عمومي ريس دی. اغه چې د تور مالين ټوټه ليدلې وه ويلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټي کې بنا؟
- بنا؟
- پوېرې؟ د شنو تور مالينو يو قيراط غمی د درې سوه نه نيولې تراوو سوو ډالرو خرڅېږي. پوېرې يو قيراط څونه دی؟
دووونه پټه. پينځه قيراطه يو گرام کېږي.
- نا!!!!!!

- هاو کنه، نوريس ويلې ايچاته مه وايه! ادې و ابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تور مالين باسو. درېواړه به بلا پيسې پيدا کو. ياسيني، زرگر او ريس.

- ډک يې که مه! اوزه نا؟

- نا، ته يې نه خبرولې کنه. د ياسيني نه يې اغه ټوټه ام په يو بلا پيسو اغستي وه. ويلې دا خو خامه تيره ده. خامه تيره تورل کېږي. ضايعات لري. که تورل شوی غمی دونه وزن ولري يو پنډ پيسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پتې. ويلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ويلې الک سړی دی. دا پيسې يې چانه باسلې نه وي. بنکارځي ته ورسره لاړمه. پتې مو لټ په لټ که. گورو چې د مې د دانې قدر د تور مالينو دوه ټوټې پرته دي. ما ويلې بس رښتيا ده.

د لالټې بنځې کړ:

- تا بيا ام منږ ته نه ويلې.

- نا، ويلې مې. بيا چې مې چورت ووهه، ما ويلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ويلې نه وايو.

- سم ولې نه وايې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.

- بڼه ځا، ته قيصه واوره! نو منږ د زرگر او ريس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منږ ويلې پرېده چې بيا ټلېفون ونکي. خپله به لږ لږ تور مالين باسو. خرڅو به يې. خو هېواديار اين د کابل نه يو بلا وسله والو سره زمږ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبريمه.

ياسيني يې ځانته که. ورته يې ويلې چې ته په خپل سرد کيندلو حق نلري. جواز در سره نشته. که يې وغواړې څوک يې در کړی ام

نا. بيا ماشينانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خوشې به ام په ځان کار خراب کي، ام په منږ. بيا ياسيني ورسره منلې وه.

ريس ويلې تاسې لال مامد ته بڼه غټ پتې ورکړی، دا ښاره تې واخلي! تا وان زه در کومه. امقه و چې منږ تاته وويلې. تا ونه منله.

- بڼه بڼه بنا!!! هېواديار څکه د پتې ليدو ته راغلی و؟

- هاو، بيا اغه ياسيني ته پيسې په سود ورکړې. چې پتې يې واخله! تا په پيسو ام رانکه. منږ ويلې ورک يې که! ددې کار نه به

تېر شو. خپله خور به پتې خبره که چې دقه سې چل دی. بيا به گورو چې چيشی کېږي؟ ريس ته مو وويلې پيسې بېرته در کوو. اغه

ويلې دوه برابره به را کوئ. ياسيني ويلې ولې؟ دا د سود خط خو ددې دپاره و چې څوک ونه وايې چې پيسې دې د کهه کړې.

ويلې نا، دا سم خط دی. دسې خبيث سړی دی دا ريس. منږ حيران شوو چې دونه پيسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابره و.

ياسيني ويلې بڼا نو څه و کهه؟ ريس ويلې لال مامد مړ که! لور يې واده که! پتې ستا کېږي. منږ خو په بلا ککړ و و. ککړې سم کار

نه کوه. دا راته بڼه بنکاره شوه. ما ويلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاڅابه ده. څو شپې در پسې راغلو. منږ ويلې کور ته به در

واورو. خو د کلي سپيو به راپسې غيل. بېرته به وگرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منږ در پسې شولو. اخېر په ماڼو کې په لاس

راغلي.

- هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.

- بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منږ بيا حيران وو چې چيشی و کو؟ ريس ويلې لور يې

وتښتوئ! په زوره تې ځمکه واخلي! منږ مجبور وو.

- ډک يې که مه! چيشی مجبور وئ؟ ماته به مو ويلې وو. بيا به مو کتلي وو چې ما چيشی کول؟

- تا خو بېخي چيشی کوی نشو. نو منږ جلی و تښتوله. اوس چې يې اغی بيولي دي و پرېږمه...

د هاشم ستونی ډک شو:

- دوه زامن مې الله مړه شول. چې دا راته مړ نکي.

د هغه او بنکې و ځلېدلي:

- په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه و کو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولگېدله. دا دسې شوه. ځيني

کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ويلې په بچيانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته گورو؟

- هاها، ای! ته خبیث ما تبر باسی؟ غوارې چرته مې مړ کړې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي بنا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه یمه چې ته خیال کی. وڅه د کوره مې، که نه دلته دې وځنمه! وڅه!

هاشم زاری، کولې چې په ما باور وکړی، خور یې په منع کې پاتې وه، نه پوهېدل چې څه ووايي. لالتي هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سبا گل د دوستی هدف هم معلوم شو. سمدلاسه یې ټلېفون وکړ. ویې ویل:

- بنا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟ آ؟

- وروره گلله څه خبره ده؟ څنگه داسې په غوصه یې؟

- ډک یې که مه! ټوله د دنیا ډرامه بازه ده. ای کنډو! زه د تور مالینو د کان نه خبر یمه. بنا ولې؟

- څه څه؟ د کان نه خبر یې؟ چا درته وویلې؟

- هاشم ټی. اوس تاسې زما د وچلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سبا گل غومبري او گردې سېمې تکې سرې شوې:

- نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ویلې چې یاسین ته پته پته پته مه ورکوه؟ آ؟ د یاده دې ووتل؟ ما غوښتل یاسین د منځه وباسمه چې زه او ته او ریس معامله وکو. ریس نه منله.

- تا خو ماته ونه ویلې. پته خو دې ځان ته اغسته.

- هاو، ما ویلې پته پته پته به واخلمه، ریس به مجبور شي چې یاسین وباسي. گوره دا ډېره خطرناکه مافیا ده. هر کار کولی شي.

- دروغ. تا حرامی غوښتل یاسینی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پو پېرمه بنا؟

- نا، په په په قسم که...

- چې سل قسمه وخورې نه یې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ وایئ. هی ستاسې په ...

د لالتي اروا نیمه ووتله. دی په قهر شو:

- او پرېده! چې کنځا و نکمه نو چیشی وکمه؟

ټلېفون یې بند کړ. ژوره سایې اڅپستله. تېز ووت. بنکارځي ته لاړ. ایله اوس یې په خلاصو سترگو خپل پتی ولید. په سورنگ الوتې تیرې هرچرته پرتې وې. یوځای کې لویه کنده وه. په ټول پتې کې وگرځېد. یوه یوه تیره یې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شین بشرکی یې وموند. بېرته کور ته راغی. په کټ کې کښاست. ستونی یې وچ وچ کېده. سر یې وگرځېد. بنځه یې څنگ ته کېناستله. ده وروکتل. یو دم یې زړه نری شو. ویې ژړل. د بنځې وړې سترگې غټې شوې:

- ولې سر یې، بیا ولې؟

- اسی. ما ویلې خبره ډېره وړانه ده.

- څنگه؟

- زمنږه مرو د مافیا سره ده.

- مافیا؟ دا څنگه سې بنځه ده؟

- بنځه نده. لویه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه گوره! دا یې وړه ذره ده. ددغې تیرې دپاره منږ په بلا اوښتي یو.

- وی. خدایه! نو چیشی وکو؟

- نه پو پېرمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

- میراث یې کې! زمنږ خو یو غم ندی کنه.

- بنځې ورک یې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانگې مې راځي.

- مروه به څنگه شي؟
- ویمه چې دا هاشمیتي مې دلته و جلی و، زړه به مې یخ شوی نه و.
- لالتی په کټ کې غونج پرېوت. داسې تاوېده لکه په خپټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترگو کتل. په پای کې یې وویل:
- اوس په تاجیشی ونشي. څه چرس و سکه! څنگه و کو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.
- نه یې سکمه.
- د ښځې وړې سترگې تېغې شوې:
- چرس نه سکې؟
- ویمه ناکنه. پوېرې؟ ما هر کله سکلی شول. تاسره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشي ډېر زور و که اغه بېله خبره وه. بیا ورته
- تینگېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړام شمه نه یې سکمه.
- اوس چیشی شوي؟
- د پرو او مرو دپاره. ما دا اغې په جوند کې یو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې گوري.
- هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلگۍ شوې. لالتی وویل:
- تاسې ټول په ما گران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.
- زه پوېرېم سرپه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې ویا سمه، نه کېدله.
- کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږي، نه یې خو ښېږمه، د ناچاری. نه راسره او سپرې.
- وی. خدایه! دا دې لابله.
- ها وکنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.
- نه دې شول.
- ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یوه د مینې خبره کړې وه، ماته یې سبا پورې قوت راکوه.
- دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.
- غم دا دی کنه. منږ چې ماشوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. ناکنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره
- پوه که! زما پرو او مرو ته گوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې
- کړي ووزه به بل سرې ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړې ومه چې یو زوی مې دی. ښه شی یې جوړ که.
- دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالتی او ښکې د لاس په خټ پاکې کړې. په درندو
- قدمو نروان شو. هلته گلتي و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ورو نیول. په کرس کرس یې وځنډل. وپسېد:
- پیدا مې کړل باداره، پیدا مې کړل.
- د چرسو بوی د لالتی رگ رگ ته ورسېد. لکه وږي ځناور چې غوښه وویني، د بدن ټول غړي یې ورتا و شول. شونډې یې د
- سگریټي په گرد والي پسې ورپرېدلې. ستونی یې د لوگي په تریخوالي پسې و تخنېد. سږو یې په لوگي د ډکېدو حسرت وخور.
- نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د گلتي ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالتی په خندا
- وپوښتل:
- ای یارو! لور دې جبار ما ماته ورکړه؟
- نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظيفه لرمه باداره. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.
- هاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنگه وظيفه ده؟

گلتي سر تيټ کړ. ويې خندل:

- هه هه هه چاته ونه بنگېرې! خبريال يمه باداره. هه هه هه د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. هه هه هه گوره زما او ستا خو وروري ده. خبرې به رانه پته بڼا؟ اى بڼه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنگه وه؟ د خداى مېرېماني ده. پرېماني ده...
- ډک يې که مه! د خداى مېرېماني ده. پرېماني ده. مزي کوه خاني ده. هې مزي کوه خاني ده.
دواړو په گډه زمزمه کوله. دلالتې نشې ته بېره وه. ځان يې ميږي ميږي کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې بڼخې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر بڼکته واچوه. تور ټيکرى يې په گرد مخ راکېوت. لکه سپوږمى چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مگر د بڼخې د سر بڼکته کولو تصوير يې په سترگو کې وښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې گلتي ته زارې پيل کړې:
- ننا، خوشې که! نه کومه، نشه نه کومه.
- هاهاها باداره کومه دى؟ ما نيولى نه يې. تانيولى يمه.

دلالتې خوله غوږ ته ورنژدې کړه!

- اى يارو! تېز څه چې بڼخې نه پنا شمه کنه! ننا خوشې که! نه سکمه...
- بڼه بڼا. وپېرې؟ غم مکوه باداره! لرررررررې دې بيا يمه. چې اغه شيشکه دې بېخي ونه وينې.
- خبرې مکوه! لاره وهه! ننا، پرې مې ده! ما د لورگانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...
دلالتې په جيگ غږ زارې کولې چې بڼخه يې واوري. مگر تېز مخکې روان و. گلتي ورته خندل. دلالتې په اوږه يې لاس واچوه:
- چرس وهه باداره! مزي کوه! لور څه کى؟ اغه به د کوم برېتور په غېر کې خپلې مزي کئ.
دلالتې په مغزو کې کړنگ شو «گلتي د سپي زوى په مروپسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غابڼونه يې وچيچل. د سپرې وار يې وکړ. هغه ونه لگېد. ورمنډه يې کړه. تېل يې وهه. هغه و خندل. په موټي کې يې چرس وښودل:
- هه هه اى دا گوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنگه بڼه بوى کئ. هت، چرسيان سيگرېتېيان شازلميان غيرتېيان...
دلالتې بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مگر سترگو ته يې د گلتي سپکه خبره، مروه او بڼخه هم ولاړه وه. هغوى يوې خواته کښو او چرسو بلې خواته. دى په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدل. لکه په غره چې ختلى وي. ټيږ يې له تنگېدو په درد شو.
کانگې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې گوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخېستله. گلتي ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، بڼخې کلک په غېر کې ونيو. دده زړه تنگون ورو ورو کم شو. گلتي له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه بڼخونک».

∞∞∞∞∞

ماسخوتن لالتې په کټ کې پروت و. د لوڼو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوى پوښتنه وکړه چې ستوري څه لپاره دي؟ ده ويل ستوري د ماشومانو انډيوالان دي. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وپېرئ. چې په آرامه ويداى شى. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيگ دى. مور ته زموږ ستوري ونيسه! دى حيران شو چې اوس څه وکړي؟ دې کې تصادفن اوربلکى په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالتې لاس واچوه. ويې نيو. لوڼو يې حملې وکړې. هرې يوې ويل زما ستورى دى. ده ورغوى خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستوري ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خوبه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورگانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالتې اوربلکى د گوتې په سر تېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالى ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لگېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورگانې نه وې. دده سترگې نمجنې شوې. بڼخې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

- نه يې خورمه. زړه مې د سپې ډک ډک دی ډک. ویمه چې پخواني بېرته واپرومه.

- ولږه ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور يې وخوره!

- نه يې شمه.

هغې په خپل لاس ده ته مړی ونيوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهايي يې هغه خفه کولی نه شوه. مړی يې وخورله. بنځې خيال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله يې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخوان کوټې ته يووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټي کې يې کانگې وکړې. خوله يې په ويالې کې و مينځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مگر زړه يې نا ارامه و. لکه يوشی چې ترې ورک وي. ستوني يې خارښت کوه. خوله يې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منگولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه يې وه چې له لورگانو سره غيايي وعده به پوره نه کړي. بنځه يې څنگ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېرد هغې پېرې شو ندي و خو ځېدلې:

- ماته څنگ کې ځای راکي؟

دی لکه مورې ټپک وهل شو. نظريې د بنځې په مخ کې وښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بيا يو ځای ویده شوي نه وو. ځکه يې نور اولادونه هم پيدا نه شول. خيال يې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مگر اوس لکه له آسمانه چې خونبي رانازل شوې وي. ځان يې څنگ ته کړ. هغه سملاستله. مخ يې دده سينې ته تکیه کړ. ژوره سا يې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړيا چې يې اوس احساس کړې وي. لالتي يې په چوټي شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري يې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب يووړه. خو په لالتي يې پوست بدن لکه ټکور لگېده. بنځينه خوشبويي يې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سيل نه مړېده. بنځې شپه وهل. وبنگېدل «مروه، وی، مرو...» په خوب کې يې سلگي ووهلې. لالتي بيا ښکل کړه. بنځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې يې لکه غټه بنځه لاس ووهه. ويې ويل:

- ابا ابا! پوپېرې زه به ډيپيپېره ډېره کله خوشاله شمه؟

- چې په يوه ورځ شل جوړې کالي وکې.

- نا. چې ته چرس پرېدې.

ده ټپل وهله. مروه له کټه ولوېدل. بېرته پاڅېدل. غاړې يې واچوله. ويې ژړل. دی په خپل کار پښمانه شو. په غېر کې يې کلکه کړه «اوس د لالتي سترگې ډکې شوې. لاسونه يې په دعا لپه کرل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. يو واري يې راته صيبي سلامتې راوړله. پوپېرېمه. د حاجي چمن زوی دادويې خوبېرې. ما چې يې مرکه وشرله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه بڼه دی چې خوبېرې يې. د هرچا يو څوک خوبېرې. نېکبخته اغه دی چې دامقه سره واده وکړي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادوته يې ورکومه. خیر دی چې ابا يې د سپي زوی دی. زما پټی يې نيولی دی. د لور نه مې لس پټيه جار!» سترگې يې پاکې کړې. له بنځې څخه يې ورو ځان لېرې کړ چې وينه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته يې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا يې هواته جيگه شوه. ده کاره وکتل. مخ يې ترې واپروه. اروا برکه شوه:

- يو خوته په بڼه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟

ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهرې اولاس وهرې؟

- تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!

- اخله هه! ته وایه نو! زه دې پرېدم؟ د چرسو د څکولو خيال هم ونکې!

- ډېر د سپي زوی يې. د جېب نه مې موبایل باسه. د مرو تصويرونه مې کتل. ودې نه ليدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلېمه؟

- په تا باور نشته. توبه ډرت شی يې.

- زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېری. زما د ځورولو نه خوند اخلې.
- وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا ځورېدل زما ځورېدل دي. باور وکړه!
- ډک یې که هه! تا غوندي مکار سپینسترگی ما ایچېرته لیدلی ندی.
- مه یې منه!
- څه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!
- ته نو څه کار لرې چې ما شرې؟ خو چورت وهې او ژارې. چې څه چورت وهی؟
- لور مې یادېږي.
- هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟
- پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.
- هاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟
- ډېر خبیث یې. بڼه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکې.
- آآآآ! بالکل بالکل.
- ای! ته د سپي زوی تر اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږم. چې څوک وار وکې متیازې مې ځي. دقه شرم دی.
- هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
- داح! بڼه څه نو! پرې مې ده کنه!
- نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه ځه! مېر به دې کي.
- ستا څه غم دی؟ ته خو نه مري.
- ستا لپاره وایم. ته داسې وکړه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.
- نا، په اغه باور نشته.
- ژړل خو یې د زړه.
- نا، ټوله دونیا ډرامه بازه ده.
- هو بڼیار انسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
- داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما د بڼمن یې. مانه درته هاشمې بڼه بڼکاري.
- اخله هه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.
- خدای دې ورپسې مړ کي! رنگ یې ورک که! یوازې ځمه.
- ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې بڼې زور نلري. ځې د مافیا سره جنگېږي.
- په دا خبره خو دې پچې وکړپولې. ته څه خبر یې؟ بڼې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.
- هاهاها ته په سترگو مه راننوځه! زه دې وینم.
- نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زورام نه لري.
- بڼه، نو ودې منله؟
- ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.
- بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به ووايې سپورت کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
- آآآآ! شابسي شابسي!

- څه شی؟ د باټو او د بایو موضوع پیدا شوه؟
- د بایو ستا کار دی. چیرته مې لوستي وو چې سړی سپوټ وکړي مریضیږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کی. - اخله هه!
- نا، په خدای چې سپوټ کومه.
- ته؟ هاهاها.
- ته د سپی زوی پېغور پرېده! امدا اوس راننوخه! بیا گوره!
- ډېر ذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس گوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم. اروا شا وړوله. لالتي غږ کړ:
- ډک یې که هه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
- خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
- نا.
- اح، و دې لیدل؟ زما هم بد ایسې. څه ورک شه!
- اروا ورننوتله. لالتي کېناست. ژوره سایې اخیستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلی کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سلاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپوټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، ځمکه کرل، له غرونو لرگي راوړل، پټیو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته واښه راوړل، درمند ته د غنمو گڼې چلول په خپله سپوټ دی. مگر لالتي خو دانه کول. هاغه بېله خبره وه چې کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالتي په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منگي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډی یې وخورله. په بل کټ کې پرېوت. شپه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مگر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړو اسکت و اچوه. په غونډی و خوت. کله چې له ماڼو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شپلو د غره تر نیمايي پورته شو. سایې وسوزېدلې. خپلې کمزورۍ ته یې سر وښوروه. د سبا گل ټلېفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
- چیشی وایې؟
- وروره گله! سودا مې وه. ما ویلې د تور مالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه گوره!
- ډک یې که هه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
- ستا دپاره. زما څه کار دی؟
- زه ویمه ته به چورت وهې چې څنگه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
- نامړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس څمار نه یې. د چرسیانو غونډې په پوزه کې نه غږېږې.
- هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
- خبر یمه. ته نو گلته ماسره مه برابر وه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلې.
- په کار مې ندی.
- چرس یادومه.
- ته نو ماته بل چیشی لرې؟
- نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

- کومک.
- څه چې مې په وس وي.
- لور مې چېرته ده؟
- الک او جینی دواړه په یو کور کې دي.
- ستا په کور کې؟
- نا، دلغمان د کانونو او پطرو لیم مدیر هېواد یار صیبت ته په کرایه نیولی دی.
- هېواد یار چېرته دی؟
- همدلته.
- لور مې تې راوباسه؟
- نه کېږي.
- دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
- وروره گلله! البته یوبلا وسله وال دي. ناممکنه ده.
- ریس خو دې انډیوال دی کنه.
- دسې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستاسې خو اولادونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
- که منېرام ونیسي؟
- دونه بد به نکې.
- دوه تومانچې راته پیدا که!
- څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کی؟
- په کارېږي.
- گوره دلغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
- ته یې څه کی؟
- وروره گلله! په لانجه اوږمه کنه.
- مه وپېرېه! زه او ته خبریو. بل څوک نه خبرومه.
- هاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالو کې نشته؟
- نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکې.
- څه وخت دې په کارې دي؟
- نن.
- ته لږ ودرېږه! زه پوښتنه وکمه چې کېږي که نا؟
- لالټی منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنگ راغی. سبا گل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي بنکار بدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې گوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کاني کوي؟
- واسکت او کمیس یې وباسه. په سپینه انگیا کې څو ځله په غره کوز او برلار. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټول او جیګول. وروسته په تره سمه تخته وغځېد. څت یې په ورغوو کې ونیو. څو ځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

د کانه يې يو ځليزه شامپو او صابون واخېست. سيند ته کېوت. په ډنډه کې يې ولا مبل. په پاتې صابون يې جامې ومينځلې. همداسې لمدې يې په تن کېرې. څو کور ته رسېده و چې شوې وې. بڼځې يې په شک وکتل. ويې پوښتل:

- چېرته وې؟

- لکه لېونې په غرونو گرځېدلېمه. سباناری شته؟

- اوس يې راوړمه.

هغې په اېشېدلو شيدو کې ډوډۍ وړه کېرې وه. دسترخوان يې سيوري ته په پلاستيکي فرش وغړوه. بيا يې وپوښتل:

- په غره کې دې چيشی کول؟

- سپوټ.

- چيشی؟

- سپوټ سپوټ. تنسازي.

بڼځه چورتې شوه. لالتي غلې و. هغې ته يې دم په دم کتل. لکه په ليدو چې يې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلې يې وکړ:

- ما ويلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.

هغې يودم په خوله لاس کېښود:

- وی، وی، چېرته ځې؟

- په مرو پسي.

- چې دسې ده مه ځا!

- مرو نه غواړې؟

بڼځه په ژړا شوه:

- وه خدايه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بايلې بس. مه ځا!

- گوره جلې! کله کله دسې شی وي چې په پيسو ورکولو ارزې. په ځينو شيانو بيا سپری بې ايزتي مني. او کله بيا دسې شی وي

چې جوند به يې ورکې. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چيشی شو؟

- زه ام درسره ځمه.

- ته به چيشی وکې؟

- يو خو به پکې بلې دونيا ته ولېږمه. زړه خو به يخ کمه. که بيا مړه شمه مړه به يم.

لالتي موسکی شو:

- نا، ته به راته بل پېټې شې. خير دی، که په ما چيشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچي به دې وشي. الکان به وي.

هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېرې يې ورکړه:

- د سپي زو! ته اېڅکله سپری نه شوې.

لالتي په غېږ کې ونيوله. کوټې ته يې کسه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. بڼځه په کټ کې ناسته وه. سريې ټيټ و.

ده وويل:

- دعاراته کوه!

هغې سترگې جگې نه کېرې. سلگۍ يې ووهلې. ده په سر بڼکل کړه. ويې ويل:

- اېچا د جوند او به ندي سکلي. زه نېکبخته يمه چې تا غوندي مرگري لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
- دلته نور ستونی تنگ شو. نه يې غوښتل وژاري. خو په ذهن يې فشار و. لکه چا چې ورباندې له وسې پورته بار ايښی وي. هغه نوې د بنځې مينه وليدله. ايله يې ځان او جهان وپېژندل. نوی دژوند په خوند پوه شو. مگر بېرته يې خدای پاماني کوله. هغه روان شو. بنځې ورپسې منډه کړه. له لاسه يې ونيو. په ډک ستوني وبنگېدله:
- ما بښلی يې. ته ام بخچش کوه!
- ډک يې که هه! ته لېونی کپړه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
- پويږمه! زه به تراغو درته ناسته يم.
- گوره گوره د سپي لوري! که تا په ځان چيشی وکړل بښلې مې نه يې. پوه شوې؟
- ظلم مکوه!
- بس ما درته وويلې.
- د بنځې لاس يې کېکاره روان شو. ټوله لاريې شاته کتل. لکه وروستی دیدن چې يې آرمان وي. منع کلي ته ورسېد. د هاشم دروازه يې وټکوله. هغه وويل:
- ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
- ستا په کور کې دا...
- اروا ورڅخه هواته کښه شوه. بېرته ننوتله. دلته زړه لار او راغی. ژر يې وويل:
- کنځانه کومه.
- هاشم فکر وکړ چې ماته وايي. سريې و خوځوه:
- خیر ويسې! نو چيشی دې ويلې؟
- ما ويلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لار شو!
- هاشم په شنو سترگو نېغ وکتل. سوړ اسويلی يې وکړ:
- ډېر کچه سپی يې. امدا اوس دې ويلې کنځانه کومه.
- دامې ستا د زوی صيفت وکه. چې راغی بيا به يې په سر کېنومه.
- هاشم سر وڅنډه. کور ته له ننوتو سره يې وويل:
- زه اوس راځمه.
- شپه پس يې موټر راوباسه. بنځې يې له دروازي سلام واچوه. دلته تش سر و خوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه غلي وو. موټر د ترنگ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتيا ختمه کړه:
- منمه. منږ په تا ملامت يو.
- دلته ورته کاره وکتل:
- منې که نه منې، منې به يې.
- لږ خو ته ام ملامت يې.
- ډک يې که هه!
- هاو کنه. ته ام سم سپی نه يې.
- ماته ستا د تندي په بښنه کې خوشايي بنکاري يارو.

- چيشی؟

- بيا پسته پوپېرې. بنا، دا يې زه سم سړی نا. تاوان يې تا ته دی؟ نا. بل چاته دی؟ نا. که تاوان دی ځان ته مې دی. تا غوندي خلق خو لکه لېوني سپي، د ځانه بغير هر څوک داړي.

موټر له خوږه تېرېده. هاشم له اسويلي سره شترينگ تاو کړ. ويې ويل:

- کوه کنځا! کوه! زه يې لايق يم.

- ته د بل شي لايق يې. خو څه وکمه، که مې نه وای دکولمو، رنگ دې نه و دکتو.

- وايه وايه! خويوه خبره واوره! هر شی چې و تېر شو. اوس ياسينی او مروه گي سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه يم.

لالتی يې ډکو شنو سترگو ته وکتل. نور يې څه ونه ويل. په بناړ کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هر چرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوی هارنونه کول. خو چا يې پروا نه ساتله. يو کس لاپه دوی برگ شو. بالاخره موټر د زرگريو څنگ ته ودرېد.

سباگل کله د دکان يو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالتی يې وليد. ژر ژر يې لاس وبنوروه چې دننه راځه! ويې ويل:

- وروره گلله! ناوخته دې نه کو؟

- ډک يې که سه! ما خو ويلي نه وو چې څو بجې راځمه.

- هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...

په راروان هاشم يې سترگې ولگېدې. د هوسايی سا يې واخېستله. لالتی ته دهغه وار خطايي غير معمولي وېرېښېدل:

- ای چيشی شوي دي يارو؟

- نه نا، نه نا، ابڅام ندي شوي. ابڅام ندي شوي. وسله مې تياره کړې ده.

دې کې هاشم هم ننوت. روغې يې وکړ. سباگل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاوې وې. شاخوا يې وکتل

چې دکانداران يې ونه ويني. په ټيټ غږ يې وويل:

- سړي ته مې ويلې چاته يې بناپمه. که يې واغستلې پيسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.

لالتی په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:

- ما سره خواوس نشته. بل وخت به يې ورکمه.

- ورور دې درله ولاړ دی. د پيسو غمه مه کوه!

سباگل ژرد لالتی له لاسه دسمال واخېست. بېرته يې په کڅوړه ننوېست:

- دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.

- خلقو ته يې نه بنيمه. گورمه چې کار کي که نا؟

- لېونی يې؟ ډز کی؟

- نا.

- نو څنگه يې گوري؟ غم مکوه! ما خپله شا جورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه پوه نشومه. په دغو څه کی؟

- په ريس يې نيسمه. وايمه چې بچيان مې خوشې نکې وځنمه دې.

- ته وايې دا چل به وچلېري؟

- منږ خپل کوشش کوو يارو.

- وروره گلله! غټ زړه مو کړی. ځی چې ځو! زه به گاډی وباسمه.

هاشم سر و خنده:

- نا، ز منبر مټر شته. ما ويلې هېواديار خويو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
- تن، غم مکوه! ماسره چې خټی جېبونه مونه گوري. خويو کار به کوی! البته به نه وايی چې وسلې ما درکړي. زه به لا په تاسې په
قار شمه چې ما خوددې دپاره راوستي نه وئ چې وسله په ريس صيب ونيسی. تاسې به وايی چې ته مو وغولولې.
- ډک يې که هه! څه پرتوگ مه لمدوه! نه وايو.

دوئ د ريس درې منزله سپين کور ته ورسېدل. په جيگري دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
- امدقه الکان ز منبر کره راغلي وو.

لالتې بېخي وانه وربدل. دېوالونو ته يې کتل. جيگ جيگ وو. پر سر يې حلقوي اغزن سيم بنکارېده. دده سودا شوه چې له دغه
ځايه به وځي څنگه؟ سباگل خپل چاغ لاس وسله والو ته جيگ کړ. دروازه يې تېل وهله. مخ يې شاته واړوه:
- وروره گله! څه له ولاړ يی؟ رايی کنه!

دوئ په کانکرېټي حويلۍ کې تر تورو لنډو کرو زرونو تېر شول. د زینې په درېو پلگيو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل.
کوچونه، الماری، سرې پردې، هرڅه نوي بنکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرگ قوماندان امر وکړ:
- د ټولو لاسونه وټړه!

سباگل برگ شو:

- ستاسې ما زغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره گله! خيريت دی؟
- امداسې امر شوی.

- کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېجنی؟ ريس صيب چرته دی؟
- لاسونه شاته که! ريس صيب اوس کېوځي.

سباگل ورڅخه لېرې شو:

- لاس مه راوړه!

دې کې لالتې تومانچه د قوماندان سر ته ونيوله:

- د سپي زامنو! په سباگل کار مه لری! وسلې کېدئ!

هاشم هم تومانچه وسله والو ته سيخه کړه. هغوی هررر وخنډل. قوماندان مخامخ ودرېد:

- چرسولاځانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟

- ډک يې که هه! زه ټوقې نه کومه يارو.

- بڼه، نر شه په دا تندي مې ووله!

- ولمه دې.

سباگل لاس وبنوروه. غوښتل يې څه ووايي. خو غلی شو. قوماندان بيا په زوره وخنډل:

- بڼه څه! په ما خو ډز نشي کولی. په اغه بنښنه ډز وکه!

- په تايې کومه.

- اول ته په بنښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟

لالتې ته شک پيدا شو. د تومانچې خوله يې بنښنې ته ونيوله. ماشه يې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بيا وخنډل:

- دا تومانچې موږ درکړي. ډز نکئ.

درباره یې لاس تړلې دننه کوټې ته بوتلل. پرمخې یې په وچ کانکرېټ و غورځول. سباگل لکه خټکی په خېټه پروت و. لالټي شاوخوا وکتل. نه فرش و، نه الماری، نه کړکی. سباگل ته یې سترگې برگې کړې:

- تا د سپي زوی بیا وغولولمه.

پر هغه خولې راغلې وې. ویې ویل:

- نننا، ته صبر وکه! دسې نده.

لالټي چیغه کړه:

- د سپي زو! دسې نده څنگه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، دسې نده.

د سباگل له سترگو تاوېدلو معلومېدلې چې سړي گنگس دی. له ستوني یې نری غږ ووت:

- ته غلی! ودرېږه چې مالومه خوشي کنه!

هاشم په آرامه وپوښتل:

- چیشی مالوم شي؟ اغه وایي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.

دا خبرې سباگل لانا آرامه کړ. په نسبتن جیگ غږ یې وویل:

- دروغ وایي. اغه ولې دسې وکي؟

دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباگل غږ کړ:

- ریس صیب! دا گوره! زه یې ام وترلمه. ورله ووايه چې خوشې مې کي!

هېوادیار موسکی شو. موبایل یې وروښود:

- دا د لالټي دی. د یاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مخکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټي او هاشم راوستل.

د سباگل سترگې له خپلو دایرو راووتلې. لالټي غږ کړ:

- نوم سم اخله! زه لال مامد خان یمه.

ریس وخنډل. مخ یې بېرته سباگل ته کړ:

- وینې؟ دا سخا بوین د خپل نوم سره خیانت نکي. تا مونږ غوندې غټو غټو اینسانانو سره وکو.

- نا وروره گله. په په په خدای چې ما د ټولو خیر غوښتو.

- راشه نو! مونږ د وکه کی، که ځان؟ نانو، تا د بیت المال په چور کې د ټولو خیر غوښتو، هه؟ هاهاهاها

دې کې یې یاسین هم لاس تړلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی بنکارېده. د لالټي سودا وه چې په مروې څه شوي نه

وي؟ د بد خبر د اورېدو له وېرې یې پوښتنه نه کوله. یاسین پلار ته وکتل. ویې پوښتل:

- چیشی دي؟

د هاشم ایله اوس ستونی ډک شو:

- ته غلی! ای ریس صیب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.

هېوادیار د واسکت له دننې جبهه د اوږد میل والاتومانچه وباسله. ویې ویل:

- نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ویل راز وساتئ! راز وساتئ! مگر تاسې خبره رسوایی له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو.

اوس مجبور یو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تیته نشي.

- په قسم چې منږ چاته ویلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسینیه! امدسې ده کنه زویه؟

یاسین د هېوادیار تومانیچې ته ډر ډر کتل. نه یې هو ویل نه نه. پلار یې چیغه کړه:

- ای د نجس زو! ووايه چې نه ویمه!

یاسین شپ و هل. ژر ژر یې سر وخنډه:

- نانا، ولاچې نه ویمه.

- ریس صیب خدای ته وگوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکې! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدالېر مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.

- نانو، که تاله د اولاد درد مالوم وای دلالتې لور به دې نه تبتوله.

- نه مې تبتوله. تا مجبور کړمه.

- نا. خپلې کمقلې مجبور کړې. گوره! شخصن ماله ستاسې مرگ گټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟

- ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېده!

ریس اوس په چورت کې کتل. په سترگو کې یې هېڅ ډول احساس نه بنکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد:

- ولاچې بخپش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.

دې کې ټس ټس شو. سبا گل اخ کړ. سور پرېوت. بیا د بې غږه تومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېنود.

لالتې په خپل کار سخت پنبمانه و. ولې یې دلته د راتگ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مگر خوشحاله و چې بنځه یې له ځان سره رانه وستله. سترگې یې پټې کړې. تندې یې په ځمکه ولگوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالتې ته په ملا کلکه سپېره ورکړه. له واسکېه یې ونيو. جیگ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل.

ځمکه او جامې په امتیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونيوله. مخ یې واړوه:

- اممممم. دا دې څه مرداری وکو مړه؟

وسله والو هررررر وهل. دده سر ټیټه و. هېوادیار وویل:

- ته ما پسې راځه! گوره چې بره دسې ونکې!

لالتې نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرگ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې څوک نه بنکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالتې ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنگ ته ودرېږي. خپله له پیسټه یې کوچونو تېر شو. د طلايي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:

- اوس یو شی در بنایمه. په قار به شي. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوي؟

ویډیو چالانه شوه. لڅ لپر ځوان له لڅې مروې سره غږ په غږ و. کله یې شونډې بنکلولې، کله غاړه. کله به یو د پاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. دلالتې رنگ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:

- څنگه وه؟ هاهاهاها، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. بنځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځي ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟ آ؟ هاهاهاها. مگر نا، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې، ستا په مخ کې وکړي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟ پوه شوی به یې چې زه گپ نه لگومه. که غواړې د لور جوند او اېزت بچ کې نو څه چې درله ویمه امغه سې به کی! که لږاخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوي؟ دلالتې سر گنگس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وڅنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وڅنډل چې په اول منزل کې ساتونکو واوړېدل. هغه وویل:

- نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په مخکې کې د تور مالینو لوی کان دی؟ ډېر بڼه! مخکې خودې د لاسه وتې بڼا؟ یا به یې ماله راکې، یا دولت له. چې ماله یې راکې گټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

- دوشنبه

- هی خیر ویسې! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل لهر اوړې! وایه بنا! بیا به گوته ولگی چې مخکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟ لالټی سر و خوځوه. هېوادیار هغه په شا وټپوه:

- آو شابه! زمنږد معاملې نه به چاله نه وایې! زه به بنکارځي کې ستا په نامه لویه کلاآباده کمه. تور مالین به غلې باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې اوسپړه! که کار کی که نکې خو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟ لالټی سر و خوځوه. دروند و. پکې خریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایي د ریس هره خبره تاییدوله، هېوادیار په خدا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلې غلې یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کېوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ورنښه کړه. ده په غږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:

- بس، بس مه جاره! اوس کاله ته څو. ریس صیب! ما ویلې دا مړي خو به څښولو ته پرېدې کنه؟ - آو، آو. زما کسان به یې الته د تیرگرو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځی. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې. وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټی او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځانته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې را کوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک ناراحته کړې ده، که کومه خبره پټوي؟ مگر مخکې یې ترې هېڅکله دروغ او بډلې نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جگړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټی نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او څور بډلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامۍ او مرگ ته نه پرېدمه» څو دوی د تیرگرو پله ته رسېدل خلک په مړورتا و وو. لالټی د منځ کلي ملک او په کابل کې د سبا گل زوی ډاکټر خوشال ته ټلېفون وکړ. د سبا گل خپلوان تر سلا ویا نو مخکې ورسېدل. جنازې جیگې شوې. لالټی په منځ کلي کې له موټره سم کېوتی نه و چې خلکو کلک ونيو. بېلې کوټې ته یې بوت. یو سپین بیری سمدلاسه وپوښت:

- الکه چرسی! ولې دې دا خواران وو جل؟

- ډک یې که نه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟

د دروازې څنګ ته د گډې وډې بیری سړی د هاشم ترورزی و. غابونه یې وچپچل:

- وه دا خبیث لازمنږ مشرانو ته نېغ نېغ ام کېږي ای.

ورپسې منډه یې کړه. لالټی شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونيو. سپینه لونگی یې په سور ایراني فرش ولوبدله. بېرته یې جیگه کړه. پر سړي برګ شو:

- کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سرتې غوڅ که! اوس غلې شه! لالټی ملک ته سور شو:

- وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. وینن شه! زه ولې خپل اوښی وو جنمه؟

- ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي بنا؟ اغی ستا لور تښتولې وه، تا وو جل. دې کې شک ته ځای شته؟

- بنا؟ ښه اوښیار یې. یاسینی او مروام ما بیولي وو؟ وایه هاو.

- هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.

- ډک یې که نه! بنا نو چېرته مې بیولي وو بزرګ صیب؟

د هاشم ترورزی غږ کړ:

- تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولي وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې بنا؟

- بنا! اا! دا یې ستا خبره صیی. نو په یوازې ځان مې درې کسه وو جل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

- مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستا زما شاگرد دی.
- وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
- ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتره ویمه! وتره! ته او لور دې څنگه جوندې راغلی؟ آ؟ آ؟
د هاشم ترورزی بیا وړاندې راغی. سترگې یې تکی سړې وې. لالتي ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
- ای تاسې نه ملامتومه یارو. که زه ومه، ما به ام امدقه سې ویلې.
چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینپيرو ته یې وویل:
- تاسې چاته غوږ ایښی. دا کله د سړي زوی دی. راغی په بنکارځي کې یې په ځمکه ومنډو! ختم!
- چیشی؟ دسې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېدی! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک ورباندې رابریک شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
- څه خبره ده؟ گورئ! که چرسې دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېدی چې چیشی وایي؟
ملک لالتي ته سر و خوځوه. ده ژوره سا واخېستله. ویې ویل:
- ما ویلې هاشم او یاسین د پتي دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا و اوښتل. بیا پښېمانه وو. ځکه خو هاشم ماسره لار چې
بچي راوولو. دا وایي منږې ولې ونه و جلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو
ویمه. اوس پرېدی چې دا جنازې څښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سملمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منئ چې دا ونه تښتي. ملک مخ و وراړوه:
- غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغی زمږ مدعیان دي.
هغه موبایل راواخېست. مگر د شربت خپلو ملک له ضمانتته ځان باسه. د لالتي د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی
به تر هغو دلته ساتي خو خبره معلومه شوې نه وي. لالتي ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لم. که یې ونه کړم په لوی
مصیبت اوړم. مگر هغوی پسخانې ته تېل وهه. ده د دروازي د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو
ځای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په دريځې یې سر ننوېست. اوږې یې نه
تېرېدلې. نهیلی شو. د دريځې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه پرستنه
بنکارېدله. هغه یې لکه توشکه و اچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېواد یار د مرگ گوانس یې له سترگو نه وتل. په دې کې د
سباگل زوی ډاکټر خوشال تېلفون وکړ:
- ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لارې ورک شوې. دا څنگه چل و؟
- ډاکټره گله! قیصه اوږده ده بنا؟ په تېلفون نه کېږي. داشور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
- په موټر کې يم. په کامه کې. جنازه مو هديرې ته راوړه. ما ویل ته څنگه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژني؟
- زه بیا درځمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هديرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباگل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولگېد. گرد مخ یې
له لنډې زيرې سره گونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سردرد یې آرام شي:
- ای ماما! ته چرته یې؟ ځای دې ونیسه! پته راکه!
- ویمه خو شال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درځمه.
- ته دسې غږېږې لکه ځان چې باسې. خبرې دې ام دسې بل ډول دي.
- ډک یې که هه! خیر دی شکونه به دې لري شي بنا؟ مه خو تېره!
- ای ماما! غولول به نکي! زه د پلار قاتل پیدا کوم. داسې یې نه پرېدمه.
- چا دې مخه نیولې؟ اسې گډ یې.
- غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درځم. ما بنام رسېږم. ته ام بازار ته راشه!

- ما بنام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.

- سبا ولې؟ ښه ځا، سبا خو بچې؟

- هر وخت چې درغلم.

- هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صبي ده. فرق نکي. که رانغلې زما مدعي ته يې.

هغه تېلفون بند کړ. لالتي سمدلاسه په خپله ژمنه پېښمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل

ده کړی دی خو ژوندی يې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډوله. يو کس راغی. ده ويل ما پرېږدئ!

قسمونه يې خوړل چې سبا ماسپښينه پورې بېرته راځم. سړي گواښ وکړ چې که بيا دې دروازه وډوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله يې وچه وچه کېدله. ستونی يې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکت او کميس

يې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره يې سپورټ شروع کړ. ورسره يې غاښونه چيچل «زما ښو ته گوره! د ياسين د بچولو دپاره

مرگ ته لارم. دوی د سپي زامن دا نه ويني، زما چرسيتوب ته گوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسيان ندي کنه. اغی ته ولې

جزا ورکوي؟» ځای په ځای يې پښې ودرېولې، لکه منډه چې وهي. ځان يې مات راما ت کړ. سينه کشي يې وکړه. خولې خولې

شو. ژبه يې نوره هم وچه شوه. هرڅومره چې يې اوبه اوبه چيغې کړې، چا رانه وړې.

∞∞∞∞∞∞

لالتي تر سهاره پر بېرستنه او بښت را اوښت. کله چې يې سبا نارې په دريځې کې وليد، سمدلاسه يې پر چای حمله وکړه. سور سور

يې وڅښه. غږ يې کړ چې صحرا گشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متيازې په پسځانه کې وکړې. ايله خوب ورغی. په غرمه

کې د ډاکټر خوشال تېلفون وپېښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځي؟ ده ويل هرکله چې مې وخت پيدا کړ. ډاکټر کلک

ښتی و چې همدا اوس راشه! ده موبایل بند کړ. هغه بيا يوازنگونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حيران و. د ريس د ضرب

الاجل له اوو ورځو يوه واوښتله. ورسره د ويډيو خپرولو او د مروې مرگ ته يوه ورځ نژدې شوه. دروازه يې بيا وډوله. څوک

گواښلو ته هم رانغی. ماسپښين يودم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې يې د چا ټيټ غږ واورېد. ژړل يې. دی

نژدې ورغی. ويې پوښتل:

- د پروادې يې؟

- هاو، ما ويلې دا څنگه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟

- ريس خبيث، ستا کليوال د سپي زامن په خبره نه پوږي. تاته خو مالومه ده. زه نو سړی و جلی شمه؟

- وی. خدای دې داريس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ورو څپجئ!

- ته ښېرا پرېده! دا شور د چيشي و؟ جنازې يې هديرې ته يوړې؟

- هاو. زه تاته راغلمه. ما ويلې پوښتنه وکمه.

- شابسي! شابسي! ته يو کار وکه! ما ددې ځايه وباسه! زه به په تورو ترو کې پټ کېنمه. ته لاره شه د کور نه اغه قواله او پيسې

راوړه!

- دا چيشی وايي؟ څنگه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالي چيشی کی؟

- ريس ته يې ورکومه. کشکې يوه توما نچه ام وه.

- چيشی چيشی؟

- اسپ ما ويلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کيلي پيدا که! ځه ځا! زرکوه!

- کيلي د ملک چپ کې ده. چرته يې پيدا کمه؟

- ويمه يو کار وکه نو! که نا، لوی موصيبت دی.

- تا وجني؟

- نا، مرو ته تا وان رسئ.

- مروه مې شربت خېلو ته ولېرله.

- منځکلیوال نه یادومه، ریس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.

- ته چیشی وایې؟ زه نه پوپېرېمه.

- اغه وایې که قواله رانه وړې ام دې لور ته بدنامي رسومه، ام یې مړه کومه.

- وی نانااااا!

د بنځې ژړا په زوره شوه. لالتي غاښونه وچپچل:

- د سپي لوري! چرا ته راغلي یې که کومک ته؟

- زه چیشی وکمه وا؟

- او هوووو! څه نو ورکه شه، څا!

لالتي بېرته لار په پرستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شپه پس بنځه بیا راغله. د موټر د هندل پایې سړيې د دروازي په کونډه کې نښاسه. دی چوست پاڅېد. هغې زور کړ. گرز شو. کونډه والوتله. لالتي راووت. بنځې توما نچه هم ورکړه. ويې ویل کله چې مې وړېندار اته نوې جامې بنودلې. دامې بکس کې ولیدلې وه. دواړه تېز ووتل. بنځه پر سرک او دی په وچ خوږ کې روان شو. په تورو ترو کې ډېر وخت ناست و. بنځې قباله، پیسې او سپینه ټوپې راوړه. دی د ښکارځي له لارې د الیشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوریايي مېرسيډیز کې کېناست. د ښار خواته یې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنگونه راتلل. ده ټلېفون پېڅي بند کړ. په ښار کې یې د هېوادیار جیګري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسې کوه. هغوی وویل چې په کور کې یوازې دوه چوکیداران دي. هغوی چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبایل راواخېست چې هېوادیار ته ټلېفون وکړي. مگر د کور په ټلېفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباگل خبره وریاده شوه. هغه ویل دا کور ورته د لغمان ولایت د کانونو او پطرو لیم مدیر په کرایه نیولی. لالتي د مدیر دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودر وه. ده وویل:

- د کانونو او پطرو لیم مدیر صیب مې په کار دی یارو.

ساتونکي کټ کټ وخنډل:

- نا، نیمه شپه به راغلی وي. ما ښام دی ماما. دفتر ونه تړلې دي. حماس صیب کور ته تلې. سبا ری شه!

- حماس مې د توري زوی دی. زه د بادغیس نه راغلی يم. کور مې ندی لیدلی.

- ښه ښه بنا! ټلېفون ورته وکه کنه!

- بند دی یارو.

- ښه ښه بنا. ته ودرېره انډیوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صیب کور وښيه!

لالتي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټیو په منع کې یې د دایروي چتونو والادوه منزله نخو دي کور پیدا کړ. سړی ترې راووت. لالتي کړوپ شو. په دواړو لاسو یې د هغه ښی لاس ونيو. ويې ویل:

- وښه مدیر صیب! زیامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.

مدیر تر تورو و اسکت لاندې له سپینو جامو عینکې راووبستلې. په سترگو یې کړې:

- لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟

دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هر ورو یې پېژني. خو په خوله یې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ويې ویل:

- اغه ددد سپي زامن چې لالتي راته وایي.

- هاهاها، ښه ښه. صیی شو. امر وکئ!

- ما ویلې قواله مې هېوادیار صیب ته راوړې. د ځمکې خطام ولیکئ، چې گوته ولگومه!

لالتي کاغذونه وړاندې کړل. مدیر وکتل. خپله لنډه سپینه ربیره یې وگړوله:

- چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بیا تاته څه درکئ؟

- خو نور بيا په منږ غرض نه لري كنه. لور مې بچېږي.
- اوووو وښه ښه ښه. لور درباندي دونه گرانه ده؟
- هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلی. ده.
- كه په قوالې دې ام لور بچه نشي بيا؟
- چيشی؟ نا، ماته يې امدا يوه قواله وويله. ای مدير صيب قربان دې شمه! ظلم مه كوی! امده يوه لور لرمه. بل ايخ شی نشته.
- چې جوندی، وي تاسې ته څه تاوان دی؟
- ځمکه دې ډېره ده؟
- نا، ده نو. د غریبې گوزاره کېږي.
- داغې نه تېرې، مقصد چې لور دې بچه شي؟
- هاو. ولې؟ ټوله ځمکه؟ مه كوی مدير صيب! منږ چيشی و خورو؟ د ولې نه به مړه شو.
- مدير په چورت کې كتل. لالتي فکر وکړ چې په قهر شو. ژر يې وويل:
- صيبي ده. صيبي ده. نورې قوالې ام را وړمه. خير دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وگورئ!
- لالتي په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه يې غلي کېدو ته وبله. په کرکې کې يې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خير او خيريت دی. لالتي ته يې لويه فلزي دروازه وښودله:
- ته راځه! دغه زما باغ دی. البته به وغږېږو.
- باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مگر دننه ډېر لوی و. لالتي په تيارې کې لوکات، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله ليدلې نه وې. دوی د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستيکي فرش کېناستل. لالتي وويل:
- مدير صيب! زه نور په خدای که چيشی لرمه. پوښتنه وکړ! هاو يوه غوا او مېړه ام شته. که وايئ را وړمه يې.
- راز ساتلی شي؟
- چيشی؟ راز؟ هاو هاو. هېواديار صيب راته وويلې چې چاته مه وايه! په خدای که مې ايچا ته ويلې وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرگه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.
- ته دا قواله بېرته واخله!
- ولې؟ را وړمه. نورې ام را وړمه. دا دې درسره وي. چې بيا ونه وايئ په يوه هفته کې دې نده را وړې.
- نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وايمه قواله بېخي مه ورکوه!
- لالتي يې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځير ځير يې كتل. حماس خبره وغځوله:
- دا ښه دی چې ته ماته راغلي. که هېواديار ته ورغلی وي هر څه دې د لاسه ورکړي وو.
- مدير صيب! ته پوه نشوې. زه د مال او جايداد نه تېرېمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!
- حماس موسکی شو:
- پوپېږي؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې گورم ته ښه انسان يې. زما خوبن شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ريسک اخلمه. که هېواديار خبر شي وژني مې. زه وايمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېواديار چې دی وزير صيب ته کار کړ. وزير صيب زما ام ملگری دی. پخوا دونه بد سپړی نه و. هو، غل دی. وايي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نيم يې ونه خورمه نه يې پرېدم. بس پيسې ډېرول يې خوبېږي. خو چې هېواديار راغی ورو ورو يې دخلکو ځورول او وژل شو کړل. ما چې دا ظلمونه وليدل اعتراض مې وکړه. پوپېږي زما د ډارولو دپاره يې څه وکړل؟ زما د مشر زوی مو تېر يې په ماهيپر کې د جيگ سر نه لاندې وغورځوه. پس داغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بيا خويي ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوی سره د کار نه توبه ووستله. ځان مې مريض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بيا راباندې پوپېږي. جزا راکړ.

- وه دا چيشی وايي؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کي؟
- خپل او پردي نه پېژني. يوازې پيسې پېژني.
- نوزه چې قواله ورنکمه خو بيا خبره لا خرابېږي.
- کېدی شي. مگر که قواله ورکې بيا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
- ډک يې که مه!
- هو! ته ودرې چې د سره درته کيسه وکمه. دسې چل دی چې هېواديار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاريخي اثارو قاچاق يې کوه. او وزير صيب دلته د کان کيندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بيا وزير صيب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون يې که. امغه وخت زمونږه ام اشنايي وشوه. بيا خو نو د دوی نه يو په دولت کې وزير شو، بل ريس. اصلن هېواديار وزير ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
- بڼه بنا! نو ولې يې ځان ته ناغستله؟
- د وزير پلار جهادي مشر وکنه. هېواديار اغسې قوي پايه نه لرله. نو چې اغه وزير شو، دا يې ريس که. ده بيا په ټولو ولايتونو کې زرگرانو او د قيمتي تيريو کاروباريانو ته خپله شمېره ورکړه. ويلې که چا کان پيدا که، غلی دې ماته ووايي. زه يې په گټه کې شريکوم. د دوی کانونه دوه ډوله دي. يو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه ماليه ورکې. بل چې نه دولت يې خبر دی، نه خلک. غټ دېوال تې تاو کي. په پټه يې استخراجې. که ځمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بيا يې په چل ټوله کورنۍ ختمه کي، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د ځمکې کان ته امدغسې پلان لري. نور دې خپله خوبڼه!
- دلته سترگې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ويې ويل:
- که شپه راسره کې پاتې شه! که نه څه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرگ ته مه ورکوه! او گوره! ما او تا بېخی سره ليدلي ندي. لالتي سر و خوځوه، ووت. په تيارې کې روان و. ده چې هرڅومره په دغه موضوع کې مخکې تگ کوه هغومره ورته خبره لويه بنکارېدلې. او هماغومره يې ستونزې زياتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزير هم پکې د خپل دی. شک يې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده يو ځل د کانونو او پطرو ليم د وزير خبرې په راډيو کې اورېدلې وې. هونبنيار او په کار پوه بنکارېده. دا به يې هېڅکله هير نه شي چې هغه ويل «قدر منو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. مورلس زړه کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پيل کړی دی» اوس لالتي پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل يې چلان کړ. شمېره يې ووهله. ويې ويل:
- خوشال ډاکټر صيب! تا څنگه يوازې وگورمه؟ که اوس کولی شي اوس، که نه، سبا.
- ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جيگ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل يې خولې ته ونيو:
- ته چېرته يې ماما؟ ولې پټېږي؟ ټلېفون کوه، ټلېفون کوه، بېخي جواب نه وايي. داسې خو نه کېږي.
- ته گيلې پرېده. دادی اوس د لغمان بازار کې يم.
- گوره دروغ به نه وايي! زه درځمه. څنگه دې وپېژنم؟
- خړ کالي مي دي، خړ واسکت، سپينه خوله، بېره ريره. او تورې څپلۍ.
- بڼه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
- لالتي د برق د څراغ زړنا ته ولاړ و. ژوره سا يې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېواديار سره څه وکړي؟ دې کې يې د گرد مخ او لنډې ريرې ځوان وليد. لنډ وېښتان يې شاته اړولي وو. له لېرې يې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلېفون د خبرو څخه قهرجن سړی برېښېده. لالتي وپېرېده چې په بله لانه وانه وري. هغه راغی. دواړه څنگ ته شول. ډاکټر وويل:
- وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
- ډاکټر ه گله! خبرې ډېرې سړي يې يو دی. راز ساتلی شي که نا؟
- پوه نشوم.

- ما وليدلې. تاسره نور کسان ام وو. البته پناه ولاړ دي. ما ويلې زه چې درته چيشی ویمه اېچا ته به نه وايې. کېږي؟
 - وگورمه چې ته څه وايې.
 - بس صيبي شو يارو. څوک چې په سختۍ وعده کړې اغه پې درېږي.
 لالتي تر نن ما بنامه ټوله کيسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترگو کې يې نم وځلېد. ويې ويل:
 - زما پلار سر زوری و. هره سختي يې تېروله خو مونږ يې نه په تکليفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولي. سل لکه قرضداره
 دی. بڼه پوښه چې ما سره پيسې شته. نه يې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته يې اميد و. مگر په چا يې مرگ پېرزو نه و.
 - ماته ام امدقه سپې ښکارېده. خداي دې وېښي!
 - ای ماما! په يو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
 - زه؟ چې ام لور بچه کمه، ام ځمکه.
 - دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
 - خو که ځمکه ور کمه بيا مې ټوله کورنۍ وجني. ته ووايه چيشی و کمه يارو؟
 ډاکټر چورت يور. وروسته يې د ماشين شوې رېږې زنه و خو ځېدلې:
 - ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووو.
 ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوی راغلل. لالتي ته ځير وو. ډاکټر وويل:
 - دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې وروردی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
 لالتي هريو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیگري ټوډي کې شربت خپلو ته لارل. د کلي ملک او خلک
 راټول شول. پوښتنه يې کوله چې څنگه له منځکليوالو و تښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالتي ملک ته کړ:
 - دا ډاکټر صيب خوشال دی. د شهيد سباگل زوی. نورې خبرې به پسته کوو يارو. اوس په سالو کې چې څو نه ملکان دي ټول
 راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
 - وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
 - ملک گله! زه لا څه نه ویمه. البته دې زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
 - هاها، ډاکټر صيب! دا امدسې خبرې کړې. وه الکه! ضمانت سړی د يو چا کړې چې پې ايتبار لري. په تا کله ايتبار شته؟
 - چيشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. بڼه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
 - غلی کېنه! ځان ته گوره، ملکانو ته گوره! او که د منځ کلي ملک وليدلې لانجه به تې جوړه شي.
 - ډک يې که مه! که لانجه جوړېږي ماته به جوړېږي. ته يې څه کی؟
 - وه الکه! دا ډاکټر صيب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوېږې.
 ډاکټر خوشال وويل:
 - ملک صيب! زه درته وعده کوم چې اسپ خبره نده. ته کسان راوغواړه!
 - دا چيشی وايې؟
 - ها وکنه. لکه لال مامد خان ماما چې وويل خبره ډېره موهمه ده.
 ځينو ځوانکيانو د لال محمد خان په نوم پخ وهل. يو تن مخ بلې خواته ونيولکه چا ته چې په لوډ سپيکر کې غږ کوي:
 - لالتي دروغجن!
 نورو هرررر وهل. لالتي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
 - څوک غاږي؟ د سپي زامن!
 ټولو بيا وځنډل. ډاکټر خوشال حيران حيران وکتل. لالتي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
 - ياره ډېر قمقله يی. سړی ځای پېجني. ولي يې دا سپکه خوله سپړې؟

هغه تلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالتي په کوټه کې بنځې ته کڅوړه وښودله:

- په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صيب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟

- ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کئ. جاري او جاري.

- ولې؟

- خو پرون ستا د تره زوی لورگانو ته وويلې دې جلی نه لرې گرځئ. مخکې چا ورپسې تېره واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چيشی يې ورته ويلي دي.

- څوک؟ ته راوښيه! ولاکه يې جوندی پرېدمه!

- ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهي؟

د لالتي ستونی له قهره وچ شو. سريې وپرسېد. بدن يې بيا مری مری کېده. گنگس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتی قانون و، نه لکه د خوست او پکتيا قبایلي قانون. بس يوازینی قانون د زور د پاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته

خوشحالېدل چې د چارو نه او زامن ډېروای شخړه هغه گټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بيا ورسره خپلوان درېدل. مگر لالتي له دغو ټولو محروم و. او ښکې يې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک

راغونډ و. د منځ کلي ملک په جیگ غږ ويل چې موږ په لالتي پسې راغلي يو. د شربت خپلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:

- زه دغه يم. څير دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ويلې ډېره موهمه خبره ده اغه واوړه! بيا خپله درسره ځمه.

د منځ کلي ملک ومنله. مگر دده چرسي انډيوال گلتي نارې کړې:

- ای ای ای! موهمه خبره دې امدلته وکه! منږ نه يې ولي پتې؟ دسې نه کېږي با داره، نا.

لالتي لاندينی شونډه په گوتو کې ونيوله. ددوی ترمنځ ځاتته اشارې وې. گلتي چيغه کړه:

- څه ايشارې کی چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سړی سړی نه يې وربوز دې جیگ نیولی.

لالتي ليدل چې په راډپو کې له وظيفې سره هغه بدل شوی دی. سپينسترگي کوي، د هېچا خیال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنگه يې خوله بنده کړي؟ د شربت خپلو د ملک غږ يې واوړېد:

- الکه گلتيه! غلی شه! که نه، بيا دې ترمه! دده خبره نده. د کابل لوی ډاکټر راغلی دی.

گلتي بله خبره ونه کړه. ملک ان په لويې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هريو داسې سترگې گرځولې لکه موزيم ته چې

راغلي وي. ددوی په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړيو جامې څرېدې. د هغو د پاسه به سپينه گلداره

پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سړي گلداره توشکې وې. په

کونج کې به تررنکارنگ ټوکر لاندې د بړستو پنبه ښکارېده. مگر دلته هر څه ساده او په سليقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او

د دېوال په منځ کې په يوازیني مېخ د پروانې د واده کاغذي گلان څرېدل. بنځې او مېږه به کله ناکله پزې ته نیول چې د لور بوی

پکې پيدا کړي. په ځمکه سور ايراني فرش او نخودي توشکې وې. د هر چا مخ ته د چاکليټو او کېک قاب د تور چای له گيلاس

سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنگېد «لالتي خو دونه بدام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر

اوسه په سالاو کې داسې پاک کور ليدلی ندی» د څنگ ملک په لوگي زېږه ږيره و خو ځوله «شنډ شی دی. بچي نلري. خود به

پاک وي» بيا يې مخامخ دېوال ته لاس ونيو. په جیگ غږ يې وپوښتل:

- الکه! دا دې د مړې لورد واده گلان دي کنه؟

لالتي سړو خو ځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلی ثبوت چې يې وړاندې کړی وي. مگر لالتي په تحقير کې پوخ و. سريې

نه پسې گرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته يې د کان کيسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:

- آاااا! دونه مسلې شوي، منږ خبرام نا؟

د شربت خپلو ملک غږ کړ:

- ها وکنه. ښه دا پرېدی! اوس چيشی وکو؟

د زېږېږېږېږې ملک سر وځنډه:

- چيشی کولی شو؟ ايڅ.

لالتیې مخ ټولو ته واړوه:

- که زهیره کېږئ نا، د هر کلي نه یو یو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بیا به وگورو چې چيشی کوی شو؟

ډاکټر خوشال وویل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. یو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:

- بنا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زموږ خیرات دی. که راسره ځی خوبس به شمه.

ځوانانو ته د لالتیې په مهم والي خدا ورتلله. ملکانو د خیرات د قبلېدو دعا وکړه. لالتیې ډاکټر ته کلکه غږه ورکړه:

- خیر ویسې یارو! په تماس کې به یو.

ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالتیې ملکان او ځوانان د ماڼو څنگ ته بوتلل. د ځوانانو له بنگېدو او بنورېدو معلومېدل چې په لمر

کې له درېدو خوبس نه دي. ماشومانو له لېږې کتل. لالتیې د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې یې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته

به قناعت ورنه کړای شي. مگر بله چاره نه وه. اول یې د کان کیسه وکړه. په پای کې یې وویل:

- گورئ! منږ په سختو لارو ایران، ترکیې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، این مرگ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته

راغلي ده یارو. راځئ اغه خطر چې الله تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!

گلتي د غټې تېږې شاته غوږ نیولی و. د ځوانانو له منځه گلابي مخي شاه محمد غږ کړ:

- دا چيشی وايې؟ پټی ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تاته لکه چې منږه لېونیان بنکارو.

- نا کنه. په قانون کې چې هر چېرته کان پیدا شي د دولت کېږي. این که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خوزه د ځمکې خاوند یمه.

کولی شمه د کان کیندنې جواز واخلمه. بیا به زما لاس کې شي. دلته به ماشینان وي، ماموران، دفرونه، مهران به وي. این خارج

ته به تور مالین وړو. زه نو دایوازې کولی شمه؟ آزه بل څوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، یوازې اغه کار به بل

چاته ورکومه چې سلاویان یې نشي کولی. انشا الله هر کور نه به یو کس پکې معاش اخلي. نور چيشی غواړئ؟

هغوی یو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالتیې غږ جیگ کړ:

- هاو. امکان لري زموږ ځینې مرگري پکې شهیدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خونده. د حق دپاره جنګېږي. حق د خدای نوم

دی. مگر که پسته کامیابه شولو نو اول به د امدقو کورنیو ته کار ورکوو.

د زېږېږېږېږې ملک سر وځنډه:

- دا وړی شړی نه بولمه. بنه ځا، داته یې کامیاب. تاته کله جواز درکئ؟

- نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بیا به ام زموږ څه کسان کار ته نیسي.

ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مگر که د مافیا گوتو ته ورغی الله نو بېخي لاس و مینځی.

زېږېږېږې بیا غوښتل مخالفت وکړي. د منع کلي ملک خبره مخکې کړه:

- یاره! زما په خیال بنه خبره کئ.

نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صیی ده، صیی ده» نارې وکړې. لالتیې د سترگو نم وچ کړ:

- خیر ویسئ! ما ویلې څوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالی نه جړ راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غږ

بل اېڅوک خبر نشي. که خبره تیتنه شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.

د شربت خېلو ملک مخ ته شو:

- رښتیا وايې. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غیر بل بنده ذات نه خبروو.

دلته گولتيې ټلېفون راواخېست. هېوادیار ته یې زنگ ووهه. ویې ویل چې لالتیې خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه

وايي؟ گلتيې وځنډل:

- هه هه، داسې ووزې ولي باداره. زما عقل پکې اتنن نه ورکئ. گوره په راډیو کې امدقه سې ووايه! لالتیې ووزې ولي.

- سمه ده. خه شی یادوي؟

- کابل ډېر یادئ، ماشینان یادئ. وایي تور ماشین به خارج ته وړو. هه هه، دسې غرونه چپه کئ. ای دا تور ماشین خنګه وي؟

- تور مالین. خوشې تیرې دي. دا پرېده! ټول خوتنه دي؟

- شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخامې راکه نو! چرس مې ختم دي. په قران نینې نینې یمه.

- پسته بیالار شه! وایې خله!

- اخ قوریان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر گران یې. زه...

- بنا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووايه! چې معاش حلال شي.

گولټی لگیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.

لالتی تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تګ په چمتو والي اخته شو. کار بڼه روان و. وسلې
ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ
واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېواد یار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېو و مېله جوړوي. حماس ویل داسې مېلو ته د وزیر
په شمول د کانونو په چور کې ټول دخیل مشران راځي. بله دا چې هغوی د هېواد یار کور امن گڼي. باډیگاردان دننه نه بیایي. نو د
حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتو والي په پلمه ورځي. د لالتی ملگري به نژدې منتظر وي. حماس به دوی
خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې دننه وروړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوی به ټول ساتونکي په
تاکاوی کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوبښتي وي. دوی به ټول
مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوی په خپله خوله وړاندې کوي.
پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پرته له مرگ ژوبلې کامیابېدی شو. د عایې پرې وکړه.

∞∞∞∞∞∞

تر مېلې یوه ورځ مخکې لالتی له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه
او وچو میوو کرېټونه سر په سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلې چې د کوم ولایت او کوم موسم میوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت،
انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندان ه لکان پکې
کېناستل. څو وکولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوار لسو ځوانانو ټونس موټر درېست ونيو. لالتی، گلایي مخي شاه
محمد، په دسمال کې تاو سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سرا چې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته گوره چې ددوی
موټر د سروبي په چرایي کې گرم او گل شو. ډرایور غوښتل بېرته وگرځي. موټر مستري ته وښيي. خود لالتی بیر ه وه:

- منډر د نه ځویارو. ته پو پېرې موټر دي.

موټروان غږ کړ:

- چېرته ځئ؟ دستي جوړېږي.

- منډر وخت نه لرو.

- څه ریس جمهور یې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!

- ډک یې که مه! په نیمه لاره کې مو خوشې کی. پیسې ام اخلي؟

- څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوی. زه خو مو رسومه.

- په دغه کبار کې؟

- ته خود ام نه لرې.

لالتی خپلو کسانو ته لاس وښوروه:

- راځئ بل موټر نیسو یارو! دا خوشې چټي لگیا دی.

هغوی مخ په غور د د کانونو په لور و خوځېدل. موټروان یې چټک مخ ته ودرېد. ټول یې شاته تېل وهل. زورونه او وارونه شول. په یوه شېبه کې په لسگونو موټرو ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لاندې حل کړه. هغوی ویل د سراچې والا دې تر کابل بل موټرو نیسي، او دوی دې پیسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کړولا راوغوښتله. دوی پکې کېناستل. په پلې چرخي کې یې ولیدل چې پولیسو د میوو موټرو او ټونس راگرځولی. ددوی ځوانان پکې نه ښکارېدل. پولیسو هره سپینه سراچه تلاشي کوله. لالټي وپسېد:

— ځانونه ناگاره ونیسئ! منږ پیسې گرځي.

د ټولو رنگ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ویې پوښتل:

— دا څنگه چل دی؟ څنگه پوی شول؟

لالټي وویل:

— زه ام نه پوېپړمه یارو. لکه چې چا وربودلي یو.

دادو پیکي ته څنډه ورکړه. وپسېد:

— چا؟ یو گلتي ولیدلو خلاص.

د لالټي تندۍ راټول شو:

— ډک یې که مه!

— هاو، منږ چې ښار کې مټران برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ویلي ستا دپاره به راغلی وي.

— امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد گلابي مخ تژدې کړ:

— د مټر خرابېدل زمږ په خیر وو.

— خیر چېرته دی یارو. هرڅه تبا شول.

شاته پولیسو بله سپینه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېوادیار ته ټلېفون وکړ:

— صیب! ستاسې خبره صیبه وه. اوه لس کسان مود و سلو سره نیول. خو د لالټي په شمول څلور ورک دي.

— نا نو، څلور څه شول؟

— نه پوېپړمه. اغه سپینه سراچه رانغله. د نورو د نیولو نه به خبر شوي وي. بېرته به گرځېدلې وي.

— نا نو، اصل سړی لالټی دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

— البته ام زمانه نگران دي. وایي تراوسه ندي راغلي.

ریس له کمپیوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته یې په مخابره کې وویل:

— خبر شوې؟ اوه لس کسه یې و سلو سره نیولي. ښکاري چې په رښتیا یې حمله کوله. لالټی او درې نور ورک دي.

— ریس صیب! که وایئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به یې راوړو.

— نا نو، دوشنبه بل سباده. که مې راوستل په پولیسو یې راوړم. تاسې خپل کار له پام وکړئ! هرڅه له تیار اوسئ!

— موږ پینځه لس کسه په سنگر کې یو. د سلو جواب وایو. ته احتیاط کوه ته! تراغود کوره مه وځه!

لالټی او ملگري یې په تایمېني کې د ډاکټر خوشال دوه منزله سپین کور ته لاړل. په تکی شني او پاکې حویلی کې د انګورو تر

چپلې، گلانو او تک شین چمن تېر شول. دویم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشي او فولادي توشکې او په دریمې

کې آسماني کوچونه وو. لالټي د کوچونو والاخوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبایل راواخېست. د لغمان د کانونو

او پطرو لیم مدیر حماس ته یې ټلېفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عمیقہ سا واخېستله:

— اغه به یې ام نیولی وي.

ټول غلي وو. له سترگو يې معلومېدله چې ذهنونه يې نا آرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک وښتلی چې بېرته لغمان ته
ځو. هغوی ویل په پینځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ویل. له لالټي سره د لور او د او لسو ځوانانو غم و. خو
سردار او شاه محمد د هغوی خلاصول ناممکن گڼل. ویل خوشې ولې ځانونه مرگ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

- نو چې د مرگه وپېرېدلې د سره به نه راتلې یارو!

ډاکټر خوشال سترگې جیگې کړې:

- دوئ ملامت ندي ماما. زموږ پلان گډوډ شو. په پټو سترگو حمله په رښتیا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سيني له ډکېدو او تشېدو يې دنننې نا آرامي ښکارېدلې. ډاکټر ته يې وړې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ

سترې وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وویل:

- ورک يې که! ځی چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاڅېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. یوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې

بهر کوشې ته کتل. ويې ویل:

- راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمږ الکان کېکاري دا ځای وربښي.

لالټي غږ کړ:

- نا، دا کور مانه غیر ایچاته مالوم ندي. چې پوليسان راپسې راځي خو سلا و ته ام راځي نو.

په غرمۍ کې وربچې، کباب، چرگ او منتور اوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډی وروسته لالټي پاڅېد:

- تاسې کېنې! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې بېر سري نايي ته کېناست. د بیاتۍ غریچې و خوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله

تنکۍ ځوانې وریاده شوه. نايي ته يې کیسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکري يې کوه چې نجوني

همداسې ځوانان خوبښوي. مگر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به یو وخت یو کار خوبښه. بل وخت به يې په هماغه کار

وهل ورکول. دا ځل يې د بېر سر له امله سپرې ورکړې. له غوره يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سريې ورکل کړ. نايي د

خپل پلار له قوله وویل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپرې د مخنيوي لپاره د بچیانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په

هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ویل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاین وشو. د مکتبیانو په سرونو کې به يې

ملتان پوډور وهل چې سپرې وورني. لالټي پوه شو چې هدف يې دده توهین نه و. قهر يې سور شو. هغه له نايي څخه راسن په

کارتې پروان کې د هېواد یار د کور لیدو ته لاړ. بلغمي رنگ يې و. پینځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سیم ترې تاو و. د

کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته و خوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او دېش

انتن لگېدلې و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کلیوالو اول بڼخي ونه پېژند. شاه محمد نورو

ته وبنگېد «ای! داغه بېر مېر نه څنگه ښایسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه نا آرامه و. بلې کوټې ته لاړ. خراغ يې ولگوه.

دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وگرځېد. په زړه کې يې او لس ځوانان گرځېدل. نه پوهېده چې هغوی به اوس ژوندي

وي که مړه؟ څومره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بیا يې د لور ویديو فکر ته راغله. دا څنگه کېدای شي؟ څېره بالکل د مړې وه.

هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مگر ولې يې نو بیا رنگ زېړ و؟ وروسته يې د

هېواد یار له ملنډو ډک مخ سترگو ته ودرېد. لالټي غابڼونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پرېسېدلې و. خو څه يې کړي

وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او درې نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بیا غابڼونه وچيچل. په غږ

يې وویل «زه خو دې په قران کې پرېدمه!» پر اوږد کوچ و غځېد. خپل ټبر ته يې وویل:

- ای یارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېواد یار حرامي کور ته لاړ شه! وگوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي

لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې ځوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بیا وپسېد:

- وځه کنه!

هېڅ پېښ نه شول. ده اسويلی وکړ:

- ای یارو! ته مې ام یوازې پرېدې؟

اروا ځواب ور نه کړ. دی برگ شو:

- ای لوېشټینکه! چې کار نه وي دسې ډټې ولې. د غیرت او نرتوب خبرې کی. ونیسه! دغه یې ځای دی.

بیا هم د اروا پته ونه لگېدله. دی یو دم پاڅېد:

- هی ستا ددد...

اروا دفعتن ووتله. لالټی د بنیښې د ټیټ مېز څنگ ته په ځمکه ولگېد. درب شو. په بلې کوټې کې یې ملگرو ویل څه خبره ده؟

خوبل درب رانغی. دلته لالټی اروا ته کړ:

- ډېر د سپي زوی یې. بنا، که مې سرد میز په څو که لگېدلی و؟

- بد بوټی بلانه وهي. ای ته ډېر سپینسترگی نه یې؟ هلته دې ویل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بیا ما جاسوسی ته لېږي.

- ننا، آغه خو په قارومه. په دونیا کې گوره سراسرېد او سراسرېښه نشته بنا؟ هرشی هم گټه لري، هم تاوان. نه گورې په امقه اذان

چې روجه نیسو په امقه یې ماتوو ام. ای خیر دی کنه! اوس خو مجبور یو یارو. دونه ځوانان مري.

- اول به دې فکر کړی و. د ټولو گناه ستا په غاړه ده.

- زه ام امدقه ویمه کنه! تانه ویلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تاته خو سخته نده. تش مالومات

راوپه یارو! خدای مېرېانه دی که کمه لاره پیدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.

- راشه نو! معلومات خو تاته وسلې او عسکر نه درکئ.

- راکئ راکئ. گوره! مال-و-مات. یانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شي.

- اخله هه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلایل ورته پیدا کی.

- خیر دی کنه نو! دقه لېږ زیامت وباسه بس! چیشی به دې کم شي؟ تا کې خود کمېد و ځای ام نشته.

- سخت بې اده یې. هم دروېزه کی، هم کنځه. څه ورک شه!

- لاجولو ولا! ای د شادوگی بچیه! دروغ دې ویل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟

- هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها

- چیشی؟ زه خویې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.

- ښه څه، همدومره دې هم بس ده. زه لارم.

اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترگې یې تکې سرې او بنټې وې. د څېرې له جدیت څخه یې په سینه کې د درد پته لگېدله.

هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر ماڼۍ یې د مروې د اندېښنو لمبې بلې

وې. سره له دې چې اوس په لالټی کې فرق لیدل کېده. بدن یې تکړه او له لوگي پاک و. فکريې سم کار کوه. حوصله یې زیاته

شوې وه. مگر اروا یې پر وړتیا او رښتینولۍ شک درلود. بیا په یوازې ځان یې له مافیا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان

کې د هېواد یار کورته ورسېدله. تشه کوڅه څراغونو روښانه کړې وه. یو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و.

دنده درې تنو پر مېز باندې موبایل ایښی و. لوبه یې کوله. وسلې یې دېوال ته درولې وې. اروا هواته جیگه شوه. لویې حویلی

ته یې وکتل. د دروازې څنگ ته برخه په دېوال پېله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لویې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکي د

لویې دروازې شاته پر چوکيو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کیسې یې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه

منزله چپرکتونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستيکي فرش قطعې کولې. یو تن په موبایل کې د نجلۍ گډا کتله. د دروازې څنگ ته

تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تردېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نیمه په ایراني فرش او نیمه په توشکه ویده وه.

دوو کمکیو لمسیانو یې پر وړوکی مېز په تلوېزيون کې کارټوني کوت. مگر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس څنگ ته ناسته

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخبر کې د اخبار پاڼه وه. سترگو ته يې جيگه کړه. د بم د چاودنې د تور لوگي تصوير و. نجلی. په دې کو سترگو هواته په الوتو ټوپو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترگې لاسرې شوې. له کوټې ووتله. د جيگې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پرسېدلو ترکي قالينو او شتري کو چوونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېزايڼ شوي چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترگو پټو اوږدو خراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته دېوال سرترپايه بنښنه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازي پخلنځي ته لاړه. وروسته د خنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوي زینې له پاسه تا کاوی. ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برگو پرسېدلو توشکو تېره شوه. په درېو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوبنو مينځلو اتومات ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړو کي سالون ته وختله. د جيگري کو چوونو د پاسه ودرېدله. په سوري سوري زینتي دېوال کې دننه د هېواديار د برېتور پلار نېکتايي داره تصوير يې وليد. خراغونو روښانه کړې و. اروا مخ د څلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه بنځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټېلفون کې غږېدله. خنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ویده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مگر هېواديار پر ميز باندې په لپټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې څلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبایل کې گېم وهه. په څلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وښتانو پيغلې د هندارې مخ ته گډا کوله. په دويمې کې د کمځۍ والا پيغلې په غټ موبایل کې ټيکتا کونو ته خندل. څلور کوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکر او پينگ پانگ مېزونه او په کونج کې د سپينو کو چوونو سيټ و. اروا بام ته جيگه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډيگۍ تر څنګ لوی دېش اتن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د گاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن دغه کور ته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کورته راغله. مومسکا يې په مخ راوستله. لالتي ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که مه! په دانيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا بېخي معلوم ندی.

– چيشی وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لري چې مچو يې کمه.

– اخله مه! وه بې اده! سرې خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ماته خو دې چيشی را کړي ندي. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! څه ورک يې که! د چرسې نه گيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! دا کار توس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه څه!

– اووو خدای ته وگوره! ناز و نخري پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالتي سترگې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېواديار په کور کې د سترگو ليدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د

لالتي زړه هم خفه کړ. سريې کار نه کوه چې خنګه کور ته ورننوي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسپ ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لري.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وایه نومرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

- يو خو ته لوپشتينک بل تر بور جوړ شوی يې. په هره پوله پتې کې ځان شريک گڼې. ته ماغزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړې کړې شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالتي وويل:
- اله اله اله. رانوڅه! ډاکټر دی. زرکوه!
- نه. لوپشتينک دې چاته وويل؟
- ری شه ورک شه! په ځمکه بنکاري نه، د بدبې ته دې گوره!
- بڼه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
- او پرېده! توبه وباسه! ته چيشی يې؟
- بڼه؟ زه څه شی يم؟ اوس به وگورو! تر سبا به همدا سې مردار پروت يې.
- وه دا څه خبيث... بڼه ځا. خبره مې بېرته واغستله.
- نه. توبه وباسه!
- او ففف ففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به درباندي وکمه. بڼه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خدا بدن ته ورننوتله. لالتي تېز لار دروازه يې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وويل:
- ای ماما! ويده وي څنگه؟ ما ويلې چې وغږېږو.
لالتي هم غوښتل له ملگرو سره معلومات شريک کړي. سره له ټولې مايوسۍ د زړه په لېرې کونج کې يې وړه هېله لرله «کېدی شي په گډه يوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کپناست. ده ورته د هېواد يار د کور يوه يوه نښه وويله. د ډاکټر سترگې رډې وختلې:
- ته دننه ننوتی وي؟
- نا. دسي ده ډاکټره گله! چې زه بزرگ يم. خو خلق يې نه مني. زور ورکئ.
- نارښتيا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات رښتيا وي نو ته بيا مोजيزه يې.
- سل په سلو کې رښتيا دي. بيا به يې خپله وگوري يارو. بنا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شويو لنډو وېښتانو يې ورغوی کش کړ. ويې ويل:
- چې رښتيا شي ماما، ما ويلې داسې ام نه کېږي نو چې هر څه پرېدو، کرار کېنو. زه خو دا هېواد يار خبيث ژوندي نه پرېدمه.
- زه ام امدقه غواړمه يارو. خو وييمه چيشی کولی شو؟
- راعه فيکرو کو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه بنکاري. مگر ريس خو به بهر ام راوځي که نا؟ زه واييمه ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مې به يې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.
- نو گټه به يې څه وي؟ زمڼر ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ويديو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
- نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کور ته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان يې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالتي څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښيي. خو هغه سر تپت اچولی و. ده بيا وويل:
- ای ماما! که رښتيا شي زه نه پوپېرېم چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
- ډاکټره گله! خبره گډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کليوالو ته کان. او تاته غچ. ستا دا نقشه ام يوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر بڼه ونه لگېدله. ځکه يې لهجه لږه زيږه شوه:
- بنا نو ته ووايه، څه وکو؟
- کاش چې ما تا غوندي عالي تحصيلات کړي وای. په منږ کې اوښيار ته يې.
- نوزه چې څه وایم منې يې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه بڼه پلان سنجول غواړي. مياشتې نيسي.
- منږ يوه ورځ وخت نه لرو يارو. او له لس ځوانان راته ومني. که يې تراوسه وجلي نه وي.
- بڼه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېواد يار ژوندي ونيسو.
- دقه! دقه زه ام وييمه. که جوندی يې ونيسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره داده چې په کوڅه کې يې جوندی نيولی شو؟

- نه پوپېرم، اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي ام ډېر گرځوي.

- اح، ستا د نقشي دغه کمزوري ده یارو.

- د منډې کتغ خو خام وي نو.

- ډاکټره گلله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنايزت، ستا د ابا غچ، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته گوري. خیر دی. تله ډېر فیکر وکه یارو! خدای مېرېانه دی چې یوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو گنگس چرگان و جنگومه. بیا به وغږېږو.

- ډاکټر ته لکه د هغه په سادگي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکايې وکړه:

- گنگسو چرگانو ته اېڅ زیامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.

لالتی سوړا سویلی وکړ:

- ښا؟ سپری خفه شي. اغه دی. ما بله ویله. ما ویلې که مو د حملې فیصله وکړه، ته راسره مه ځه!

د ډاکټر خوشال سترگې تنگې او تندې گونجې شو:

- ولې؟

- په منډ کې یوازې ستا واره بچي پاتې کېږي.

- نه ماما. ما ډېر فیکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. یوازې به یې پلار نه وي. اڅېر به عادت شي. مگر که لار نشمه ټول عمر به د پلار د پاره ځورېږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچي وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مې ښه یمه.

- خوبښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې یو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چیشی وکمه؟

- ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وایمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.

- خدای مېرېانه دی. اغه نه وایي چې غوتې پسې وهې په لاس به درشي...

- چټي وایي. چې په دریاب کې گوهر بېخي نه وي بیا؟ دا خلک په اېڅ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرگ، نه په ایزت.

- نا، اغه خويې خپله وویلي چې جوړه شوې ویديو ده. لور مې وایي نوره اېڅ خبره نه وه.

- اغه بېچاره نو حال وایي؟

د لالتی سر وگرځېد. سايې تنگه شوه. ورپرېد:

- ښه ځادا ستا خبره صیي. ته راته دا ووايه! په کوم قانون کې چې یو څوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟

- نا، آخو ده. خو د خلکو خوله څنگه بندې؟

- د خلقو په... لاهولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوپېرو. که زما په لور هر چیشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې گونا څه ده؟

- نه پوپېرمه ماما. دې وطن کې سخته ده.

- چیشی؟ نو چې تا غوندي او ښيار دونه قمل غږېږي نور څه ملامت دي؟

- ته مه په قارېه ماما! ما له خوا خوریه وویل.

لالتی بد بد کتل. ماغزه یې په خوتېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنگ و. سلگي یې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسې ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تیار و. یو وخت یې لوستي و چې کمونېزم په دې ناکام شو چې ترانجنیر یې کارگر ته ډېر معاش ورکوه. ایله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول شومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرڅوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشري وړتیا هم نه لري. لالتی بیا په کوټه کې تېز تېز وگرځېد. سايې هم تېزه تېزه اڅېستله. فکر یې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېواد یار په کور ورځي دوی به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي. دې کې د دروازي گړز شو. ده شپت وهل. دادو دننه ولاړ و. پېکي ته یې څنډه ورکړ:

- اكا! تری یمه.
- اوووو د سپي زو! زه دې وار خطا کړمه. چې سپی تری وي اوبه سکي. پوی شوې؟
- لالتی له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستونی یې اوس هم ډک و. مگر نه یې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحیه پېڅې وځپي. که سم پلان هم پیدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه یې مخ بلې خواته واړوه. دادو وویل:
- تریشخند پرېده! څنگه یې وسکمه؟
- لالتی په جیگ غږ وویل:
- په خوله.
- او هو! په قارولې یې؟ سمه خبره وکه!
- ای وحشي! اغه فیلتر یې چاته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندي شیردان دې ونه لیده؟
- آخو پوپېر مه. گیلان نشته.
- ډک یې که ښه! وه عقله چېرته یې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه څا! څنگ ته انواری د گیلانسونو نه ډکه ده.
- منږ زور ووهه. دروازه یې نه کشېږي. ماته نشي.
- کشو یې ما! په څنگ یې تپل وهه! څا ورک شه!
- دادو په بنگېدو روان شو. د لالتی په زړه کې یوه خبره وگرځېدله. چیغه یې کړه:
- ای دادو! دادو! دادو!
- هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ویې ویل:
- ورو اکا! ورو! د پردې کور دی. چیغې ولې وهې؟ شاوخوا خلق به څه وايي؟
- څه ددی... خلق پرېده! دلته نزدې ری شه! قول راکه! رښتیا ووايه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
- دادو پېکی په منگوله واړوه. ده ته یې له پاسه کتل:
- کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بیا الکانوراته بې غیرته ویه.
- تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
- نا، خودام وه، او دا خلقو ز منږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
- دروغ مه وایه! ز منږ او ستاسې خو بدې ده.
- زما د چا سره بدې نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدې ام ختمومه.
- اغه نه ختمېږي.
- پتی بېرته درکومه.
- دا خودې سوچ دروغ وویلي.
- دادو غلي غلي کتل. لالتی ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه یې سر و خو څو:
- ښه څا، ما بله خبره کوله. ما ویلي ته خو کلي کې گرځې راگرځې. خبرې اورې. څه خیال کی مرو څنگه جلی ده؟
- څنگه جلی ده؟ ښه جلی ده.
- نا، خود پرديو خلقو سره بندي وه کنه.
- هاو بېچاره. بیو مې ویلي زه یې گورمه. ډېره ځورېږي.
- امدقه خبره ده کنه. څه سپینه به وویمه. اغې سره به ددې نه پس څوک واده وکي؟
- دا چیشی وايي؟ ولې نا؟
- خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.
- اغې بد کئ! مروه گي! نه پاکه جلی. په دونیا کې نشته.

- تنا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟
 په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وایي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې یې و خوځېدلې:

- ای اکا! زه نه پوېپېرمه. ته چیشی وایې؟
 - تنا، فیکر وکه چې زه د مرو ابا نه یمه. بېخي پردی سپړی یمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟
 - زما خوله لټی څنگه؟
 - نارښتیا ویمه. مه وپرېږه! اېڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایش درته نه ویمه.
 - زه نه وپرېږمه. ویمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وویلې چې مروه گۍ دپاره ځمه. چا چې ځورولې ده جوندی یې نه پرېدمه. د لالټي سترگې ډنډ شوې. ژور اوسولې یې وکړ. لکه د گور په غاړه کس چې خپلې مریضۍ ته د نجات دوا پیدا کړي. ویې ویل:
 - بس ما امدقه اورېدل غوښتل. گوره بچی! مالومه نده چې په منږ به چیشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندی ووداغې واده به تاسره کېږي. که مې ومه، زما جپ وگوره! خط تې وباسه! امدابه مې لیکلې وي.
 دادو اوس په ملاشخ او نېغ ولاړ و. په تېغو تېغو سترگو یې کتل. لکه د داسې تغیر توقع چې یې هېڅ نه لرله. یو دم راکړو پ شو. د لالټي لاسونه یې ښکل کړل:

- اکا! ته غم مه کو! دازره مې وایي مروه گۍ به بېرته په ایزت شي. که نا، چېرته لږرررې بل وطن ته یې بیایمه. چې د ایچا خبرې وانه وري.
 لالټي پاڅېد. هغه یې په غېږ کې ونیو. په موسکا یې سلگۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. اوبه څښل یې هېر شول.

∞∞∞∞∞∞

سهار لالټي په کوچ کې په چيغه پاڅېد. مروه یې مړه لیدلې وه. سایې سوزېدلې. بلې کوټې ته یې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ویده وو. دده ټوخی وکړ. څوک پانه شېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو تریه هار و. هلته هم وټوځېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي یې ونیو. په یوازې ځان د هېواد یار د کور په مخ کې غږفې ته ودرېد. غوټ ساتونکي راووت. غږ یې کړ:

- څوک دې په کار دی وروره؟
 - ته دسې وکه یارو! ریس صیب ته ووايه چې لال مامد خان راغلی دی.
 ساتونکي مخابره خولې ته ونيوله:

- ریس صیب! یو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وایي تاسې سره یې کار دی. پرې یې دم؟
 ریس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. وینستان یې په ماشين وچول. شنګس و. ماشين یې بند کړ چې خبره واورې. د کمپیوټر په سکرین کې یې وکتل. په خندا شو:

- پرېده چې راشي! لالټي دی کنه. سراو رېره یې کم کړي دي. په لغمان کې دې په یاد ندی؟ اغه متیازن.
 ساتونکي کټ کټ وخنډل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل یې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه یې خلاصه ونيوله. دننه په حویلی کې دوه کسه ورسره ملگري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټي چېب ته لاس کړ. د موبایل تڼۍ یې کېکارېله. له هرزنگ تېرېدو سره په چېب کې رڼا کېدله. خو غږ یې نه و. ریس غلې غلې زمزمه کوله. په زینو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټي دننه لاړ. د قیمتي عطر و خوږ بوی پرې ولگېد. ریس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه یې جوړه وه. په خندا یې وویل:

- په خپرونه په خپرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صیب درله غږ کو.
 - ناریس گلله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره ږدي. زما نوم خدایي دروند دی.
 - آهاهاها! پړوران یې. بنا، څه سکې؟ چای، کافی، جوس، شوده؟

- شرومبې شته؟
- آهاهاها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شرومبې. هاهاهاها
لالتې غوښتل ریس په قهر کړي. لوی کریستالي قنديل ته یې پاس وکتل. ویې ویل:
- ماته څوک رسېدلی نشي یارو. زه ویلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څو کسه دي؟ او چرته دي؟
- بنا؟ نا مړه.
- دوه پېغلي لورگانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ریس تندې راټول شو. سر ته یې لاس کړ. پکول یې نه و. عمیقہ سایې واخېستله:
- چا درله ویلي؟
- بزرگ یمه.
- غلی خیرنه! پلار دې بزرگ و؟ نیکه دې بزرگ و؟
- هیله کومه! پلار او نیکه ته خوله ماچوه! منږ ته خپل مړي گران دي. بله به درته وویمه. زما د لورکې د ویډیو په باره کې دې
دروغ ویلي. اغه یوازې په فلش میموري کې نده، ستا په مېز په لپتاپ کې ام شته.
د ریس مخ تک سور شو:
- گپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالتې په لاس کې کاغذونه وښودل. ریس وویل:
- ته دې پلو که! اله شابه اله!
- ډک یې که سه. ته داسې نېغ نېغ مه کېږه، بنا؟ ما ویډیو کړې. یو چا ته مې سپارلې ده. پوپېږې چیشی پکې دي؟ ټولې خبرې
مې پکې کړي، بنا؟ چې تا څنگه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونولیسټ هم پکې دی. دا یې نښه چې په نیمروز کې
پینځه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ریس سترگې ټېغې ټېغې وختلې. لالتې دوام ورکړ:
- دا مې ام پکې ویلي چې تا د وزیر صیب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستی دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ویډیو
وگوري ستا خبره گلجانۍ ده.
ریس غاښونه وچپچل، لکه مارتا و شو:
- زما په کور کې ماله اخطار راکي، هه؟
لالتې یې کلکه سپېږه ووهه. هغه په ترکی فرس ولوېد. ریس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته یې وویل:
- الکه! دده یو یو نوک تراغو و باسی څو یې د ویډیو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبیث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالتې اروا ووتله. ساتونکو له لاسه ونيو. د پروت حیوان په شان یې پر فرش کش کړ. ریس
کاغذونه وکتل. سترگې یې وازې شوې. غږ یې کړ:
- ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شیان دي. قواله نده.
یو ساتونکي وویل:
- صیب! سړی ام مړ دی.
- څه څه؟ څنگه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه بنا! بیایې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکی په دوو پښو کېناست. د لالتې ولاړې سترگې یې وکتلې. د هغه مخ یې یوې او بلې خواته ټپل ووهه. ویې ویل:
- نه صیب! رښتیا مړ دی. سا پکې نشته.
ریس په منډه نژدې ورغی. خپله یې وکوت. چیغه یې کړه:
- اله زړه یې درېدلې! ډاکټر له آواز که! اله اله زړه کوه! چې ویډیو نېټله ونه وځي. څه له گوري؟ ورکه شه!

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپینه چینه کې کېوت. گوشکي يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:

- مريض چرته دی؟

ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:

- نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.

- دا د ریس صیب هېوادیار کور دی که نا؟

- هو، دی.

- امدای ځای يې ښودلی.

- درته مې وویلې چې مريض نشته.

دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په لیدو يې ژر ژر لاس وښوروه:

- اله اله ډاکټر صیب! راځی راځی! دننه مريض وگورئ! اله زر کوی!

د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:

- څوک مريض دی؟ ریس صیب؟

- نه، ته پرېده! ډاکټر صیب! تېز راځی!

ډاکټر موبایل ته وکتل. تنی يې ووهله. له لالتي سره اړیکه يې پرې کړه. گوشکي يې هم په جیب کې کېښودله. ويې ویل:

- امبولانس کې زما نرسان او وسایل دي. پرېدی چې ننوځی!

- صیې ده صیې ده! زر کوی!

سردار د درملولو بکس سره له امبولانسه کیوت. شاه محمد او دادو هم په سپینو چپنو کې په ډاکټر پسي روان شول. دننه ریس لالتي ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سینه يې د ورغوو زور ووه. د ډاکټر په لیدو يې غږ کړ:

- شابه شابه شابه! صوف يې کړی. زر کوه زر!

دې کې اروا غوښتل ورننوځی. لالتي لاس جیگ کړ:

- صبر صبر! وخت يې نه دی.

- دا څه کی؟ تا خو ماته همداسې ویلي وو. پرېده چې څو هېوادیار پوهېږي کار وشي!

- غلی شه ورک شه! لوښتینکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوپېر مه کار مې.

اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالتي ولیدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ریس وسلې ونيولې. ژر يې وویل:

- اله راننوځه! امدقه يې وخت دی. اله زر کوه!

- نه ننوځم.

- وه د سپي زو! خدای ته وگوره کنه! د نخر وخت نه دی کنه.

اروا هم ژر ننوتله. لالتي ښځه کېناست. اول يې خپل پرتوگ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ریس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ویل:

- وه ستا بېخ شین شه ستا مو جيزې!

لالتي وخنډل:

- ډک يې که هه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!

دې کې څو تنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملگري يې جیگ لاسونه ولیدل. حیران شول. ریس امر وکړ:

- ولئ يې!

هغوی هم سمدلاسه وسلې ورواړولې. خود لالتي کسانو وار مخکې کړ. یو ساتونکی ولگېد. نوريې د دروازې شاته پټ شول. بېرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې ږنډې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ریس ځان د مخ وازي پخلنځي د

تیت دېوال شاته ورسوه. د لالتي ملگرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېرې شول. د لالتي له قهره سږمې وپرسېدلې. دوى د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنگ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس پرو. هم يې يو کوټ پرمختللي وسلې لرې، هم بنه ډېر کسان. په تود جنگ کې درې لارې وي: يا به کاميا بېرې، يا به تسليمېږي، يا به مړ کېږي. لالتي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خپته کې لغته وخورله. دى وار شو. په دېوال ولگېد. پر ځمکه ولوېد. بېرته جیگ شو. سړي لکه غوايه مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلې ساتونکو د لويې کړکې له لارې په سالون ضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې بښنې دانه دانه تويې شوې. ځينې مرمۍ د کړکې په اوسپنيزو پنجره ولگېدلې. تنگس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالتي کسان يوه شېبه غلي کړل. لالتي ته همدا بنه موقع بنکاره شوه. د پخلنځي د تیت دېوال له شاخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړ:

دروازه بنده کړ! دروازه بنده کړ!

خو ملگرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړ:

الکه! راننوخئ! دوى کم دي.

هغوى بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو ددوى ډزو بيا په شا کړل. ريس لالتي په دواړو لاسونو تېل ووه. دى د پخلنځي په مېز ولگېد. ملايي کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو گنجی، زور او تیتکې بنکارېده. لالتي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پت يې کړي. داسې وار خطا و لکه ستره بنځه چې له پردې سړي سره بې حجابه مخامخ شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالتي د مېز پر سر هرکاري ته لاس کړ. ريس يې په گنجی سر ووهه. هغه کور کور تر الماری لار. لالتي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوپر پوت. ده د لېوني غونډې په مرميو کې دروازې ته وځغاستل. هغه يې پورې کړه. اوسپنيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لگېدو دربه هار شو. د کړکې له خوا هم ضربې وې. لالتي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملگرو ته يې پخلنځى وښود:

راغئ! د هغه تیت دېوال پنا کېنئ! دا ځای بنه ندی.

په گډه يې منډه واخېستله. نابره لالتي او دادو په چيغه پرمخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالتي ورون او دادو د تشي لاندي ځای نيولى و. د منگولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سمولول. له دادو څخه يې سپينه چينه و باسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمو نه يې وتړل. لالتي ستړى و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملگرو ته يې وکتل. رنگونه يې تېښتېدلې وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرگ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زگېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

اېخ خبره نده. د دروازې او کړکې د لارې څوک راتلی نشي. زینې ته گورئ! چې د بام دلارې ری نشي!

شاه محمد زینې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په گلابي مخ يې خولې روانې وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

کشکې مو ويږيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالتي ورته پروت گنجی وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالتي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې اوبه ده او دادو وښلې، پاتې يې د ريس په گنجی سر او چولې. هغه بيدار شو. سړي وڅنډه. سترگې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانچه ونيوله. پرته له دادو ټولو موبايلونو نه راوباسل. لالتي وويل:

ته د گنجی زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايي!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنگ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جیگه ونيوله:

که يې ونه وایمه څه به وکړي؟

- مړ کومه دې.

- مړ مې که!

لالتې سپېره ورکړه. په سوک يې وو هه. له پزې يې وينې روانې شوې. ورباندې يې چيغه کړه:

- وايه د سپي زو!

- هاهاهاها نانو، ته اوس دونه نه پويږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.

لالتې ته ريس په سوکالي کې لوی شوی، نازدانه بنکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس داسې معلومېده چې زيات فشار ته اړتيا ده. غابونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه خو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خدا جیگ شو:

- نانو، په دې پلاستيکي پټکو مې يرولی نشئ بنا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره داده چې تسليم شئ!

هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چور لکه يې راوغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم لیده. که د لالتې کسانو د پخلنځي له ټيمت د پواله سر بنکاره کړي وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:

- ريس صيب! چېرته يې؟

ده په موسکا ځواب ورکړ:

- اشپزخانه کې. روغ او جوړ يم. دوی اوس تسليمېږي. بله لار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان وويني.

هغه کرس کرس وخنډل. د لالتې سترگې غټې غټې راووتلې. ملگرو ته يې کړ:

- د سپي د زوی خوله بنده کئ!

سردار د ريس خوله په دسمال وترله. د لالتې زړه تښتېده. خو فکريې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لگېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالتې ته پېچکاري ولگوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:

- جیگ شه، کېنه!

- کېناستلی نشمه.

- ته کوشش وکه!

دادو نه منله. لالتې وپوښتل:

- زړه دې تښتي؟

- هاو.

- ځان ماچوه! فيکرو که چېرې چيشي ته راغلی يې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟

دادو ځير شو. سمدم ښځ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالتې ته کړ:

- ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک راباندې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.

- چېرته به وتښتو يارو؟

- د سلاو غرونو ته. ريس د ځان سره ورو. البته به يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.

- نا، نه کېږي.

- نو چيشی کی؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذيل اقرار نکئ.

لالتې ترې مخ واړوه. ويې ويل:

- گوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پويږې چې په دغو خبرو دا نجس زړوږېږي. بيانو بېخي اقرار نکئ.

رييس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وويل:

- په هرڅه پوپېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونړې لري. سودا مې ورته ده.
لالتې دادو ته وکتل. تندي يې گونجې وکړې. په زړه کې خوده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مگر ظاهر يې نه بنودله. دې
کې يو کڼوونکی گرز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پردوئ گرونه او د باروتو بوی راغی. د ټولورنگ پک
والوت. لالتې تريوې شپې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې يې د رييس سر ته تومانچه ونيوله. هغه په بنده خوله خندل. لالتې
وويل:

- ای د سپي زو! وايې که نا؟

خپل غږ يې په سختۍ او اورېد. رييس په خدا سر وڅنډه. لالتې غوښتل په دا ککره يې وولي. خو په وروستۍ شيبه کې يې
تومانچه اورې ته برابره کړه. ډز شو. رييس په ځمکه ولوېد. لکه مارتا و راتا و شو. له درده يې په پزه کې عممم عممم کوه. په
جامو يې وينې لارې وکړې. د لالتې اورېدل ورو ورو ښه شول. د شمال يې د رييس له خولې ښکته کړ. ويې ويل:

- اوس وايې که نا؟

رييس د درد له زگېرويو سره ککره وڅنډله:

- چې مې مې کئ هدف ته به ونه رسېږئ.

پوليس په دروازه کې ودرېدل. لالتې د رييس خوله بېرته په د شمال بنده کړه. په چيغه يې وويل:

- پاسي د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جيگ شه!

رييس له زگېرويو سره پاڅېد. لالتې يې شاته شو. له اورې يې ونيو. په څټ يې د تومانچې خوله کېښودله. ملگرو ته يې کړ:

- تاسې زما شاته شئ!

د سردار په اوږه ټوپک څړېده. په يو لاس يې سيروم جيگ ونيو. بل د تومانچ والاس يې د دادو ترملا تاو کړ. لالتې رييس ټپل
وهه:

- ځه ځاااااا!

هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالتې زخمي پښې زور نه اخېست. کله کله به يې د چنډرو ټوپونه وهل. پوليسو ته يې کړ:

- ای ای! که چا ډز وکده او جنو.

قوماندان له ويچارې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ يې کړ:

- گوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زياتوئ! په آرامه تسليم شئ! ستاسې په گټه ده.

- ډک يې که مه! دا نصيت دې ادې ته وکه!

دوئ اوس شاته شاته د زينې په لور روان وو. رييس يې هم کښو. دويم منزل ته وختل. په سالون کې يې سردار لاندېنۍ زينې ته

ودروه. شاه محمد يې ولېږه چې له دريم او څلورم منزل څخه د رييس بچي راوولي. ډاکټر خوشال ته يې وکتل:

- په دغه کوټه کې په مېز باندې لپټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې يې تي خواره بچي دي. اغه ام را وباسه!

لالتې پوهېده چې دا يې وروستۍ زور دی. که رييس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندینۍ زينه کې د

پوليس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول

يې لپټاپ راوړ. وروسته يې د غږې بچي راوباسل. هغوی ژړل. دواړه ميندې هم په چيغور او وتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ

ماشومان مخ ته کړي وو. په زينه را کېوت. لالتې د رييس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله يې خلاصه کړه. ويې ويل:

- د سپي زو! وايې که يو يو بچی دې مخ کې مردار کمه؟

ښځې سونگېدلې. ماشومانو ژړل. رييس د تل په شان په آرامه وويل:

- نا نو، دې کې ماشومان مه گډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سپړی بې غيرته کېږي نا.

- ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپي زو؟

ریس سر و خوځوه:

- گوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرگه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. گټه یې تاله څه ده؟
لالتی هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تردې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوی
سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:

- منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خوام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایې که نا؟
- نانو، گوره گوره! دا خو لېو تنوب دی.

لالتی په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وه چې اوس کومه لاره
بڼه ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې څوږېږي. هغوی څه گناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا سې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ څېرې ته ځیر و. سړیې و خوځوه:

- سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وایې. ځی! فلش میموري او لپتاپ واخلي! دمخکې نه ام تهریم.
دلالتی په مغزو کې کړنگ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا
شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه ارباسه، که د اولاد د مرگ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:

- خبره په فلش میموري او ځمکه کې نده یارو. بڼه څا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباگل جوندې که! منږ ام تا
او ستا بچي خوشې کوو. څنگه یارو؟ که نا، یو یو. اورې؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترگو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خواته تاوېدلې. اوبه پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
- بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.

دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالتی کټ کټ وخنډل:

- زه پوپېرمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. گوره یارو! زمږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې
شرو نه کړې، د کورنۍ رېبل دې د تې خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د بڼځو او ماشومانو چيغې شوې. د ریس هم اوبنکې ووڅڅېدلې:
- نا، نا، وایمه وایمه!

لالتی په زړه کې خوشحاله شو. ملگرو ته یې وکتل. هغوی موسکي وو. مگر دده څېره یو دم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا
بوج له ذهنه پرېوت. بڼځو ته یې اشاره وکړه چې تې خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لپتاپ او فلش میموري یې په زینه کې د
بڼځو په جامو کې بندول. اور یې ورواچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنه. پینځو وارو ملگرو یې د موبایلونو کمږې ونيولې.
لالتی ریس ته سر و خوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالتی لاس وښوروه:

- صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبریمه. دا درته اخبري خبردارۍ دی. که دې
دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچي دې و جنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچي دې و جنمه. پوی شوې؟

ریس کیسه پیل کړه، چې څنگه د کانونو په لیدو ورته د بیلونر کېدو امید پیدا شو؟ څنگه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان
جوړ کړ؟ کوم کوم چارو کې پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنگه یې وزیر او نور د ځان په گټه
لوبول؟ دلالتی ځمکه یې څنگه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي
نه دي. خپله پېغلي لوټې لري. خو ویډیو یې ددې لپاره جوړه کړې وه چې دلالتی ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې ددوی د
حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالتی او ملگري یې په حماس خفه شول. یو بل
ته یې مړې مړې وکتلې. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالتی ته واوښتله. هغه وویل:

- گورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنگ کې وي. سبايي ووځو، ځمکه وکړو، مالونه وڅروو. ماښام په دیسترخان راټول
شو. کله کله د مرگرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لار شو. ټوقې وکو، وځاندو. خو دا ځینې گوره! دقه سې پینځه منزله
بنگلي به لري. دا ایڅ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خوتابه د الیشنګ په سلاو کې آرام ته نه پرېدي.

ولې؟ ځکه چې غواړي لاپيسه داره شي. حرص مخکې کړي وي. وه خو پيسه داره شه کنه! چا ويلې مه کېږه؟ نو د خپلې گټې دپاره خو زما سټه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چيشی دي؟ يا ساز دی يا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته يې د ډالرو په غونډۍ ناست. پيسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جړلی شي؟ ته خويو وار خلق ياران که! بيا وگوره چې په ميم زما ټوله زما کې خوند دی، که په منږ زما ټوله زما کې؟

موبايلونه بند شول. لالتي وويل:

- اوس يې په نېټه کې خوشې کړئ!

ملگرو يې همدا سې وکړل. خو د ډاکټر سړې سترگې په ريس کې وې. بالاخره يې غږ کړ:

- اوس به دا خبيث ووژنو.

دادو په کوچ کې کور ناست و. زگېروي يې ختل. د ډاکټر خبره يې تاييد کړه. د ريس د بچيانو ژړا بيا جيگه شوه. لالتي اسويلی وکړ. سړيې وخنډه:

- نا، گټه نه لري يارو. مگر که زما په نقشه کاميا به شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنيت کسان د پورتنۍ زینې له لارې دويم منزل ته ورسېدل. په لاندینۍ زینه کې پوليسان بنکاره شول. غږ يې کړ:

- تسليم شی! مور تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوی ورته اميد لرلی. لالتي تومانچه د بنسټې پر مېز کېښودله. لاسونه يې جيگ کړل. نورو هم همدا سې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ريس ته ونيوله. لالتي يې لاس کلک کړ. ويې ويل:

- ډاکټر که گله! فيکرو که! که دا ووجنو خلقو ته به منږام دواړه ماران بنکاره شو. زما ويډيو بيا ايڅ شوه. دده په مرگ سبا گل نه جوندی کېږي يارو. مگر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځورېږي. او زما منږ بندي مرگري وو جل شي. او ما فيا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس يې بېرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښودله. لالتي ريس ته کړ:

- ای د سپي زو! ته آزاد يې. ځا!

هغه او بچيان يې تېز د امنيت د کسانو څنگ ته لاړل. عسکرو لالتي له ملگرو سره ونيو. ريس په زخمي ځان راغی. هريو ته يې سپېږې او لغتې ورکړې. د دادو سيروم لېږې وار شو. ريس قوماندان ته کړ:

- حوزې له يې مه بيايي! اقرارتې واخلي چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بيا يې چرته مردار و غورځوي!

قوماندان سر و خوځوه. ريس ټلېفون راوباسه. کوم چاته يې وويل:

- اله روره! امدا اوس فيسبوک، يوتيوب، ټويټر او نورې پاڼې بندې کړئ!

شبهه پس لالتي او ملگري يې له تړلو لاسونو او تړلو خولو سره د بنديانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غږېدلی و.

زگېروي يې ختل. دوی له تورو بنسټو مړې مړې بهر کتل. هلته هېواد يار د کور په خوله کې د لسگونو خبريالانو مخ ته ولاړو.

بلکل تازه بنکارېده. خو خوله يې اوس هم په وينو وه. هغه وويل:

- زما گرانو! بلا وه برکت يې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وينو سړې خولې ته اشاره وکړه:

- دا گورئ ويې وهلمه. په اوږه يې وويستلمه. بس پاڼه يې ليکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ويلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې ووجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوی ويډيو جوړه کړه. په سوشل ميډيا کې يې خپره کړه. د امنيت او پوليسو څخه مننه کوم چې

په ښه ټايم راغلل. اغه کسان يې په جنگ کې ټول وو جل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وينه مې ضايع کړې. ضوف راځي.

خبريالانو مايكونه او كمرې ټولې كړې. لاره يې خوشې كړه. ريس په موټر كې كېناست. غلې غلې يې زمزمه كوله. له ټيټې بښنې يې لالتي ته په موسكا سترگه ووهله. دده تور لنډ كرو زرو نه له كوڅې تېز ووتل. شاته د ملي امنيت او پوليسو رينجرو هم ورو ورو حركت وكړ. لالتي خپلو ملگرو ته وكتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس يوه ډله سالويان په كابل كې د امنيت د روغتون مخ ته ولاړو. مروې او مور په پلو نيم مخونه پټ كړي وو. د شربت خپلو ملك په دروازه كې له عسکر سره خبرې كولې. وروسته عسکر دوى دننه روغتون ته بوتلل. هلته يې په لويه كوټه كې حاجي چمن خوند سر پر چوكۍ ناست وليد. زوى يې دادو په كټ كې سمه تخته پروت و. سترگې يې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چيغه وختله «وى، وى، وى، وى». د ټولورنگ سپين واوښت. حاجي چمن دوى غبر واوړېد. مخ يې راواړوه. دا وخت دادو هم نېغ كېناست. موسكى شو. ملك غږ كړ:

— هى د خره زو! زمږ دې زړه بوټه وباسه.

ژږدې ورغلل. دادو د سردپاسه د سيروم په پايې كې بند موبایل واخېست. غږ يې جیگ كړ. خپلو كليوالو ته يې مخامخ ونيو. په نېټ كې يې د كانونو او پټروليم پرويز او هېواد يار سربېره د ډېرو چارواكو نيول كېدل ښودل. يو متخصص اټكل كوه چې د غصب شويو كانونو له نيول كېدو سره به د دولت عوايد دوه برابره شي. خبريال وويل:

— سره له دې چې د سالويانو د وېديو تر خپرولو لږ وروسته ټولنيزې رسنۍ بندې شوې. خو وېديو خپل كار كړى و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتيجې يې تاسې وينئ. همدا اوس مې خبر تر لاسه كړ چې د لعل محمد ټول يو شت كسان د امنيت له دفتره آزاد شول او په روغتون كې د زخمي ملگري ليدو ته لاړل.

دا وخت لالتي او ملگري يې تېز د دادو كوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالي چيغې كړې. هر چا خپل زوى او ورور ته غاړه وركوله. مروې خپل گوډ پلار په غږ كې ونيو. د لالتي زړه ورسره تود شو. په تندي يې ښكل كړه:

— مرو! څنگه يې بچۍ؟

— ښه يمه ابا. ستا پښه څنگه ده؟

— ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه يې؟

— هاو كنه. ويمه بېخي ښه يمه.

— كلي كې خودې څوك نه خورئ؟

— خلکو په گډه غږ كړ:

— نا، اغه خبرې اوس نشته.

— مروې هم سر و خوځوه. لالتي مخ ښخې ته كړ:

— ستا څه حال دى؟

— ښا، اوس دې په ياده شومه؟

— نا خو...

— بانې مه كوه!

ټولو هرررر وخنډل. لالتي د خجالت له موسكا سره لور بيا په تندي ښكل كړه. وروسته يې په خپل ټيټ نرم لاس وسولوه. اروا ته وبنگېد «مننه يارو»

يوه اونۍ پس ډاكټر خوشال شربت خپلو ته راغى. له كابل يې د كان كيندنې جواز راوړى و. خلک د لالتي د كور مخ ته راټول شول. د جواز سيل يې كوه. ډاكټر په جیگه ودرېد. غږ يې كړ:

— زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي واييمه. بل زېرى دا چې دولت تيار دى چې د كار دپاره ماشينونه امانت راکي. چې خپل مو پيدا كړل بيا به يې بېرته وركو.

لالتي گوډ گوډ ورغى. ويې ويل:

- خیر ویسی ډاکټره گلله! نورې خبرې دې صیې. د لال مامد خان شوک دی؟ په دغه نوم سالو ویان شوک نه پېچني. که ما بنیې نو زه خو لالته ییمه.

د ټولو سترگې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

- ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره و عدې مې هېرې نشي. لالته بنه دی. خبره په نوم کې نده. په سپرې کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې و بولئ ام نه درندېږي. د شربت خپلو ملک غږ کړ:

- ای اورې؟ زه خو درته بېخي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې گلته په منډه راغی. دلته لاس یې ونیو. په گوندو شو. زاری یې کولې چې بدراڅخه شوي دي. ده له مټو جیگ کړ:

- ډک یې که هه! منډې بنسلی یې یارو! مگر که دې نشه پرېښودله، او ورېندارې او بچیانو ته سم سپرې شوې، په کان کې کارام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «بنه وایي» گلته چورتې شو. وروسته یې وپوښتل:

- نا، دا ډک یې که دې نوڅه ته وویلي؟ اوس نو چیشی ډکی باداره؟

لالته ورته جواز وښود:

- د خلقو نس.

ټولو هررر و هل. لالته مخ خپلې حویلی ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې بنځې او لور ته موسکی شو. د هغوی خولې له خندا او سترگې له اوبنکو ډکې وې.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**